SİYAHIN BURUK TEBESSÜMÜ

ZEYNEP SEY

SİYAHIN BURUK TEBESSÜMÜ
Yazarı: Zeynep Sey

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli
Editör: Belkıs Tunçay
İllüstratör: Durmuş Bahar
Kapak Düzenleme: Ebru Aydın
Sayfa Tasarım: Adem Şenel

Basım yılı: 2019

ISBN: 978-605-9232-89-0

Yayınevi Sertifika No: 40169

© Zeynep Sey, 2017
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 71 72

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Maltepe Mah. Yedikule Çırpıcı Yolu Sk. No: 2 Kat: 4
Zeytinburnu – İstanbul
Tel: 0 212 415 00 00
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

KAKTÜS TEAM

SİYAHIN BURUK TEBESSÜMÜ

ZEYNEP SEY

KAKTÜS TEAM

EPHESUS®

Karanlığına hapsolmuş Siyahist'e,

KAKTÜS TEAM

Ölüyorum.

Gerek ruhen gerekse bedenen, acı çekerek, yavaş yavaş ölüyorum.

Canım çok acıyor. Aldığım her yeni nefesin beni kaçınılmaz sonuma götürdüğünü bilmek, canımı çok acıtıyor.

Ruhumu kaybettim ben, kayboldum; başka biriyim artık.

Bu yüzdendir ki tanıştığım her yeni insana başka biri olarak merhaba diyorum; çünkü yalancı bir kızım ben. Yalan söylemek hoşuma gidiyor. Ruhlarını acımasızlığın ele geçirdiği insanlara yalan söylemeyi, onları hayal kırıklığına uğratmayı ve üzmeyi seviyorum. Yalancı, kibirli, egoist, bencil ve aynı zamanda da babasından göremediği sevgiyi veya ilgiyi başka erkeklerde arayacak kadar aciz biriyim. *Babalar kızlarının ilk aşkıdır,* diye bir söz vardır ya hani... Bu her ne kadar birçok kız için geçerli olmuşsa da benim için hiçbir zaman geçerli olamadı. Babam benim ilk aşkım ya da kahramanım olmadı hiçbir zaman ve sanıyorum sırf bu yüzden, bambaşka kimliklerle bambaşka kişiliklere bürünerek hiç tanımadığım erkeklerden ilgi dileniyorum. Onlarca erkekle tanışıyorum;

onlardan azıcık da olsa ilgi görebilmek için türlü türlü şeyler yapıyorum.

Bazen boğuluyor gibi oluyorum; nefes alamıyorum. *Tamam,* diyorum. *Bu sefer öleceğim.* Olmuyor, ölmüyorum, ölemiyorum. Acı çekmeye devam ediyorum. Ruhumun çektiği acıları biraz olsun dindirsin diye vücuduma zarar veriyorum. Ailem vücudumdaki yara izlerini görüyor, ne olduğunu soruyor. Önemli bir şey olmadığını, geçeceğini söylüyorum. Üstelemiyorlar, susuyorlar, görmüyorlar. Biricik kızlarının, gözlerinin önünde yavaş yavaş öldüğünü göremiyorlar.

Kurtarılmak için çırpınıyorum. Düştüğüm bu bataklıktan kurtulabilmek için, kendi benliğimi bulabilmek için, çırpınıyorum fakat kimse bana yardım eli uzatmıyor. Gözlerinin önünde yok olan ve yardım eli için çırpınan beni umursamadan hayatlarına öylece devam ediyorlar; çünkü insanlar kör; insanlar sağır; insanlar bencil ve insanlar acımasız. İnsanlar gerçekten de çok acımasız.

Ölmek istemiyorum.

Binlerce kişi tarafından tanınan, sevilen biriyim. Yazmam gereken onlarca kitap, yaşamam gereken yüzlerce olay, tanımam gereken binlerce insan ve kurmam gereken on binlerce hayal varken, olmaz. En azından şimdi, hayır ölmek istemiyorum. Kaybolmuş ruhumu bulmak, eski ben olmak istiyorum. Taşıdığım bu iki kişilikten yalnızca birine bürünmek, tamamen sadece biri olmak istiyorum. Biri ölsün, diğeri olarak yaşayayım istiyorum.

ZEYNEP SEY

Sosyal paylaşım sitelerinde *Siyahist* olarak anılan Rüya mı yoksa Türkiye'nin en genç ve ünlü yazarı olarak anılan *Ezgi Çora* mı olmalıyım, bilmiyorum.

Gel.

Gel ve kurtar beni.

Sesini, yüzünü, kokunu hatırlamasam da gel artık. Seni istemediğimi haykırsam da sen gel ve kurtar beni; çünkü biliyorsun, sen dışında kimse kurtaramaz artık beni.

Kurtarılmak için çırpındığımın, kaybolmuş ruhumu bulabilmek için türlü türlü oyunlar oynadığımın, tanıştığım her yeni insanın beni daha da dibe doğru çekişinin ve ölüme her an biraz daha yaklaşmamın hikâyesi bu.

Benim hikâyem.

...Birinci kesik...

KAKTUS TEAM

Simsiyah denizin ortasında
Dolaşmışım ölümün etrafında
Zaman bize yeniden şans verir
Yeni bir hayat savaşmak demektir

Pinhani - Geri Dönemem

Gözlerini aç.

Hayır.

Gözlerini aç.

Hayır. Korkuyorum.

Gözlerini aç. Korkma. Ben varım.

Ölmek istiyorum.

Hayır. Ben istemiyorum. Gözlerini aç.

Hayır.

Korkaksın.

Öyleyim.

Aç gözlerini.

Hayır.

Ushan'ın sana ihtiyacı var. Gözlerini aç.

KRİTİK TEAM

Kaybolmuş tüm iyi ruhların bir arada toplandığı cennette bulunmaması gereken kötü bir ruhtan başkası değildim. Zaten orada bulunmamam gerektiğinin farkına vardıklarında beni kapı dışarı etmişlerdi. Ne cennet ne cehennem ne de bir başka yer... Hiçbir yere kabul görülmemiştim. Orada bulunduğum süre içinde ne iyi bir ruh ne de kötü bir ruh olduğuma karar verebilmişlerdi ve sırf bu yüzden sanki lanetlenmişim gibi yeniden buradaydım. Nefes alıyordum. Gözlerim her ne kadar kapalı olsa da bilincim açıktı ve yaşıyordum.

Gözlerini aç!

Bir kez daha kendi sesim kulaklarımda yankılandığında direnmeyi kestim ve gözlerimi açmayı denedim. Kolay olmadı. Sanki... Tüm kötü duygular göz kapaklarımın üstüne tünemiş ve gözlerimi açtığımda göreceğim iyiliklerden mahrum kalmamı istiyormuş gibiydi. Gözlerimi açmalıydım. Hayır, Ushan'ın bana ihtiyacı olduğundan değil, gözlerimi açmak zorunda olduğumdan açmalıydım.

Nefes alıyordum ve kaçışım yoktu. Lanet olsun ki bana verilen sürenin sonuna gelmemiştik ve ben yaşıyordum.

Gözlerini aç, korkak!

Oldukça yavaş bir şekilde araladığım göz kapaklarımın arasından gözlerime ulaşan ışığın saflığı beni alt üst ederken, tekrar kapattım gözlerimi ve daha sonrasında tekrar yavaş bir şekilde aralamaya çalıştım. Işığa, onun saflığına ve diğerlerince iyiliğin çokça bulunduğu zannedilen dünyama gözlerimi tamamen açtığımda karşılaştığım gerçek, vücudumun bir şok dalgası ile sarsılmasına sebep oldu.

Yalnızdım.

Gözlerimi açmıştım; kim bilir ne zamandır ve ne halde verdiğim savaştan galip çıkmıştım fakat yalnızdım. Yanı başımda kimse yoktu. Ne annem ne babam ne de bir başkası... Hiç kimse.

Ne bekliyordun ki?

Tamam. Beklediğim bir şey yoktu. Ben zaten hayatım boyunca yalnızlığı içime nefes misali çekmiş bir kızdım ama bu kadarını... Bilmiyorum. Beklediğim bir şey yoktu fakat beklemediğim şey tam olarak da buydu. Nasıl olmazlardı? Gözlerimi ardına kadar açtığım halde nasıl yanımda bulunmazlardı?

Bir kaza geçirmiştim. Hayır. Aslında tam olarak kaza olduğunu söyleyemezdim.

İntihardı.

Tam olarak intihar da değildi hayır. Ben sadece... Bir anlığına vazgeçmiştim ve üstüme doğru gelen arabanın önünden çekilmek istememiştim.

Tamam işte, intihardı.

Hayır... Buna ne kaza denilebilirdi ne de intihar... Pişman mıydım? Evet, pişmandım. Diğer tüm insanların gözündeki mükemmel hayatımdan, koskoca altı aya yakınının çalınmasına sebep olmuştum. Altı ay... Tam altı ay boyunca ruhumun diğer kayıp ruhlarla gezinmesine izin vermiştim ve işte, yine, buradaydım.

Gözlerimi altı ay boyunca diğer herkese göre deliksiz bir uyku geçirdiğim hastane odasında açmamın ve yanı başımda hiç kimseyi bulamayışımın üzerinden tam bir buçuk ay geçmişti. Geçirdiğim bu son bir buçuk ay,

diğer tüm kaybolmuş ruhların arasında geçirdiğim altı ayın yanında tam bir işkence gibi gelmişti bana çünkü hatırlamıyordum ve eskisinden çok daha yalnızdım. Son üç yılımı hatırlamıyordum ve her şeyin üç yıl önceki gibi olduğunu sanan ben, tüm bu olayların arasında yapayalnız kalmıştım. Babam ve annem üç yıl öncesinde nasılsa şimdi de öyleydiler ama diğerleri öyle değillerdi. Son üç yılda değişen çok şey olmuştu ve ben, anlatılanlara karşın değişen onca şeyin gerçekliğine inanamıyordum.

Çocukluğumdan bu yana en büyük hayalim ünlü bir yazar olmaktı ve annemin söylediğine göre tam üç yıl önce bu hayalim gerçekleşmişti fakat ben hatırlamıyordum. Yazarlığa ilk adımımı nasıl attığımı, ne tür kitaplarla insanlara yazar olabileceğimi kanıtladığımı ve daha da önemlisi gerçek bir yazar olup olmadığımı hatırlamıyordum. Şu son bir buçuk ayda, üzerinde büyük harflerle adımın yazılı olduğu kitapları tekrar tekrar okumuştum ve tuhaf bir şekilde –hayır aslında tuhaf değildi– bana yabancı gelmişlerdi. Çocukken kurduğum, gerçekleşmesini deli gibi istediğim hayalim gerçekleşmişti söylenilenlere göre ve bunun en büyük kanıtı, kitaplığımda duran kitaplarımdı fakat ben buna inanamıyordum.

İnanamadığın tek şey o mu?

Ah evet, tabii ki de inanamadığım tek şey o değildi. Hatırlayamadığım son üç yılda iki yakın arkadaş edinmiştim ve bu kesinlikle inanabileceğim bir şey değildi. Yazar olduğumun kanıtı vardı ve buna inanabilirdim ama arkadaş mevzusu? Ortaokulun son sınıfına dek insanların dalga geçtiği, küçük gördüğü, ezik olarak andığı benim nasıl olur da bir değil hem de iki tane yakın

arkadaşım olabilirdi? Benimle nasıl arkadaş olabilmişlerdi? Arkadaş canlısı veya samimi biri değildim, üstelik konuşmayı da çok sevmezdim. Bu nasıl mümkün olmuştu? Aklım almıyordu.

Sadece bunu mu?

Hayır, aklımın almadığı tek şey bu değildi. Gözlerimi açtığımda kırk iki koluydum. Her ne kadar bir buçuk aydır dengeli ve düzenli beslenmenin sonucunda tam şu anda elli kilo olsam da uyuduğum o altı ay içerisinde kırk iki kiloya kadar düşmüştüm ve bu, gerçekten de sağlığımı çok kötü etkilemişti. Hızla kilo vermek veya almak, sağlığı ciddi anlamda etkilerdi ve benimkini de etkilemişti. Halsizdim. Her an halsiz ve yorgundum. Sanki çok ağır işler yapmışım da her an uyumam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Tamam, şimdi iyiydim fakat gözlerimi açtıktan sonraki birkaç hafta benim için oldukça zor geçmişti.

Sadece o birkaç hafta mı?

Tamam, haftalarım hâlâ zor geçiyordu çünkü benden hatırlamamı bekliyorlardı. Nasıl biri olduğumu hatırlamamı istiyorlardı. Nasıl bir yazar, nasıl bir arkadaş olduğumu hatırlamamı istiyorlardı ve bu istekleri, haftalarımı, aylarımı zor geçirmeme sebep oluyordu.

Yabancıydım ve yalnızdım. Etrafımdaki tüm bu şeylere karşı yabancılık ve yalnızlık çekiyordum. Annemin anlattıklarına göre hayatım son üç yıldır mükemmelden öte bir şekilde yolunda gitmişti ve bir an önce olanları hatırlamam gerekiyordu. Ah... Bir de yayınevim vardı. Oldukça geniş bir okur kitlesine sahip olduğumu, bir an önce iyileşmem ve yeni bir kitap yazmam

gerektiğini kafama sokmaya çalışan ısrarcı ve beni boğan bir yayınevim vardı.

Hatırladığım insan değildim ve bu, beni öldürüyordu.

Ezik, dışlanan, yapayalnız, gecelerini ağlayarak geçiren ve en önemlisi babasının sevgisine muhtaç olan o küçük kız değildim artık ve bunu yaşayarak anlamak beni öldürüyordu. Bana ne yapmışlardı? Şu son üç yılda ne olmuştu da ben, ben olmaktan çıkıp bambaşka birine dönüşmüştüm? Ezik değildim, dışlanan hiç değildim ve benim yalnızlığımı görmeyen bir kalabalıkla yalnız olmadığım da bariz bir şekilde ortadaydı.

Babamın sevgisi mi?

Ona muhtacız.

... çünkü hiçbir zaman hissetmemiştim. Evet, ne üç yıl öncesine kadar ne de gözlerimi açtıktan sonra bir an olsun babamın beni sevdiğini hissedememiştim. Gözlerimi açtıktan yalnızca bir saat sonra annemi yanımda bulabilmiştim fakat babam işi için şehir dışında olduğundan dört gün sonra yanıma gelmişti. O çok... Neydi? Umursamaz? Bencil? Pislik? Hayır hayır... Ona bunları söyleme hakkım yoktu çünkü onu tanımıyordum bile. Anladığım kadarıyla son üç yılda değişmemiş olan tek şey buydu. Babamın sevgisini ben hiç tadamamıştım.

Oysaki her hücremize kadar hissetmeye ihtiyacımız var.

... çünkü aslında her küçük kızın en büyük hayali, babasının onun kahramanı olmasıydı. Benim babam benim kahramanım değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı.

Sorun değil.

Hayır, sorun.

Atlatabiliriz.

Hayır, asla atlatamayacağız. Atlatamadık ve atlatamamaya devam edeceğiz.

Umursamak istemiyorum. Annemin sevgisini sarıp sarmalamak ve babamın olmayan sevgisini umursamamak istiyorum ama olmuyor çünkü o benim babam ve ben onu seviyorum. Bana çarpmasına izin verdiğim arabanın beni öldüreceğini ve içimi yakan bu acılardan kurtulacağımı sandığımda, düşündüğüm tek şey, öldüğümü duyduğunda babamın vereceği tepki olacak kadar çok seviyorum onu.

Sahi, kaza geçirdiğimi öğrendiğinde tepkisi ne olmuştu ya da komaya girdiğimi doktorlar ona söylediğinde ağzından çıkan ilk cümle neydi? Bilmiyordum ve soramıyordum. Ortalığı yıkmadı, dediklerinde hüsrana uğramak istemiyordum. Biraz üzüldü ama sonra işine baktı, dediklerinde yıkıma uğramak istemiyordum. Sorun etmedi, dediklerinde ölmek istemiyordum.

Bu yüzden sormadım ve sustum. Son üç yıl öncesine kadar yaptığım gibi sadece sustum.

"Ezgi!"

Benim.

"Efendim?" diye sorarcasına konuştuktan sonra, kapattığım kapımı açarak odamdan içeriye giren anneme çevirdim bakışlarımı.

"Okul işlerini hallettik. Sınıfta kalmayacaksın!"

... çünkü şu hayattaki tek sorunumuz sınıfta kalmamaktı anne, teşekkür ederiz.

"Nasıl hallettiniz?"

Neşeyle omuz silktiğinde, onun bir kez daha benim annem olamayacağı kanısına vardım ve gözlerimi devirme isteğimle boğuştum. Nasıl bu kadar neşeli olabiliyordu? Halimi görmüyor muydu? Hissettiklerimi biraz olsun bile hissedemiyor muydu? Neden yalnızlığıma ortak olarak beni yalnız olmaktan kurtarmıyordu?

"Bu dönem boyunca okula gitmeyeceksin fakat ikinci dönem tıpış tıpış gidip, sınavlarını da güzelce vereceksin. Babanın, eğitimini ne denli çok önemsediğini biliyorsun. Merak etme, geri kaldığın tüm dersler için de özel ders alacaksın ve arayı kapatacaksın."

Babamızın önemsediği tek şey eğitimimiz.

Öyle.

Evet, maalesef ki öyle...

"İkinci döneme kadar ne yapacağım peki?" diye sorduğumda, zihnim yine sorularla dolarak başımın ağrımasına sebep olmuştu.

"Hatırlayacaksın." derken, sol omuzuma hafifçe dokundu ve alnıma küçük bir öpücük bıraktıktan sonra yavaş adımlarla odamı terk etti.

Hatırlayacağız.

Evet, hatırlayacağım. Beni son üç yılda nasıl bir insana dönüştürdüklerini er ya da geç hatırlayacağım.

...İkinci kesik...

KAKTÜS TEAM

İnsan biraz olsun akıllanmaz mı?
Büyümez mi er geç?
Yanardağ gibi için için
Sönmez mi bu sinsi ateş?

Sezen Aksu - Vay

İnsanların nasıl gaddar varlıklar olduklarını yaşayarak anlamak ürkütücüydü.

Keşke dünyaya gelmeden önce insanların nasıl varlıklar olduğunu anlatsalardı da bu gerçekle tanıştığımızda kendimizi boşlukta bulmasaydık.

Annemin aksine, dünyanın iyi bir yer olduğunu düşünmüyordum, özellikle bazı kimseler için hiç iyi bir yer değildi. Bazıları vardı ki dünyaya ait olamayacak kadar saf, bazıları vardı ki dünyaya ait olamayacak kadar kurnazdı. Ben?

Biz?

Ah, evet, biz? Biz... Dünyaya aittik ama saf mıydık yoksa kurnaz mıydık, bilmiyordum. Bana dünyaya ait olduğumu söylemişlerdi ve henüz dünyada geçireceğim vaktin dolmadığını da eklemişlerdi. Sinirlenmiş miydim? Evet, hem de çok; çünkü bulunmak istemediğim

ve nefret ettiğim bu yere ait olduğumu bizzat onlardan duymak hoşuma gitmemişti.

"Kantine gitmek ister misin?" diye soran Lara, saftı. Evet, her ne kadar onu gerçek anlamda tanımıyor olsam da öyleydi. Dünyaya ait olamayacak kadar saf mıydı bu konuda emin olamıyordum çünkü dediğim gibi onu henüz gerçek anlamda tanımıyordum. Her ne kadar gözlerimi açalı iki buçuk ay olmuş olsa da onu gerçek anlamda tanımış olmam imkânsızdı.

"Hayır." dedim, yüzüme yerleştirdiğim yapmacık gülümsemem ile beraber.

Ona yolladığım tüm gülümsemelerimin yapmacık olduğunu anlıyor muydu ve şimdi de anlamış mıydı?

O bizim en yakın arkadaşımız aptal! Tabii ki de anlıyor ve anladı.

Bilmiyordum. En yakın iki arkadaşımdan biri olduğunu söylüyordu fakat belki de gülümseyişimin samimi olmadığını bile anlamayacak kadar yakın arkadaşım değildi. Tamam, saf ve iyi bir kızdı ve bana kötü hiçbir şey yapmayacak gibi duruyordu ama güvenmek istemiyordum. Tekrar herhangi birine körü körüne güvenecek kadar aptal değildim.

"Ezgi!" diyerek yanıma oturan Asilkan, bu konuda sonuna kadar haklı olduğumun en büyük kanıtıydı.

"Beni yalnız bırak." diye tıslarcasına konuştuğumda, yüzünün aldığı şekle anlam veremedim.

Ne bekliyordu benden?

Ne bekliyor bizden?

Son üç yılda gerçekten de değiştiğine ve bana üç yıl öncesinde davrandığı gibi davranmadığına inanmamı gerçekten de bekliyor muydu? Hayır hayır... Beklediğini alamayacaktı. Aptal değildim.

Aptalsın ama ben değilim.

Asilkan, çocukluğumun cehenneme çevrilmesine sebep olan başlıca kişilerin arasındaydı. Birincisi babamdı; o ve onun, benle kendisi arasına ördüğü ateşten duvarlardı. Ateşten diyorum çünkü ne zaman o duvarlara yaklaşsaydım, beni yakıp kül ediyorlardı. İkincisi Asilkan'dı, evet, kesinlikle oydu. Ortaokulun sonuna dek onunla aynı sınıfı paylaşmış ve bana yaptığı tüm o kötü şeylere katlanmaya çalışmıştım.

Henüz on iki yaşında, çocuk olarak görülen bir kıza söylenmemesi gereken sözleri söylemişti. Aşağılanmıştım. Her zerreme kadar aşağılanmayı hissetmiş, yaşamıştım. Dalga geçilmiş, eziklenmiş, dışlanmış ve dedikodu malzemesi olmuştum. Sözsel ve fiziksel şiddete maruz kalmış, tüm bunların beni hiç üzmediğini sanmalarına sebep olacak kadar sessiz kalmıştım. Susmuştum.

Susmuştun. Bir korkak gibi...

Hayır, bir korkak gibi değil. Kimsenin yardım etmeyeceğinden emin olduğum için susmuştum çünkü denemiştim. Anneme ve babama okulda yaşadıklarımdan bahsetmiştim ve bana inanmamıştı. Okul müdürüme ve rehber öğretmenime sınıfta yaşadıklarımdan bahsetmiştim ve onlar da bana inanmamıştı. Zaten inanmalarını da beklememiştim. Öz annem ve babam bile sözlerimi kulak ardı ederken, yüzüme bile bakmayan öğretmenlerim mi beni dikkate alacak ve bana inanacaktı?

Henüz o yaşımda, vücudumda morluklar ve izler vardı. Hayır, onlar benim eserim değildi. Onlar tam olarak şu anda yanımda oturan ve sanki tüm o şeyler yaşanmamış gibi bana bakan Asilkan'ın eseriydi. Üstelik Asilkan bunları tek başına da yapmamıştı. Ona yardım eden arkadaşları olmuştu. En başta da Özgür... Asilkan ne istediyse yapmıştı. İkisinden de nefret ediyordum. İlk zamanlar çok karşı çıkmıştım. Şikâyet edebileceğim hangi yer varsa onu oraya şikâyet etmiştim fakat hiçbir şey olmamıştı. Asilkan'ın, karşısına çıkan herkesin önünü iliklemesine sebep olan çok sevgili babası yüzünden silikleşmiştim. Evet evet, doğru kelime buydu. Âdeta silik bir insan olup çıkmıştım. Görmüyorlardı, duymuyorlardı ve hissetmiyorlardı. Nasıl acı çektiğimi, dayanma gücümün gün geçtikçe nasıl azaldığını bir türlü anlayamıyorlardı.

"Beni kırıyorsun." dedi alaycı bir tavırla ve ardından sağ elimi kalbinin üzerine koyup, "Baksana!.." diye devam etti.

Alayın harelerine gizlendiği koyu mavi gözlerine öfkeyle bakarken, "Saçların..." diye mırıldandım. Özünde siyaha yakın koyu kahverengi olan saçları, şimdi boyalıydı. Platin sarısı rengi olduğunu sandığım bir renk saçlarında hâkimdi ve bu... "Komik." diyerek onunla dalga geçmek istedim. Hayır, aslında komik değildi.

Aslında yakışmış bile.

Evet, aslında yakışmıştı bile ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Çocukluğumu cehenneme çeviren, bir zamanlar kalbimi bile ellerine vermiş olduğum çocuğun bunu bilmesine hiç gerek yoktu. Değil mi?

"Ne?" diye şaşırarak sordu.

"Kaşların siyah, saçların beyaz, gözlerin mavi falan..." derken onun moralini bozmak istemiştim. "Bok gibi görünüyorsun ve ben bokları ciddiye alamıyorum, üzgünüm."

"Seni..."

"Beni... Ne?" diye çenemi dikleştirerek sordum. Ona kafa tutabileceğimi düşünüyordum fakat umarım bu sadece düşünmekle kalmazdı.

Direniyor oluşum, onun gözlerini hafiften büyüttü ve etrafımızdaki insanlarla buluşturdu. Kalabalıkta olduğumuzu, dahası geçmişte yaptıklarını yapamayacağını anladığında gözlerini tekrar bana çevirdi ve iğrendiğim gülümsemesiyle beraber, "Severim." dedi. Hafifçe kaşlarımı çattım; bunu gördüğünde gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü ve "Çok severim. Öyle bir severim ki çıldırırsın." diye devam etti.

"Severim, derken?" diye sordu ismini bilmediğim bir sınıf arkadaşım. Ya Asilkan'dan hoşlanıyordu ve sözünü yanlış anlamıştı ya da sınıfın en meraklılarındandı ve yanlış anladığı bu sözün altındaki diğer anlamları öğrenmek istiyordu.

"Acısıyla tatlısıyla en güzelinden." diyerek dalga geçti Asilkan fakat onun dalga geçiyor olduğunu bir tek ben anladım. Diğerleri ve özellikle soruyu soran kız şaşkın şaşkın bakakalmışken, benim bakışlarım oldukça öfkeliydi.

"Asilkan!" diye bağıran ve bize doğru gelen Özgür'e çevirdim öfkeli bakışlarımı ve koyu kahve gözleriyle benimkilerine bakarak nefretimi görmesini istedim.

Bana son üç yılda nasıl davranmışlardı, hiç bilmiyordum. Belki de Asilkan'ın dediği gibi son üç yıldır bizlerin arası gerçekten de iyiydi ve bana hiç kötü davranmamışlardı ve belki de değildi, bana çok daha fazla kötü davranmışlardı. Bilmiyordum, ona inanmıyordum ve inanmayacaktım da çünkü o ikisinin bana iyi davranması neredeyse imkânsızdı. İkisi de benden sebepsiz yere nefret eden insanlarken nasıl olur da liseye geçtiğimizde bana iyi davranmaya başlamış olabilirlerdi ki?

"Asilkan, İsmail Hoca seni çağırıyor." dedi Özgür, bakışlarının altında ezildiğini hissederken. Öyle hissettiğini biliyordum çünkü gözlerini benimkilerle buluşturmamak için ayrı bir çaba sarf ediyor gibiydi.

"Döndüğümde ne kadar yakışıklı göründüğümü söyleyeceksin bana." diyerek yerinden kalktı Asilkan.

Hiç değişmemiş.

Evet, kesinlikle hiç değişmemişti. O hâlâ aynı insandı ve ne söylerlerse söylesinler, ben, onun son üç yılda bana iyi davranmış olduğuna inanmayacaktım. Eğer gerçekten de söylediklerine göre artık güçlü bir kızdıysam, o zaman işler tersine dönecekti.

İntikam?

Kesinlikle. İntikam.

Bir insan nasıl her hücresine kadar intikam duygusunu hissedebilirdi? Bir insanın her hücresine kadar intikam duygusunu hissedebilmesine nasıl izin verebilirlerdi? Bunu ona nasıl yapabilirlerdi?

... çünkü insanlar gaddar, acımasız ve sandığından çok daha kötü.

Öyle. İnsanlar gerçekten öyle ve ben bunu on yedinci yaşımda öğrenmiş olmanın hüsranı içerisindeyim.

Evet, ben de bir insanım ve benim de bu bahsettiğim insanlardan neredeyse bir farkım yok ve belki de çoğundan çok daha kötüyüm. İyi bir kız olmadığımdan eminim fakat ne kadar kötü bir kız olduğumu bilmiyorum. Kendimi ne iyi bir kız olarak nitelendirebiliyorum ne de kötü bir kız olarak; çünkü kendimi tanımıyorum.

Yalan söylemeyi seviyorum. İnsanların benim veya bir başkasının yüzünden hayal kırıklığına uğradığını görmeyi, aldatıldıklarını hissetmelerini sağlamayı seviyorum. İnsanların üzülmesinden haz alıyorum. Neden? Kötü bir kız olduğum için mi?

Hayır.

Öyle olmaya zorlandığım için mi?

Belki.

"Bu son ders." diyen Gözde'ye kin dolu bakışlarımı çevirdim ve onun iyiliği ile karşılaştığımda bakışlarımdaki kini yok etmeyi denedim.

Gözde, aynı Lara gibi yakın arkadaşım olduğunu söyleyen bir kızdı fakat ben, kime, nasıl inanmam gerektiğini bilmediğimden, ona da pek inanasım gelmiyordu. Doktorlar, yakında her şeyi hatırlayacağımdan, bunun geçici bir süreç olduğundan bahsediyorlardı fakat ben artık annem ve babam hariç etrafımdaki herkese yabancı olmaktan sıkılmıştım. Onlara bile tam anlamıyla

güvenemediğimden, belki de hayatımın en yalnız dönemini yaşıyordum.

"İyi." diye mırıldandığımda, Gözde'nin yüzündeki hüznü gördüm. En iyi arkadaşının onu hatırlamıyor olması ne hissettiriyordu ona kim bilir...

"Çıkışta bir yerlere gitmek ister misin? Sinema falan?" diye bir anda heyecanlanarak sorduğunda, kıvırcık saçlarındaki bakışlarımı, koyu kahverengi iri gözlerine çevirdim. Samimi miydi?

"Bilemiyorum." diye ağzımın içinde geveleyerek konuştuğumda, yüzü biraz önceki gibi hüzne bulandı. Onu kırmak istemiyordum, her ne kadar onu sadece bir aydır tanıyor olsam da iyi biri olduğunu düşünüyordum fakat bana samimi gelmiyordu. Bana şimdiye dek kötü bir şey yapmış mıydı yoksa gerçekten de en yakın arkadaşım mıydı bilmiyordum.

"İstersen Lara'yı da çağırabiliriz." dediğinde hafifçe kaşlarımı çattım. Gözde ve Lara anladığım kadarıyla birbirinden pek haz etmiyorlardı. Nedeni neydi, bilmiyordum fakat çok umurumda olduğunu da söyleyemezdim. Sanıyorum karakterleri tamamen zıt olduğundan anlaşamıyorlardı fakat düşününce, benim karakterim de onlarınkiyle tamamen zıttı, benimle nasıl anlaşabilmiş ve arkadaş olmuşlardı?

Sahte bir arkadaşlık mı?

Hayır, annem bana, onların gerçek ve en yakın arkadaşlarım olduğunu söylemişti.

Annemiz yalan söylüyor olamaz mı? Yine?

Yine. Ah, evet yine...

Annem dürüst bir kadın değildi. Bana yalan söylerdi. Ufak, pembe veya beyaz olarak nitelendirdiğimiz yalanlardan söylerdi ve benim onların yalan olduğunu anlamadığımı sanırdı oysa ben tabii ki onların birer yalan olduğunu anlarım çünkü hep bir açık verirdi. İlla ki söylediği yalanlar birbiriyle uyuşmazdı ve annem yalanlarının birbiriyle örtüşmediğini bile anlayamazdı çünkü saftı. Yalan söyleyemediğini bile fark edemeyecek kadar saf bir kadındı benim annem...

"Daldın gittin yine." dedi Gözde, güleç bir tavır takınmaya çalışırken. Gözde çok fazla neşeli, Lara'nın aksine her zaman enerji dolu olan ve gülebilen bir kızdı. Lara da her zaman gülebilen bir kızdı fakat kesinlikle enerji dolu değildi. Eğer bıraksaydık günün yirmi saatini uyuyarak geçirebilir ve hatta sınırları zorlayıp koalalara rakip bile olabilirdi.

"Gidelim, tamam." diye onayladıktan sonra Gözde'nin suratında oluşan samimi sevinç duygusu benim gülümsememe sebep oldu.

"Gülümsüyorsun!" diye abartılı bir şaşkınlıkla konuştuğunda, yüz ifadesinin komikliği sebebiyle sırıttım.

"Özledik o çirkin gülüşünü." diyen ve ardından komik bir espri yapmışçasına kahkahalarla gülmeye başlayan Asilkan'a dönerken, yüzümde gülümsemeye dair en ufak bir iz dahi kalmamıştı. Asilkan'a gülümseyerek bakacağıma, ağzıma jilet sokardım daha iyiydi.

"Bana öyle bakma." dedi Asilkan, duygulu bir ses tonunu kullanmaya çalışırken. "Anlayacaklar..." diye devam ettiğindeyse, diğer sınıf arkadaşlarımdan(?) kahkaha dolu sesler yükseldi.

"Ezgi'yle uğraşma." dedi Gözde, tehditkâr bir ses tonuyla ve ben de o sırada Asilkan'ın yanındaki Özgür'ün, Gözde'ye olan bakışlarına dikkat kesildim. Neden Gözde'ye öyle bakıyordu? Sanki şey gibi...

Âşık?

Hayır hayır hayır! Özgür, Gözde'ye âşık olamazdı!

"Uğraşırsam ne olur?" diye diklenircesine konuştu Asilkan.

Allah'ım, bu iğrenç mahlûkatın cezasını verebilir misin artık? Lütfen.

Lütfen.

"Çocuklar!" diye bağıran, adından ve hangi branşın öğretmeni olduğundan bihaber olduğum öğretmene şaşkınlıkla bakarken, Sen burada mıydın yahu, diye sordum içimden.

"Siz burada mıydınız yahu?" diye sordu Asilkan ve gözlerimi büyüttüm. Son üç yıl içerisinde zihin okuma gibi özel bir yeteneğe sahip olmuş olamazdı, değil mi?

"Terbiyesiz! Geç yerine bakayım!"

Asilkan, abartılı bir şekilde gözlerini devirdikten sonra omuzunu silkti ve arka sıralara doğru ilerlemeye başladı. Öğretmenin bağırışından dolayı irkilen Özgür, Gözde'ye aynı bakışlarla birkaç saniye daha baktıktan sonra Asilkan'ı peşi sıra takip etti ve ben de başımı onaylamazcasına salladıktan sonra sıramın üzerine koydum.

"Keşke bizi hatırlasaydın." dedi Lara, özlem dolu sesiyle. "Filmlerde hafıza kaybı yaşayan insanlara unuttuklarını

hatırlatmak için 'günlük' okutturur ya da fotoğraf falan gösterirler. Biz sana fotoğraflarımızı gösterdik, işe yaramadı. Günlüğünü mü okusan acaba?"

"Benim günlüğüm mü var?" diye şaşırarak sordum. Madem vardı, neden bunu daha önceden söylememişlerdi?

"Yok mu?" diye en az benim kadar şaşırarak sordu Lara ve ona baygın bakışlarımı yolladım. Cevabını bilseydim, ona sormazdım herhâlde, değil mi?

"Var." dedi Gözde, kendinden emin bir ses tonuyla. "Sen günlük tutarsın."

"Tutardım." diye başımı sallayarak onu onayladım. Üç yıl öncesine kadar tutardım fakat son üç yıldır tutuyor muydum, bilmiyordum.

"Annene sor, illaki yerini biliyordur. Bence kesinlikle günlüğünü okumalısın."

Hayır okumamalısın.

Neden?

Ya son üç yılda, aslında diğer yıllarda çektiğin acılardan çok daha fazlasını çekmişsen? Bunu öğrenmeye hazır mısın? Bunu öğrenmeye hazır mıyız?

Bilmiyordum ama okumam gerektiğini düşünüyordum. Ortada bir günlük var mıydı onu bile bilmediğim için bu konu üzerinde daha fazla durmak istemedim ve "Girdap Kafe, ha?" diye keyifli bir ton kullanarak sorarcasına konuşup, konuyu değiştirdim.

Girdap Kafe, Seyhan'ın en ünlü kafelerinden biriydi ve küçüklüğümden beri bu kafeye gelmek isterdim fakat annemin sıkı denetimi yüzünden hiç gelememiştim.

"Son iki yıldır hep buraya geliriz." dedi Lara, etrafına bakarken.

Kaşlarım havaya kalkarken ses tonuma da yansıtmış olduğum şaşkınlığımla beraber, "Ben de mi?" diye sordum.

"Tabii ki de sen de!" dedi Gözde ve "Bizi burayla tanıştıran sendin." diye ekledi.

"Gerçi o kazadan en son bir yıl önce buraya birlikte gelmiştik ya, neyse..."

Lara'nın imalı lafından sonra, "Neden?" diye sordum. "Bir yıl boyunca neden gelmedik?"

"Sürekli kitap yazıyordun. Vaktin yoktu."

Lara'nın ben de biraz öncekinden çok daha fazla şok etkisi yaratan sözünden sonra, "Yazar olduğumu biliyor musunuz?" diye sordum.

Türkiye'nin en genç ve ünlü yazarı olarak anılan Ezgi Çora'nın tek bir fotoğrafı bile yoktu internette ve annemin söylediğine göre okulumdaki öğretmenlerim hariç hiç kimse o yazarın ben olduğumu bilmiyordu. Gözde ve Lara'nın yazar olduğumu nereden bildiklerini deli gibi merak ederken, bir anda Asilkan'ın da bilip bilmediğini merakla düşünürken buldum kendimi.

"Tabii ki biliyoruz."

"Peki ya Asilkan? Diğerleri? Başka kim biliyor?"

Gözde, bir anda endişeye kapılmış olmamı garipseyen bakışlarıyla karşıladı ve Lara, "Sadece ikimiz, öğretmenlerimiz, ailen ve yayınevin biliyor." dedi.

Art arda sıraladığım sorularımdan sonra tuttuğum nefesimi, Lara'nın cevabından hemen sonra verdim ve sonra üçümüz de kabuğumuza çekildik. Aramızdaki bu sinir bozucu sessizlik zihnimi yormaya başladığında, kafenin içindeki küçük, rengârenk masa ve sandalyelere bakarken, "Kızlar?" diye konuştum. Mırıltıyla karşılık verdiklerinde, "Şu Asilkan..." diye söze başladım. "Son üç yıldır bana nasıl davranıyordu?"

Madem en yakın arkadaşlarımdı, o zaman bunu en iyi onların bilmesi gerekiyordu.

"Arada takılıyordu sana ama genel itibariyle normal davranıyordu."

"Normalden kastın nedir?" diye sorgularcasına konuşup, dikkatli bakışlarımı Gözde'nin iri gözlerine diktim.

"Bize davrandığı gibi işte... Yani... Bazen seninle dalga geçiyor ve senin sinirlerini bozuyordu ama gerçekten kötü diyebileceğimiz davranışları hiç olmamıştı."

"Emin misin?" diye sorarken, bakışlarımı Lara'ya çevirmiştim. Gözde'nin gözlerinde gerçekliği göremiyordum fakat Lara'nınkinde görebiliyordum ve sorduğum sorunun hemen ardından gördüğüm gerçek vücudumun şok dalgasıyla sarsılmasına sebep olmuştu.

Nasıl olur? Son üç yıldır nasıl bize iyi davranmış olabilir?

Çocukluğumu cehenneme çevirmiş olan bu geri zekâlı, ne olmuştu da benimle uğraşmayı kesmişti? Büyüdüğü veya olgunlaştığı için mi yoksa her zamanki gibi olayın bambaşka bir yüzü mü vardı?

"Peki ya Özgür?" diye sorduğumda, Gözde'nin yüz ifadesinin değiştiğini gördüm.

"Ne olmuş ona?" diye sordu Lara fakat benim bakışlarım, Gözde'nin anlam veremediğim bir ifadeye bürünen yüzündeydi.

"O bana nasıl davranıyordu?"

"Davranması gerektiği gibi." dedi Gözde soğuk bir şekilde ve bu, kaşlarımı çatmama sebep oldu. Neden bir anda böylesine geri çekmişti kendisini?

Bir şey saklıyor.

Evet, kesinlikle bir şey saklıyordu ve ben bunu er ya da geç öğrenecektim.

Ushan'ı sor.

"Ushan?" diye sorarcasına konuştum.

"O ne?" diye şaşırarak sordu Lara.

Ushan'ı tanımıyor.

"Ushan ne be?" diye yüzünü ekşiterek sordu Gözde.

Ushan'ı tanımıyorlar.

En yakınım olduğunu söyleyen, birlikte onlarca fotoğrafımız olan Gözde ve Lara, Ushan'ı tanımıyordu. Kalbimin paramparça olmasına ve siyahlığımın çok daha acı veren bir tona dönüşmesine sebep olan Ushan'ı tanımıyorlardı.

...Üçüncü kesik...

KAKTÜS TEAM

Gerçekten hâlâ beni hatırlıyor musun?
Mesela en çok neye gülerdim?
Yalan yok bazı şeyleri unutuyorum
Bilirsin zaten kötüydü hafızam

İkiye On Kala - Bunca Zaman Sonra Nasılsın?

Ushan Yazgı.

Hayatıma girerek bana hayatın tüm acı gerçeklerini yaşatan, dünyadaki cehennemimi yaşamamı sağlayan, okyanus mavisi gözlerine öldüğüm o çocuk... Sesini, yüzünü, çoğu anımızı unutmuş olsam da bana baktığında hissettiklerimi, o tapılası okyanus mavisi gözlerini ve beni nasılda çok sevdiğini bir türlü unutamadığım ilk aşkım... İstemeyerek, zorunda bırakılarak, ağlaya ağlaya, acı çekerek terk ettiğim ilk sevgilim...

Onu seviyorduk.

Evet, onu seviyordum, onu çok seviyordum fakat sevgi her şeyin üstesinden gelemediği gibi bizim engellerimizin de üstesinden gelememişti. İlk aşk olduğundan mıdır bilmem, aşkı her hücreme kadar hissetmiştim. Aşkı tatmıştım, âdeta aşk kokuyordum; oysa o zamanlar sadece on üç yaşındaydım ve bazen yaş, aşk için gerçekten

engel olabiliyordu. Bunun belki de en büyük kanıtı Ushan ve bendik.

Birbirimize henüz ilk görüşte âşık olmuştuk. Bunun aşk olduğundan o zamanlar çok fazla emindim çünkü ona karşı hissettiklerim, ondan önceki erkeklere hissettiklerime nazaran çok daha güçlü ve özeldi. Ben on üç yaşımda, o on dört yaşındaydı ve sanki dünyada bizden başka hiç kimse yokmuş gibiydi. Birbirimizin yanında mutluyduk, gülüyorduk ve yan yana olsak bile birbirimizi çok özlüyorduk. Bu aşk değil de neydi?

Evlerimiz arasında birkaç metre var ya da yoktu. Hemen yanımızdaki müstakil evde kalıyorlardı ve sonralardan öğrendiğime göre, babalarımız üniversiteden arkadaşlardı. Bu haber hem Ushan'ı hem de beni çok mutlu etmişti çünkü sırf bu yüzden artık daha sık görüşebileceğimizi düşünmüştük. Her şey güzeldi. Asilkan'ın bana yaptıklarına rağmen her şey güzeldi. Ushan'dan saklamaya çalıştığım vücudumdaki yaralarıma rağmen her şey çok güzeldi. Ta ki o güne kadar... Babamın beni Ushan'ı terk etmem için zorladığı o güne kadar. Babamın o gün anlattıklarına göre, babam ve Ushan'ın babası üniversitede çok yakın iki arkadaşlardı. Yedikleri içtikleri ayrı gitmez, aralarından su sızmazdı ve birbirlerine çok fazla güvenirlerdi. O gün babam bana, "Aşk yalnızca üç harf, bir kelimeden oluşan bir lanettir kızım." demişti ve sonra kör kütük âşık olduğu kadının, nasıl bir anda yaşanılanları hiçe sayarak en yakın arkadaşıyla kendisini aldattığını anlatmıştı. Babamın körkütük âşık olduğu kadın, babamı, babamın en yakın arkadaşı olan Ushan'ın babası ile aldatmıştı. "O, benim âşık

olduğum kadını elimden aldı, şimdi de âşık olduğum kadından olan oğlu, seni benim elimden almak istiyor." demişti babam ve ben o an ilk defa gerçek anlamda kalbimin sıkıştığını hissetmiştim. Babamın anneme âşık olmadığını, annemle mantık evliliği yaptıklarını zaten biliyordum ama bana, âşık olduğu kadını anlatmasını beklemiyordum. Hem de benim âşık olduğum çocuğun annesi olan o kadını...

Babam Ushan'dan ayrılmamı istediğinde, ona bu isteğini gerçekleştiremeyeceğimi söylemiştim. Ushan'ı bırakmayacağımı ve bırakmamam gerektiğini haykırmıştım çünkü Ushan'ın bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ushan'ın babası, annesine âdeta tapıyordu fakat Ushan'ı sevmiyordu. Ushan da aynı benim gibi baba sevgisini hiç görmemiş, eksikliğini hep hissetmişti. O çok yalnız bir çocuktu. Ben de yalnız bir kız çocuğuydum ama ben ondan daha güçlüydüm. Yalnızlığım beni güçlendiriyordu fakat Ushan'ın yalnızlığı onu yıkıp bitiriyordu. O ve ben birbirimizi tamamlamaktan başka bir şey yapmıyorduk. İkimizin de birbirine ihtiyacı vardı ama babamın, "Ondan ayrılmak zorundasın." diye sert bir üslupla konuşmaya başlayıp, beni tehdit edercesine konuşmaya devam etmiş olması benim aklımı bulandırmıştı.

Babamı düşünmüştüm. Onun da bana ihtiyacı var mıydı? Annemi insan olarak seviyordu ama belki de bu hayatta en çok sevdiği kişi bendim? Evet, o yaşta gerçekten böylesine saf bir düşünceye kapılıp, "Eğer Ushan'ı terk etmezsem çok üzülür müsün?" diye sormuştum. "Kahrolurum. Tekrar o adamın benim canımdan bir parça almasını istemiyorum. Bu sefer olmaz Ezgi! Seni

de almasına izin veremem." demişti ve benim aklım bu sefer daha çok bulanmıştı. "Eğer Ushan'ı terk edersem, beni eskisinden daha çok sever misin?" diye sormuştum. Tatmin olmuş bir gülümsemeyle başını sallamıştı ve ben de mutlulukla gülümsemiştim.

Ushan Yazgı... Çok seviyordu beni; babamdan daha fazla...

... ve sen, seni babanın sevdiğinden daha çok seven Ushan'ı, sırf baban üzülmesin diye terk ettin.

Aptaldım.

Aptalsın.

Gözde ve Lara'nın açıklama bekleyen gözlerle bana bakıyor olmalarına rağmen, zihnimin, geçmişimin pençesinden kurtulmasına engel oldum.

Öğrendiğim gerçekle beraber uyuduğum dört gecenin sonunda, tüm cesaretimi toplamış ve Ushan'ın karşısına dikilip, ona, ondan ayrılmak istediğimi söylemiştim. İlk birkaç saniye bana inanmamış ve şaka yaptığımı sandığını anlamamı sağlayan bir yüz ifadesi takınmıştı.

"Şaka yapmıyorum Ushan! Ben artık ayrılmak istiyorum." demiştim ve önceki dört gece boyunca o gün yapmak üzere ezberlediğim konuşmanın devamını hatırlamaya çalışmış fakat hatırlayamamıştım çünkü onun o tapılası okyanus mavisi gözleri her zamanki gibi bana engel olmuştu.

"Ezgi..."

"Lütfen, hiçbir şey söyleme." diyerek sözünü kesmiştim çünkü eğer bir şey söylerse vazgeçebilirdim. Bundan

emindim ve bu yüzden hiçbir şey söylememesini sağlamak zorundaydım.

"... ama neden?" diye çaresizce sormuştu.

Ona gerçeklerden bahsetmek istememiştim. Gerçeklerin beni nasıl yıktığını biliyordum, Ushan'ı nasıl paramparça edebileceğini de bildiğimden bunu istememiştim. Önceden düşündüğüm nedenleri sıralamak üzere dudaklarımı açtığımda, bakışlarındaki masumluğu görmüştüm ve bu, benim biraz daha yıkılmama sebep olmuştu.

"Annem..." diye acı çekercesine konuşmuştum. "Biliyorsun, bu tarz konularda oldukça katıdır ve o... Sanıyorum birlikte olduğumuzu öğrenmiş ve şey... Ayrılmamızı istedi çünkü biz henüz çocuğuz ve bu..."

"Yalan söylemeyi kes." diye sertçe konuştuğunda, kaşlarımı çatmıştım.

Beni bu kadar iyi tanıyan bir çocuğu nasıl öylece terk edebilmiştim?

"Yalan değil. Annem istemiyor ve annemi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Onu üzmek istemiyorum. Biz henüz çok küçüğüz ve bence..."

"Küçüğüz mü?" diye dalga geçercesine sormuştu. "Büyük olsaydık, evet evet, büyük olsaydık benden ayrılmayacak mıydın? Eğer birkaç yaş daha büyük olsaydık, annen benden ayrılmanı istemeyecek miydi?"

"Evet." diye hiç düşünmeden yanıtlamıştım sorusunu.

"Öyleyse büyümemizi beklerim." demişti ve eş zamanlı olarak gözlerim irice açılmıştı. Dört gece boyunca ezberini yaptığım konuşma nasıl bir anda böyle bir yere

varabilmişti, aklım almamıştı o an. "Büyümekten kastın nedir? Reşit olmak mı? Öyleyse önümüzde tam dört yıl var. Dört yıl sonra, tekrar benimle olacak mısın?"

"Olacağım." diye yine hiç düşünmeden yanıtlamıştım sorusunu.

"Söz mü?"

"Söz."

Kaşlarını çatmıştı ve bakışlarını kısaca etrafımızda dolaştırdıktan sonra, "Başka erkekler..." diye konuşacak olmuştu fakat "Başka erkek olmayacak." diyerek konuşmasına devam etmesini engellemiştim. Ne için gelmiştim neyin anlaşmasını yapmak üzereydim, o an bunun hiç farkında değildim.

"Benim için de başka kızlar..."

"Biliyorum." demiştim. Ushan'ın başka hiçbir kıza bana baktığı gibi bakmayacağından, başka hiçbir kızı beni sevdiği gibi sevmeyeceğinden emindim.

"Peki ya vazgeçersen?" diye sormuştu. "Bu dört yıl içerisinde kalbini, farkında olmadan, istemeden başkasına kaptırırsan?"

"Öyle bir şey olmayacak." demiştim ve sağ elimi hafifçe kaldırarak yanağına koymuştum. O an, ayrılığımızı kabul etmesinin tek yolunun, söylediği her şeye ılımlı yaklaşmam gerektiği olduğunu bildiğimden öyle yapmak zorunda kalmıştım. Samimi değildim. Kahretsin ki hiçbirini bilerek, isteyerek kabul etmemiştim ve dolayısıyla da samimi değildim.

"Bekleyeceğim." demişti ve dokunuşumu hissetmek için gözlerini kapatmıştı.

Hiç öpüşmemiştik. Güzel dudakları bir kez olsun dudaklarımı bulmamıştı ve bir daha asla öyle bir şansımızın olmayacağını bilmek beni yaralamıştı.

"Geleceğim." demiştim ve ardından yavaşça elimi yanağından çekmiştim.

Sonra ne mi olmuştu? Bilmiyordum. Hatırlamıyordum. Son üç yılda ne olmuştu, bilmiyordum. Dört yılın dolmasına çok az bir zaman kalmıştı ve ben son üç yılda onunla karşılaşıp karşılaşmadığımızı bile bilmiyordum. Gözde ve Lara'nın açıklama bekleyen bakışlarına bakacak olursak, onların da bunlardan haberi yoktu. Babama veya anneme soramazdım. Gözde ve Lara bilmiyordu. Ushan'a gidip hiçbir şey olmamış gibi, "Son üç yılda ortak bir anımız oldu mu? Olduysa anlatır mısın?" diye soramazdım. Tek bir kişi vardı bana bu konuda yardım edebilecek olan ve ben ona sırf bu konu için ulaşıp ulaşmamak konusunda kararsızdım.

Bir insanın başka bir insanı canından çok sevmesi, ona koşulsuz güvenebilmesi için onunla arasında kan bağının olması şart mıydı?

Bence değildi; hatta bence kan bağı hiçbir anlam ifade etmiyordu. Babam ile aramda kan bağı vardı da ne olmuştu ki? Koca bir hiç... Sonu olmayan bencilliğinin beni yakıp yıkmasına izin vermişti. Peki ya annem? Onunla kan bağım vardı var olmasına da neden

yanmama, yıkılmama izin vermişti? Neden engel olmamıştı? Neden beni korumamıştı?

Bu soruların cevabı yok.

... ve asla olmayacak.

Asla.

... ama biri vardı. Yaşadıklarıma, çektiğim acılarıma rağmen güvenmeyi tercih ettiğim biri vardı. Çok sevdiğim biri vardı. Ne olursa olsun yanımda olacağından emin olduğum biri vardı fakat şu an neredeydi, ne yapıyordu, bilmiyordum.

Anlık bir cesaretle elimdeki kahve bardağımı hemen karşımdaki penceremin önüne koydum ve ayağa kalktım. Yatağımın üzerine bırakmış olduğum telefonumu elime alırken, yorgun bedenimi yatağıma attım ve çok kısa bir anlığına duraksadıktan sonra rehberime girdim. Son üç yılda neler yaşadığımı hâlâ hatırlamadığımdan, onunla hâlâ arkadaş olup olmadığımdan da bihaberdim. Gözde'ye veya Lara'ya, en olmadı anneme sorabilirdim fakat üç yıl önce onu herkesten sır gibi saklamıştım ve öyle yapmaya da devam ettiğimi sanıyordum.

Rehberdeki adını bulduğumda, yüzümde belli belirsiz bir gülümseme oluştu ve çok düşünerek vazgeçmek istemediğim için hemen adının üzerine dokundum, mesaj yazmaya başladım. Yazdım, sildim, yazdım, sildim ve yazdım...

Kime: Rüya

N'aptın?

Gönderdiğim mesaja gözlerimi büyüterek bakarken, ne yapacağımı bilemez bir halde donup kalakalmıştım. Gözlerimi açtığımdan beri ona tek bir mesaj atmamış veya onu aramamıştım. Şimdiyse ona attığım ilk mesajım böylesine absürt bir şeydi ve...

Kimden: Rüya

Neyi?

Cevap vermişti!

Bir dakika... Ne? Neyi, mi?

Kime: Rüya

Şey... Genel olarak yani.

Kimden: Rüya

Ezgi, yüzsüz müsün sen güzelim?

Kaşlarımı çattım. Neden böyle demişti ki? Yoksa... Hayır hayır. Son üç yıldır onunla hiç konuşmamış olamazdık. Böyle bir şey mümkün olamazdı. Rüya benim için özeldi, her şeyden ve herkesten çok daha fazla özeldi.

Neden? Neden onunla olan arkadaşlığım bitmişti?

Ona sormaya ne dersin?

Evet, mantıklıydı. Bunu ona sorabilirdim. Başımı hafifçe salladım ve daha önce hiç yapmadığımı sandığım bir şeyi yaparak onu aradım. Aramamı, üçüncü çalışında "Ezgi?" diye sorarcasına açtığındaysa ne diyeceğimi bilemedim.

"Rüya?" diye aynı onun gibi sorarcasına konuştuktan sonra bekledim. Ne diyecektim? Ne soracaktım?

Rüya ile ortaokulun son yılında internetten tanışmıştım. Benden iki yaş büyüktü ve gerçekten ama gerçekten tuhaf bir kafa yapısına sahip olan bir kızdı. İlginç takıntıları, düşünceleri, alışkanlıkları ve hobileri vardı. Bir kez olsun kamera açmamış, kamera açmayı bırak telefonda sesli olarak bile konuşmamıştık. Her gün mesajlaşmış, birçok şeyi paylaşmıştık. Dokunabildiğim insanlarda bulamadığım gerçekliği, dokunamadığım onda bulmuştum. Bana, arkadaşlığın ne demek olduğunu o göstermişti. Rüya, benim için arkadaştan, dosttan ve hatta kardeşten bile öte biriydi. Ne olmuştu da bu hale gelmiştik?

"Hangi yüzle beni aradığını gerçekten çok merak ediyorum."

"Rüya... Ben, bilmiyorum."

Güldü. Gülüşünde acının ritmi vardı. "Bilmiyorsun, öyle mi? Bir bahanen bile yok mu?"

"Hatırlamıyorum..." deyiverdim. "Son üç yılımı..."

Kısa bir anlığına duraksadı, sanıyorum söylediklerimi sindirmeye çalışıyordu. Birkaç saniye boyunca sessizliği dinledim, açıklama yapmak için dudaklarımı araladığımda, "Ne demek hatırlamıyorum?" diye sorduğunu duydum.

"Ben... Kaza geçirdim ve altı aya yakın bir süre boyunca komada kaldım. İki buçuk ay önce uyandım ve ben... Ben son üç yılımı hatırlamıyorum."

"Hani sadece erkeklere söylerdik siyah yalanlarımızı?" diye sorduğunda, kaşlarımı çattım. "Sen giderken

ben o yolu üçüncü kez dönüyordum, Ezgi! Hatırla, seni Rüya yapan bendim."

"Rüya-"

"Yani güzelim, anlayacağın şey şu ki; kanatarak açtığın yaralarımı, siyah yalanlarınla dikemezsin."

Ona bir şey yaptın. Kötü bir şey ... ama ne?

Hiçbir şey söylememe izin vermeden aramayı sonlandırdığında, ne zaman biriktiklerinden bihaber olduğum gözyaşlarım, yanaklarımdan aşağıya doğru süzülmeye başladılar. Ne olmuştu? Ne yapmıştım? Nefret ettiğim son üç yılımda neler yaşanmıştı?

Hiçbir şey bilmediğim, sanki bir otmuşum gibi yaşadığım bir ayın sonundaki matematik sınavımdan çıktıktan sonra kendimi doğruca müzik odasına atmıştım. Okulumuzda yetenekle alakalı derslere çok önem verilmediğinden, müzik odası da çok kullanılmıyordu ve ben de bir ay önce bunu fark ettikten sonra, Gözde, Lara veya diğerlerinden –özellikle Asilkan'dan– kaçmak istediğimde sık sık buraya gelir olmuştum.

Hatırlamaya çalışıyordum. Yalnızlığımın ruhumu çürütmesine izin vermeden önce yaşamaya devam etmeye çalışıyordum fakat bu çok zordu. Anneme sormuştum ve benim bir günlük defterine sahip olmadığımı söylemişti. Yalan söylediğinden neredeyse emindim çünkü ben küçükken bile düzenli olarak günlük tutan bir kızdım. Küçükken bu işi bir görevmiş gibi yaparken, büyüdüğümde yapmamış olmam mantıksızdı. Bu yüzden

de odamı, hatta evimi, günlük defterine benzer bir şey bulmak için karıştırmıştım fakat bulamamıştım.

Telefonumdaki dosyaları taramıştım ve son üç yıla dair birçok şey hakkında fikir sahibi olabilmiştim ama hatırlayamamıştım. Bilgisayarımda açık olan tüm sosyal medya hesaplarımı teker teker incelemiş ve şaşkına uğramıştım. Yüzlerce, binlerce mesaj vardı her birinde. Yazmış olduğum yazıları, atmış olduğum fotoğrafları binlerce kişi beğenmiş ve yorumlamıştı. On binlerce kişi sosyal medya hesaplarımı takip ediyordu ve beni daha da şaşırtan şey binlerce sevenim vardı. Benim sevenim.

Ortaokulda aşağılanan, dışlanan senin sevenin...

Yıllardır aktif olarak kullanmakta olduğum hesaplarımı önce didik didik incelemiş, sonra girdiğim şaşkınlıktan çıkmaya çalışmış ve daha sonra olduğum kişiye alışmayı denemiştim. Başaramamıştım. Olmuyordu. Ben, Türkiye'nin en genç ve sevilen yazarı Ezgi Çora olamıyordum. Ben, babasının sevgisini hiç tatmamış olan, annesinin bile ona inanmadığı, arkadaşları tarafından hor görülen Ezgi olabiliyordum.

Hesaplarımda neredeyse on aydır hiçbir şey paylaşmamış olduğum için mesajlar almış başını gidiyor, yorumlardaysa ölüp ölmediğimden şüphelendikleriyle ilgili yazılar yazıyordu. Annemin söylediğine göre, yayınevim, okurlarıma benim bir çeşit bunalımda olduğumu, çok yakında yepyeni bir kurguyla karşılarına çıkacağımı söylemişti fakat insanlar tabii ki de bu yalana inanmamışlardı. Yayınevi müdürüm, artık iyi olduğumu düşünüyor olmalıydı ki birkaç gün önce beni aramış ve

hesaplarımda aktif olmam gerektiğini, en kısa zamanda yeni bir dosya yollamamı istediğini söylemişti. Rica etmemişti, bildiğimiz emretmişti ve bu davranışı daha şimdiden ondan nefret etmeme sebep olunca, "Yazar olmak istemiyorum." demiştim babama ve yayınevimden ayrılmak istediğimi de eklemiştim.

"Neden?" diye endişeyle sormuştu annem, sanki dünyanın sonunu getireceğimi söylemiştim de beni vazgeçirmek ister gibi bir hali vardı.

"Yazar olduğumu düşünmüyorum. Öyle hissetmiyorum. Uzun bir süre hissedebileceğimi ve yazabileceğimi de sanmıyorum."

"Okurların?" diye sorarcasına konuşmuştu annem ve bu, kaşlarımı çatmama sebep olmuştu.

"Hiçbirini tanımıyorum ki ben." demiştim ve o âna kadar konuşmayan babam, ateş saçan gözlerini bana çevirmişti.

"Yazacaksın." diye emretmişti.

... ve ben bir kez daha ona boyun eğmek zorunda kalmıştım. Babamın isteği, emirleri yüzünden bir kez daha yapmak istemediğim bir işi yapmak zorunda bırakılmıştım. Gerçi... Henüz yaptığım söylenemezdi. Yazmak, nasıl bir şeydi hiç hatırlamıyordum. Ne gerekiyordu? Ne hissederken yazılmalıydı? Daha da önemlisi ne yazılmalıydı? Bir yön gösterenim bile olmadığı için, ne yapacağımı hiç bilmiyordum ve zihnim sorularımla dolup taşıyordu.

"Ezgi!" diye konuşan Asilkan ise zihnimin başköşesinde bir taht kurmuştu. Yıllardır oradaydı ve hâlâ o tahtından feragat etmemiş, bana hükmetmeye devam ediyordu. "Yoksa ezik mi demeliydim? Ezik? Güçsüz? Çirkin? Evet evet, çirkin..."

Değişmemişti. Son üç yıldır bana ortaokulda nasıl davrandıysa öyle davranmaya devam etmişti ve bundan yine hiç kimsenin haberi olmamıştı. En yakın arkadaşlarım olduğuna inandığım Gözde ve Lara'nın da bundan haberi olmamıştı çünkü hatırlayamadığım üç yılımda, son bir aydır yaptığı gibi kimsenin olmadığı zamanlarda beni sözleriyle taciz ediyor olmalıydı. Beni ne zaman yalnız başıma görse, illaki kalbimi kıracak bir söz söylüyor ve beni üzmek için elinden geleni yapıyordu.

Asilkan değişmemişti. Değişen bendim ve henüz neden, nasıl değiştiğimi de bilmiyordum.

"Yalnızsın." diye keyifli bir tonla konuşurken, tam karşıma geçmişti ve ben yine hemen yanına Özgür'ün de gelmesini beklemiştim fakat son bir aydır olduğu gibi Özgür gelmemişti. Değişen tek kişi ben değildim, Özgür de değişmişti. Son bir aydır Asilkan ne zaman benimle uğraşmak için yanımda beliriverse yanında Özgür olmuyordu ve ben bu yüzden Özgür'ün artık benimle uğraşmaktan vazgeçtiğini düşünüyordum.

"Her zamanki gibi yapayalnızsın." diye keyifli bir tonla konuşmaya devam ederken, sırıtmıştı.

Ona karşı çık. Yalnız olmadığını söyle.

Yapamam, söyleyemem.

Yalnız değilsin.

Öyleyim.

Öyleydim ama bu kez sessiz kalmamıştım. Asilkan haklıydı fakat bu kez, "Sen de öylesin." diye karşılık vermiştim. "Yapayalnızsın ve aynı zamanda da aşağılıksın."

"Ne?" diye şaşkınca sorduğunda, yüzümde benden habersiz bir şekilde sinir bozucu bir gülümseme var olmuştu. Bunu nasıl yapmıştım, bilmiyordum. Ortaokuldan bu yana onun tüm sözlerini yutan ve sessiz kalan ben, tam şu anda ona nasıl karşılık vermiştim bilmiyordum.

Bunu yapan benim, geri zekâlı. Sen değilsin. Çekil kenara.

"Öyle değil misin?" diye sordum, bu sırada çenemi hafifçe dikleştirmiştim ve yıllardır sessizliğini koruyan, güçsüz olarak gördüğü beni bu şekilde görmek, onun gözlerini büyütmesine sebep olmuştu.

"Değilim tabii ki de." diye uğradığı sarsıntının etkisi geçtikten sonra konuştuğunda, alaycı bir şekilde sırıttım.

"O kadar aşağılık bir insansın ki sana gerçekten acıyorum. Yalnızlığının sana verdiği acıyı yok etmek için başka insanların yalnızlığının onlara acı vermesini sağlamaya çalışıyorsun. Karakterin öylesine..." derken dilimi ısırdım. "Çok üzgünüm." diye fısıldadım. "Az kalsın karakterin hakkında yorumda bulunacaktım."

"Ha şöyle." dedi gevşekçe gülümserken. "Haddini bil ve özüne dön."

"Karakterin hakkında yorum yapamam çünkü yok. Olmayan bir şey hakkında yorum yapmam sence de saçma olmaz mı?"

Kaşlarını çattı ve söylediklerimi anlamaya çalıştı. Düşünmeden, ani bir cesaretle söylediklerimi çözmek için uğraşırken, ben de kendi söylediklerimi anlamaya çalışıyordum. Ona tam olarak ne demiştim?

"Bana karaktersiz mi demek istiyorsun sen?" diye öfkeyle soludu.

Evet, kesinlikle sana karaktersiz demek istedim.

"Hiç değilse beyinsiz değilsin." dedim alaycı bir tavırla. "Eh, ne demişler? Allah bir taraftan alıp, diğer tarafa verir."

"Seni öldürürüm." diye tısladı. Sertçe yutkundum. Dilimi ısırdım ve gözlerimi kaçırdım. Benim derdim neydi? Yıllardır susabilmeyi başarabilmişken, tam olarak şu anda bunu neden yapıyordum?

... çünkü o yıllarda ben yoktum.

Neden? Neden yoktun? Eğer o yıllarda da var olsaydın, belki de tüm bu şeyler hiç yaşanmamış olacaktı.

Asıl tüm o şeyler hiç yaşanmamış olsaydı, ben var olamayacaktım.

Ne?

"Ne?"

Omuz silkerek, "Beni duydun." dedi. "Seni öldürmek benim için çok da zor olmaz."

Rahat tavrı karşısında bozguna uğramışım gibi duraksadım. Öldürmek? İstediğim şey zaten ölüm değil miydi? Neden duraksamıştım? Ondan beni öldürmesini

isteyebilirdim ve o bunu hiç gocunmadan, zorlanmadan yapardı.

Ben ölmek istemiyorum ve sen de Asilkan tarafından öldürülmek istemiyorsun.

"18 yaşındaki bir ergene göre fazla iddialı konuşuyorsun." diye aynı alaycı tavrımla konuştuğum sırada, kendi sözlerime kaşlarımı çatarak bakmıştım.

"... ve sen de çirkin bir eziğe göre fazla iddialı konuşuyorsun."

"Burada ne işin var?" diye sordum bir anda.

Yine kaçıyorsun.

Evet ve hep kaçacağım.

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken, gözlerini kısaca etrafımızda gezdirdi ve "Bilmiyorum." diye mırıldandı. Bu benim de kaşlarımı şaşkınlıkla havaya kaldırmama sebep olurken, bir anda, "Sana ne lan!" diye konuştu.

"Dengesiz." diye tısladım ve arkamı döndüm.

"Bana bak." diye konuşurken, sesinde anlamsız bir duygu tonu vardı. "Henüz konuşmamı bitirmedim, gidemezsin."

Derin bir nefes alarak, tekrar ona döndüm ve "Neden?" diye sordum.

"Ne, neden?" diyerek soruma soruyla karşılık vermiş oldu.

"Neden sadece yalnız olduğumuz zaman benimle uğraşıyorsun?"

"Yoksa yalnız olduğumuz zaman sana başka şeyler yapmamı mı tercih edersin?" diye sorduktan sonra göz kırptı ve bu içimdeki kusma isteğini arttırdı.

Hiçbir şey söylemedim ve yine susmayı tercih ederek ona arkamı döndüm. Bir şey söylemesine veya bana engel olmasına fırsat vermeden, yıllardır yaptığımı yaparak sustum ve kaçtım.

Sınıfımdan içeriye girmemle, kolumdan tutularak sınıftan çıkarılmam ve sürüklenmem bir olmuştu.

Bunu yapan kişi ise bütün kötü sözleri hak eden Asilkan'dan bir başkası değildi.

"Bıraksana!" diye bağırdığım sırada, etraftaki insanların alay dolu bakışları altında ezildiğimi hissettiğimden, gözlerim, bileğimi tutan Asilkan'da değil de etrafımızdaki insanların üzerindeydi.

Değişen bir şey vardı. Hayır, Asilkan değil. Hayır, bu sefer ben de değil. Değişen şey, insanların tavrıydı. Ortaokulda Asilkan bana bu şekilde davrandığında illaki birkaç kişi koşup öğretmenlere haber verirdi fakat şimdi hiç kimsenin bizimle ilgilendiği yoktu.

"Neden?" diye mırıldanarak sordum.

... çünkü insanlar acımasız yaratıklardan başka bir şey değil.

"Şimdi beni dinle, ezik şey!" dedi Asilkan, son iki kelimesini benden iğrenir gibi telaffuz etmişti.

Neredesin? Biraz önce ona kafa tutuyordun. Şimdi neredesin?

"İtiraf etmeni istiyorum." dedi Asilkan ve kaşlarımı çatmamla dikkat kesilmem bir oldu. Asilkan'ın rahatsız edici bir aurası vardı. Yakışıklıydı, gerçekten yakışıklı bir erkekti fakat karakteri onu öylesine çirkinleştiriyordu ki benim gözümde, bazen yüzüne bakmak dahi istemiyordum. Kötü bir karakteri vardı; hiç kimsenin sahip olmak istemeyeceği kadar kötü.

"Neyi?" diye sordum.

Yüzündeki tiksindirici sırıtışıyla birlikte, "Bana âşıksın." dediğinde, ona irileştirdiğim gözlerimle bakakaldım.

Evet, henüz çocukluğumu, dahası hayatımı cehenneme çevirmeden önce, ortaokulun başlarında ondan hoşlanıyordum ama bu kadardı. O bana ne zaman sözlü ya da fiziksel tacizde bulundu, işte o zaman ona olan ilgimi kestim. Ona âşık olmak mı? Ürkek ve çaresiz bir av, acımasız ve kararlı avcısına âşık olabilir miydi? Bu imkânsızdı.

"Sen çıldırmışsın."

"Hayır." diyerek karşı çıktı. "Asıl çıldıran sensin. Bana olan aşkın, seni çıldırtmış."

Başımı iki yana sallarken, ona, *sen dünyanın en zavallı insanısın* bakışı attım ve arkamı döndüm. "Uğraşacak başka birini bul çünkü ben eski ben değilim." dedikten sonra küçük bir adım atarak ondan uzaklaşmak istedim fakat hemen ensemde hissettiğim sıcak nefes ile belimde hissettiğim zorlayıcı eller buna engel oldu.

"Evet, bu doğru... Sen eski sen değilsin." diyerek, ilk kez beni doğruladı ve bu daha da korkmama sebep

oldu. "... çünkü sen... Eskisinden bile çok daha güçsüz ve yalnızsın."

"Değilim." diye dişlerimi sıkarak konuştum.

Ona eskisinden bile daha güçsüz ve yalnız olmadığımı söyle!

"Öylesin. Kafan karışık ve ne yapacağını bilmiyorsun. Yalnız, korkak, çaresiz ve güçsüzsün... Eskisinden çok daha acizsin..."

"Değilim!" diye sesimi yükselterek ona karşı çıktım ve kollarının arasından ayrılmaya çalıştım.

"... ve en güzeli de ne biliyor musun?" diye fısıldayarak sordu. Fısıldarken, sıcak nefesi doğrudan sol kulağıma ulaşarak ürpermeme sebep olmuştu. "Her şey, eskisinden çok daha eğlenceli olacak."

"Sen hastasın." dedim ve o sırada beni serbest bıraktı. Yüzümü ona dönerek, âdeta hırlarcasına, "Ruh hastasısın!" dedim.

"Sen mi ben mi?" diye gülerek sordu.

Ona vurmak istedim. Yanağına bir tokat, gözüne bir yumruk ya da iki bacağının arasına bir tekme atmak istedim. Yapamadım. Eğer ona vurursam, onun da bana ortaokulda yaptığı gibi daha sert vuracağını biliyordum ve herkesin içinde yine ondan dayak yemek istememiştim. Bu yüzden, sözde sorusuna cevap vermeyerek arkamı döndüm ve sınıfıma doğru koşmaya başladım.

"Ders bitmiştir. Çıkabilirsiniz çocuklar." diyen öğretmenimize karşılık olarak sadece gözlerimi devirdim ve Gözde ya da Lara'nın herhangi bir yere gitmeyi teklif etmesinden hemen önce, başımı sıranın üzerine koyarak uyumak istedim ama "Sen hariç Ezgi!" diye devam eden öğretmenimiz buna engel oldu.

Gözlerini devirdiğini mi gördü?

Peki ya sen, yine bir anda neden ortaya çıktın?

İçimdeki konuşan bu kişi kimdi veya tam olarak neydi, bilmiyordum fakat gözlerimi açtığımdan bu yana gerçekten yalnız olmadığımı hissettiren tek şey oydu. Her an benimleydi. Beni anlıyor ve asla küçümsemiyordu. Çoğu zaman dertlerime ortak oluyor ve benimle sohbet bile ediyordu. İyi değildim. Sanıyorum gerçekten de iyi değildim. İçimde bambaşka biri vardı ve ben şimdiye dek bunun normal olmadığını düşünmemiştim bile.

"Ezgi?" diye sorarcasına konuşan öğretmenimize diktim bakışlarımı. Ezgi mi? Gerçekten de Ezgi diyerek çağırdıkları kişi ben miydim yoksa içimdeki konuşan mıydı?

"Evet." dedim fakat devamını getirmedim. Benim, mi diyecektim? Emin olmadığım bir şey hakkında konuşmamalıydım.

"Buraya gel."

Emrivaki cümlelerden hoşlanmıyordum. Gerçekten hiç hoşlanmıyordum ve şimdi sırf emrettiği için söylediğini yapmak istemiyordum.

"Neden?" diye sordum. Müzik odasında Asilkan'a kafa tutan o, yine bir şekilde sözlerimin üzerinde hâkimiyet

kurmuştu. Bunu nasıl yapıyordu, bir türlü anlam veremiyordum.

Ses tonuna şaşkınlığı gizlemiş olan öğretmen, "Seninle konuşacağım." dedi.

Cevap vermeden önce, gözlerimi etrafımızda gezdirdim. Gözde ve Lara sınıftaydı ve bana ne yaptığımı soran gözlerle bakıyordu. Onlar dışında isimlerini hâlâ bilmediğim iki-üç öğrenci de vardı ve onlar da bize şaşkınca bakıyordu.

"Emretmeniz gerekmiyor, öyle değil mi?" diye sorduğumda, öğretmen kaşlarını hafifçe çattı. Ben gibi, sınıfta bulunan herkes şaşkınlık içerisindeydi.

"Öyle tabii." dedi öğretmen ve bu sefer de buna şaşırdım. Pekâlâ, özel okulda okuyor olabilirdik fakat Gözdelerin gözlerini irileştirerek baktığı bir diklenmeye öğretmenin hiç ses çıkarmaması da biraz tuhaftı. "Yanıma gelir misin Ezgicim?"

"Tabii." diyerek yerimden kalktım.

Güçlü olmasını sandığım adımlar atarak öğretmenin yanına vardığımda, bana geniş ve samimi olmasını umduğum bir gülümseme yollayarak sınıftan çıkmak için yürümeye başladı. Gözde ve Lara'nın şaşkın bakışlarını ardımda bıraktıktan sonra öğretmeni takip ettim ve takip ederken, onu, eğer fark etseydi gerçekten de rahatsız olabileceği bir şekilde süzdüm. Boya olduğundan emin olduğum kızıl saçlarının uçları dalgalıydı ve omuzlardan aşağıya dökülüyordu. Omuzları ne çok geniş ne de çok dardı. Beli ince, kalçası ise ne çok büyük ne de çok

küçüktü. Bacakları düzdü ve boyu uzun olmasına rağmen giydiği topuklu ayakkabılarının üzerinde kendinden emin adımlarla yere basıyordu. Kadının yürüyüşü bile öz güven diye bağırıyorken, biraz önce ona karşı olan yersiz diklenmemin sebebini düşündüm.

Sana emir verdi ve sen de bundan rahatsız oldun.

Yıllardır bana birçok insan emir veriyor, en başta da babam. Herkeste, her şeyde sustum. Şimdi neden? Şimdi neden böylesine ufak bir şeyde tepkimi ortaya koydum?

Daha önce de dediğim gibi, artık ben varım ve ben olduğum sürece kimse seni ezemeyecek, üzemeyecek.

Sertçe yutkundum. Ses tonu, benim kendi iç ses tonumdan daha kalındı. Ses tonunu bile rahatça ayırt edebildiğim bu şeyin benim içimde ne işi vardı? Kimdi, neydi ve neden onca yıl yokken şimdi benimleydi?

...Dördüncü kesik...

KAKTÜS TEAM

Sen ilk öptüğüm, dokunduğum
Hakkında durmadan hayaller kurduğum
Ben aşk denen o ünlü kelimenin
Sözlük anlamını senin kollarında buldum

BİRİLERİ - Halledebilirdik

Bacak bacak üstüne atarak oturduktan sonra, dudaklarına yerleştirdiği samimi olup olmadığından bihaber olduğum gülümsemesiyle birlikte, "Otursana." dedi.

Cümlesinin tam anlamıyla bir emir cümlesi olmadığını düşünerek başımı salladım ve tam karşısındaki sandalyeye oturup onu süzmeye devam ettim. İnce ve güzel parmaklarının arasındaki kahve bardağını ağzına doğru götürüp, kahvesinden bir yudum aldıktan sonra bardağı tekrar masaya koydu ve derin bir nefes aldı.

"Evet." diyerek konuşmaya başlamasını istediğimi belirttim çünkü gerçekten de sıkılmıştım.

"Nasılsın?" diye sordu. Hafifçe kaşlarımı çattım. Sınıfımdan çıkarıp beni kantine getirdikten ve bana kahve ısmarladıktan sonra ağzından çıkan ilk söz bu muydu?

Bazen öyle zamanlar olur ki iyi olup olmadığını soran bile kalmaz yanında. Kadın halini hatırını soruyor, daha ne istiyorsun? Doyumsuz.

Evet, doyumsuz olabilirdim, hatta kesinlikle öyleydim fakat bu şu an hiç mi hiç umurumda değildi.

"İyiyim, siz nasılsınız?"

"Sağlığına duacıyız." diyerek, kaşlarımı daha da çatmama sebep oldu.

"Anlamadım?"

"Geçirdiğin kaza, koma derken, hafızanı kaybettiğini duydum. Son üç yılını bir anda unutuvermek kötü bir duygu olmalı..."

Bu kadın neden bahsediyor?

Daha doğrusu ne saçmalıyor?

"Evet." diyerek onayladım.

"Sana yardımcı olmak istiyorum, eskisi gibi."

Sol kaşımı hafifçe havaya kaldırdım. "Anlamadım?"

"Hatırlamadığını biliyorum fakat lisede en sevdiğin öğretmenin bendim. Daha doğrusu öyle olduğumu söylerdin."

Sevgi konusunun doğru olup olmadığını umursamayarak, "Ne gibi bir yardım?" diye sordum.

"Bak Ezgi!" diye başladı söze. "Seni severim çünkü güzel bir kalbin var. Eğer bir şeyler veya birileri seni korkutuyor ya da rahatsız ediyorsa, bana anlatabilirsin. Sana elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışırım."

Ona Asilkan'ı anlat.

Hayır. Anlatamam.

Sana yardım edeceğini söylüyor, aptal!

Bana yardım edeceğini söyledikten sonra kendi gözyaşlarımın beni boğmasına izin veren insanlar tanımıştım. Bu yüzden, "Her şey yolunda." diye yalan söyledim.

"Emin misin?" diye sorgularcasına konuşurken, biraz önce benim yaptığım gibi tek kaşını kaldırmıştı. Hemen cevap vermek yerine, kendime zaman tanıdım. Önümdeki soğuduğunu düşündüğüm kahveme uzanıp büyük bir yudum aldıktan sonra, soğukluğu sebebiyle yüzümü buruşturup kahve bardağımı tekrar masaya koydum.

"Oldukça." dedim, dudaklarımı yaladıktan hemen sonra.

"Eğer olursa..."

"Tabii ki." diyerek sözünü kestim. "Anlatırım."

"Peki o halde." dedikten sonra kalkacak oldu fakat onu durdurdum.

"Baksanıza." diye rahat bir şekilde konuştum. Çatık kaşlarının altından bakmaya başladığında, "Neden şimdi?" diye sordum.

Neden onca zamandır yoktun da şimdi varsın?

Neden yardıma en ihtiyaç duyduğumuz zamanlarımızda yoktun da şimdi varsın?

"... çünkü yardıma ihtiyacın olduğunu görüyorum; tam şu anda."

Eğer herhangi bir filmin başrolü olsaydım ya da hayır, herhangi bir rolü olsaydım, tam şu anda kadının son sözünden sonra araya bir şarkı girerdi ve kadın havalı bir şekilde yürüyerek yanımdan ayrılırken, şimdi yaptığım gibi arkasından bakakalırdım. Herhangi bir filmde

herhangi bir rolüm olmadığından araya şarkı girmedi. Uzun bir süre arkasından bakakaldım ve zilin sesini duyduğumda oturduğum sandalyeden kalkıp, kahve bardaklarını orada öylece bıraktıktan sonra yürümeye başladım.

"Ezgi?"

"Hım?" diye mırıltıyla karşılık verdikten sonra gözlerimi, büyük gözlerine diktim.

Işıltıyla parlayan gözleri doğrudan gözlerimin içine bakarken, "Asilkan'la aranızda bir şey mi var?" diye sordu.

"Gözde!" derken sakin olmayı umut ediyordum. Asilkan'la aynı cümlenin öznesi olmak bile beni bitiriyordu. "O karakter yoksunu çocukla aramda bir şey olma fikrini sana düşündüren nedir acaba?"

Gözde, umursamaz bir şekilde omuzlarını silkerken, "Sürekli yalnız konuşuyorsunuz falan ya." dedi.

"Yani?" diye öfkeyle soludum. "Ne olmuş?"

Lara, omuzuma hafifçe dokunurken, "Sakin ol Ezgi!" dediğinde, öfkeli bakışlarımı ona çevirdim.

Sana yaşattıklarından bahset onlara.

Bana inanmazlar.

Doğru. Anne ve babamız bile sana inanmamıştı, değil mi?

Yutkundum. Her ne kadar bildiğim gerçeği söylemiş olsa da canım acımıştı. Kendi öz annem ve babam bile bana inanmamışken, arkadaşlarımın inanmasını beklememeliydim, değil mi?

"Hâlâ hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye sordu Gözde. Sanıyorum konuyu değiştirmek istemişti.

"Maalesef..."

"Hatırlayacağına inanıyorum ben." derken, yüzünde bana güvence veren bir gülümseme vardı Lara'nın. Sağ yanağında çıkan derin gamzesinin bir kez daha gerçekliğini kontrol etmek istesem de yapmadım. Sonuçta sınıfın ortasında bunu yapmam tuhaf olurdu.

"Gözde!"

"Efendim?" dediği sırada bir anda ciddileşmişti ki ciddileşmesi de gerekiyordu.

"Özgür'le aranızda bir şey mi var?" diye aynı onun bana sorarken kullandığı ses tonunu kullanarak sordum.

Cevap vermeden önceki yüz ifadesini büyük bir dikkatle inceledim. Önce gözlerini kaçırdı, sonra gözlerini belli bir noktaya dikti. Dudaklarını hafifçe sıktı ve ardından gözlerini tekrar benimkilerle buluştururken, "Ne olacak canım? Hiçbir şey." diyerek cevapladı sorumu.

İnandık mı?

Tabii ki de hayır.

"Bana sanki ondan hoşlanıyormuşsun gibi geldi de." dediğimde, bundan emin olsam da sanki kuşkulanıyormuşum gibi bir yüz ifadesi kullanmıştım. Özgür'ün bana ortaokulda yaptıklarını unutmamıştım, unutmayacaktım da ve eğer Gözde gerçekten de benim en yakın arkadaşımdıysa, onunla asla ama asla bir ilişki yaşamayacaktı, yaşamamalıydı.

"O tipsizin nesinden hoşlanacağım ben be?" derken, yine gözlerini kaçırmıştı.

"Tipsiz deme, lazım olur." diyen Özgür görüş açımıza girdiğinde, hemen yanındaki Asilkan'a takıldı bakışlarım.

Takılmaz olaydı. Ona baktığımı fark eder etmez hipnotize olmuş gibi bana bakmayı kesip önce göz kırptı ve sonra da öpücük attı. Birileri fark etti mi diye telaşla etrafımıza bakındığım sırada ise yanımda oturan Lara'yı aceleyle yerinden kaldırıp hemen yanıma oturdu. Özgür, Gözde'nin yanına, Asilkan, Lara'nın yerine ve Lara da onun hemen yanına oturunca öfkeli bakışlarımı Asilkan'a çevirdim.

"Biz daha birkaç saat önce tartışmadık mı?" diye fısıldayarak sordum. Gözde ve Özgür hararetli bir konuşmaya ve Lara da onları dinlemeye dalmıştı.

"Evet."

Rahat tavrı sinirlerimi bozmak için yeterliyken, "O halde tam olarak şu anda yanımda oturmanın sebebi nedir?" diye sordum.

"Hasretimden prangalar eskitmeni istemedim, benim çirkin yârim!"

Gözlerimi yumdum. Sakin olmalıydım. Sadece geri zekâlının tekiydi ve benim için zerre öneminin olmadığından emin olduğum kadar sözlerinin de benim için hiçbir öneminin olmadığından emindim. Sakin olmalıydım.

Okul ve evim arasındaki çok uzun olmayan mesafeyi yürüyerek gidip geliyordum. Yürürken müzik dinlemeyi

ve olabildiğince yavaş yürüyerek daha çok müzik dinleyebilmeyi seviyordum. Bana kalsaydı, okuldan eve, evden okula giderken bunu yapardım fakat bana kalmamıştı ve bu yüzden de bunu yapamıyordum. Ushanların evinin çaprazımızda olduğunu söylediğinden beri babam, olabildiğince hızlı adımlar atarak eve veya okula gitmeye çalışıyordum. Ondan neden kaçtığımı bilmiyordum. Geçmişte, daha doğrusu üç yıl öncesine kadar, biliyordum fakat artık mantıklı gelmiyordu. Gerçi o zamanlarda bile mantıklı gelmemişti ya neyse...

Ona âşık mısın?

Bilmiyordum. Onu hâlâ sevip sevmediğimden bile bihaberdim çünkü bir an bile olsun adamakıllı düşünmemiştim bu konu hakkında. Aşk, sevgi tam olarak neydi bilmiyordum. Bilmek istediğimden bile aslında emin değildim.

Ona âşık mısın?

Peki ya sen?

Israrla sorduğuna göre ve benden farklı biri olduğuna göre asıl kendisi Ushan'a âşık olmalıydı. Hafifçe kaşlarımı çattım. Bu durum gittikçe tuhaflaşıyordu ve ben bunu artık yadırgamayı bile akıl edemiyordum.

Belki evet, belki hayır...

İçimde benimle dalga geçen biri vardı ve ben, ne yapacağımı bilmiyordum. Geçmişte ne zaman zor duruma düşsem veya ne zaman zor duruma düşecek olsam, yanımda hep Ushan olurdu fakat şimdi...

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken, dudaklarımın da onlara uyduğunun farkına varmam çok vaktimi almamıştı.

Parmak uçlarımın uyuştuğunu, şakaklarıma bir anda keskin bir ağrının girdiğini hissetmiştim. Bir anda sanki farklı bir yöne doğru esmeye başlamıştı rüzgâr ve tüm ışınlarını benden alıkoymuş gibiydi güneş. Kulaklarımın ağrımasını, içinde oluşan uğultudan sonra hissettim.

Ushan Yazgı, tüm gerçekliğiyle görüş açımdaydı ve ben kılımı bile kıpırdatamıyordum.

Koş ve ona sarıl.

Nefes alış verişlerim hızlandı ve bakışlarımı ondan ayırarak etrafımızda gezindirmek istedim.

Babam buralarda mıydı?

Ona sarıl...

Eğer koşup ona sarılsaydım, babam bizi görür müydü?

Koş...

Daha da önemlisi, koşup ona sarılsaydım, aynı Rüya'nın yaptığı gibi beni kendisinden uzaklaştırır mıydı?

Son üç yılda neler yaşandığını bilmiyordum ve belki de Ushan'ın bana olan sevgisi de aynı Rüya'nınki gibi nefrete dönüşmüştü. Bundan emin olmadan, olamadan yapamazdım. Ellerinin arasında tuttuğu sigarayı dudaklarına götüren, uzun bir nefes çektikten sonra o nefesi yavaşça veren ve gözlerini etrafında gezindirmeyip doğrudan karşısına bakarak yürüyen Ushan Yazgı'ya koşarak sarılamazdım.

Hüzne bulanmış okyanus mavisi gözlere bakmaya devam ederken, sertçe yutkundum.

Bir anda zihnime düşen ve bana tanıdık gelen ama yakın zamanda yaşamadığımdan emin olduğum görüntüyü seyretmeye başladım.

Hafifçe gülümsediğimde, bu gülümsemenin sıcak bir gülümsemeden ibaret olmadığını biliyordum fakat o bilmiyordu. Gülümsediğimde, güzel gözleri dudaklarıma kaydı ve o anda o da gülümsedi. Belki de bana dair en sevdiği şeylerden biri de gülümsememdi.

Dudaklarımı birbirine bastırırken, gözlerimi kapattım. Henüz şimdi tanıdık gelen bu anının nasıl sonlanacağını merak ediyordum.

"Henüz dört yıl olmadı." dedi Ushan. O anda gözlerimin yanmakta olduğunun farkına vardım. "Dört yıl olmasını bekleyemedin, değil mi?" dediğinde hafifçe gülümsedi. Yukarı doğru kıvrılan dudaklarından ayırdım bakışlarımı ve mutlulukla gülümseyen gözlerine çevirdim. "Ben de çok özledim seni."

Kalbimin bir anda acıyla sarsıldığını hissettim.

"Ushan!" diye fısıldadım. Gerçeği artık ona söylemem gerektiğinin farkındaydım. "Benim sana bir şey söylemem gerekiyor."

Gözlerine şefkat duygusu eklendi ve bir adım atarak bana yaklaştı. Sağ elini hafifçe kaldırarak başıma koydu ve saçlarımı okşarken, "Söylemene gerek yok." dedi. Bana o kadar çok güveniyordu ki gerçeği ona söylediğimde duyacağı hayal kırıklığı daha şimdiden canımı yakmıştı.

"Bekledin mi?" diye sorduğumda, cevabının olumsuz olmayacağından emindim.

"Aksi düşünülebilir mi?" diye sorarken, gözlerimin önüne düşen saçlarımı, kulağımın arkasına atmıştı.

"Bana sormayacak mısın?" diye sordum, elleri bir anlığına hareket etmeyi bıraktı. Gözleri bir anlığına aynı yerde oyalandı ve ardından başını iki yana sallamakla yetindi. Konuşmadı ve başını iki yana sallamak dışında hiçbir şey yapmadı. "Beklemedim." diye devam ettiğimde hâlâ saçlarıma dokunmakta olan elleri hareket etmeyi tamamen kesti ve yavaşça benden biraz uzaklaştı.

Hareket eden âdemelmasından sonra dudakları hafifçe aralandı, "Nasıl?" diye sordu. Ses tonu sanki o anki hayal kırıklığının esiri gibiydi.

Omuzlarımı umursamaz bir şekilde silkerken, "Beklemedim işte." dedim. Onu kırmak zorundaydım. Sevgisi çok fazlaydı ve onu bitirmeden benden vazgeçmesi mümkün değildi. "Çocuktuk. Ne bekliyordun? Gerçekten de seni dört yıl boyunca bekleyeceğimi falan mı?"

Biraz önce bana geri yaklaşmak için attığı adımı bu sefer benden uzaklaşmak için atarken gözlerini kaçırdı. Yüzü hangi duygunun hâkimiyeti altındaydı bilmiyordum fakat acı çektiği aşikârdı. Gözleri tekrar benim gözlerimi bulurken, "Yalan mıydı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Senden kurtulmak için öyle söylemek zorunda kaldım."

Alaycı bir gülüş belirdi suratında, "Senden kurtulmak için mi?" diye sordu sırıtışıyla birlikte.

Söylediğim kelimenin biraz sonra söyleyeceklerimden daha hafif olduğuna inanırken, "Çocuktuk." diye tekrarladım. "Senden sonra sanıyorum dört ciddi ilişkim oldu."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken, aynı zamanda gözleri de şaşkınlıkla büyümüştü. "Dört!" diye doğrulamak amacıyla tekrarladı. Başımı salladım. "Dört!." diye tekrarladı.

"Dört yılın bitmesini bekliyor muydun gerçekten?" diye sorduğumda, ses tonumda alaycılık yoktu fakat öyle olmasını dilemiştim.

"Bir aptal gibi...". diye cevap verdi. "Dört yılın sonunda sana ben bakarım sanmıştım." dedikten sonra, kendisinden iğrenirmişçesine, "Para biriktirmiştim." diye devam etti.

"Üzgün değilim." diye yalan söyledim.

Üzgündüm. O kadar çok üzgündüm ki nefes alamadığımı sanmıştım; tam olarak şu anda olduğu gibi.

"Gerçek bir Şeytan'sın, değil mi?" diye sordu. Bir anda ses tonuna hayal kırıklığı dışında nefret de eklenmişti ve bu, amacıma ulaşmakta olduğumun kanıtıydı.

"En acımasızından." diyerek kabul ettim.

"Gerçekten de Siyahist'sin, değil mi?"

"En acısından."

Dişlerini göstererek güldü fakat bunun da alay dolu ve belki de daha çok acı dolu bir gülümseme olduğunun bilincindeydim. "En acısından siyahsın, öyle mi?" diye sordu. Bakışlarını gökyüzüne çevirdi ve derin bir nefes aldıktan sonra tekrar gözlerime baktı; belki de şu ana kadar bakmadığı kadar dikkatli bir şekilde ve ardından, "Ben de siyah olacağım." dedi. Hafifçe kaşlarımı çattığımda, "Öyle bir siyah olacağım ki benden nefret edeceksin." diye devam etti. "Öyle bir siyah olacağım ki bana yalvaracaksın."

"Ushan!.."

"Bir şey söyleme çünkü vazgeçerim." dedikten sonra yüzümün her noktasını inceledi. Sanki son kez bakıyormuş gibiydi. "Senin aksine." dedi ve sustu. Gözleri tekrar gözlerimle buluştuğunda, "Seni gerçekten çok sevdim." diye devam etti.

"Ben..."

Başını şiddetle iki yana sallarken, "Sen artık hiçbir şey söyleme Ezgi!" dedi.

Başımın ağrısı gözlerime vururken, Ushan Yazgı'nın benden metrelerce uzakta olan bedenine bakmaya devam ettim. Bedeni benden metrelerce uzaktaydı, evet ama peki ya ruhu?

Henüz şimdi hatırladığım, son üç yılıma ait olan bu anıya bakılacak olursa, ruhu benden kilometrelerce uzaktaydı ve belki de ruhu, bir daha asla benimle aynı cümlenin öznesi bile olamayacaktı.

Ushan'ın beni görmeden öylece geçip gitmesinin üzerinden kaç dakika veya saat geçmişti bilmiyordum fakat ayaklarımın uyuştuğunu hissettiğimde, havanın karardığını görmüştüm ve artık eve gitmem gerektiğini de anlamıştım. Eve normalden daha geç varmış olduğumdan, babamın bir şeylerden şüpheleneceğini, bana kızacağını düşünmüştüm ve bu yüzden eve girerken oldukça tedirgindim. Babamın henüz eve gelmediğini söylediğinde annem, ne zaman tuttuğumu bilmediğim nefesimi bırakmış ve babama eve geç geldiğimi söylememesi için âdeta yalvarmıştım anneme. Sanıyorum ki komadan uyanmamın üzerinden uzun zaman

geçmediğinden, nedenini çok kurcalamadan kabul edivermişti bu isteğimiz

Şimdiyse, yatağımın üstüne bağdaş kurmuş bir vaziyette oturmuştum ve duvarıma dikmiştim boş bakışlarımı. Anneme veya babama son üç yılıma dair bir anımı henüz şimdi hatırlayabildiğimi söyleyemeyecektim çünkü eğer söylersem ne hatırladığımı soracaklardı ve bu da işin çıkılmaz bir hale dönmesine sebebiyet verecekti.

Sıkıntıyla verdiğim nefesimden sonra bakışlarımı hemen önümde duran telefonuma çevirdim ve ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Yayınevim bir yandan sıkıştırıyor, babam bir yandan sıkıştırıyor ve geçmişin pençesi de bir yandan rahat bırakmıyordu beni. Her şeyden ve herkesten kaçmak istediğim zamanlarımdaydım fakat henüz on yedi yaşımdaydım ve aslında sanıyorum bunun için cesaretim de yoktu. Bana iyi gelecek birilerine ihtiyacım vardı hayatımda ve bunlar da Ushan ve Rüya'dan başkaları değildi.

Ushan'a yaşattığım hayal kırıklığına rağmen, aramızın bir şekilde düzelmiş olabileceği düşüncesi geliyordu aklıma ama eğer düzelmiş olsa şu an yanımda olacağı da aklıma gelince, bunun saçma bir düşünce olduğunu anlıyor ve bu düşünceyi kafamdan atıyordum. Rüya'yla aramız neden bozulmuştu hâlâ bilmiyordum ve hatırlayamamıştım fakat arkadaşlığımızın tamamen bitmiş olduğuna inanmak istemiyordum. Onca şeyi paylaştıktan sonra arkadaşlığımızın tamamen bitebileceğine dair inancım yoktu.

Yine anlık cesaretimle telefonumu elime aldım ve rehberime girdikten sonra onu aradım ama ne yazık ki

açmadı. Gurur yapıp ya da kırılıp aramaktan vazgeçebilirdim fakat yapmadım ve açana kadar tekrar tekrar aradım. Aramamı nihayet cevapladığında, "Konuşmamız lazım." dedim, hiçbir şey söylemesine fırsat vermeden.

"Neden?" diye sordu. Sesinde sıkılmış gibi bir tını vardı ve bu, o an canımı acıttı.

"... çünkü..." diye başladım söze ama devamını getiremeden sustum. Ne diyecektim?

Ona ihtiyacın olduğunu söyle.

Umurunda olmayacak.

Söyle.

"... çünkü sana ihtiyacım var." dedikten sonra aldığım nefesimi verdim. Bir süre konuşmadı. Ne diyeceğini deli gibi merak ederken, alt dudağımı sıkıntıyla dişlemekle meşguldüm.

"Benim sana ihtiyacım olduğunda sen benim yanımda mıydın ki şimdi ben senin yanında olayım?" dediğinde, kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı ve dudaklarım da eş zamanlı olarak aralandı.

Neden bunu yapmıştım? Bana ihtiyacı olduğunu bile bile neden onun yanında olmamıştım?

"Neredesin?" diye sordum. Ülkenin diğer ucunda, hatta dünyanın diğer ucunda bile olsa onu görmek istiyordum.

"Seyhan'dayım." dediğinde yutkunamadım. Benim bulunduğum şehirdeydi ve yanımda değil miydi? Böylesine bir nefreti kazanmak için ne yapmış olabilirdim?

"Seyhan'ın neresindesin?"

"Ezgi!" diye konuşurken, sabır dilenircesine konuşmuştu. "İstemiyorum." dediğinde gözlerimin yandığını hissettim.

"Lütfen." derken, kalan son gurur kırıntılarımı da halının altına ittirmiştim.

"Bordo Caddesi'ndeyim." dediğinde, görmeyeceğini bilmeme rağmen hafifçe başımı salladım. "Fikrimi değiştirmeden önce hemen gelsen iyi edersin."

"Bekle." dedim ve ayaklanırken, "En fazla yirmi dakika sonra oradayım!" diye devam ettim.

Aramayı sonlandırdıktan sonra dolabıma koştum; üzerimi çabucak değiştirdikten sonra babamı veya annemi umursamadan ve anneme hiçbir şey söylemeden evden ayrıldım. Bordo Caddesi evimize çok yakın değildi. Taksiye binecek kadar çok param yoktu ve otobüs bekleyecek kadar vaktim de yoktu. Bu yüzden koşmaya başladım. Yalnızlığıma ortak olabilecek tek kişi olan ona doğru koşmaya başladım.

Yalnızlığına ortak olursa, yalnız olmaktan çıkarsın.

Zaten bu yüzden yalnızlığıma ortak olmasını istiyorum ya...

Koştum, koştum ve koştum. Ayaklarıma dur emrini verdiğimde, görmüştüm o güzel yüzünü. Bana öfkeyle bakan bakışlarıyla karşılaştığımda ise her ne olduysa düzeltebileceğimi umarak ona doğru bir adım attım.

Hayal kırıklığıyla dolu olan bakışlarına öfkeyle bakmaya devam ederken, "Sen kendini ne zannediyorsun?" diye sordum.

"Ezgi, güzelim... Bak, çok ağır konuşuyorsun. Sonradan pişman olacağın şeyler söyleme."

Öylesine çok öfkelenmiştim ki acı çektiğini yüzünden okuyor olmama rağmen acısını umursamadım ve "Bu benim hayatım." dedim. "Benim kararlarım." diye devam ettim.

Ushan'ı bir piç gibi bıraktığımı ona anlattığımda, yaptığımın ne kadar yanlış olduğundan bahsetmişti. Sanki ben, yaptığımın ne kadar yanlış olduğunu bilmiyordum! Biliyordum ve acı çekiyordum. Bunu görmüyor muydu? Neden bana teselli vermek yerine beni suçluyordu ki?

"Ushan'ın bütün umutlarını yok ettin." dedi hüzünle.

"Ettiysem ettim. Bundan bize ne?" dedim acımasızca. Ushan'ın umutları için üzülen bizdik, peki ya benim umutlarım için üzülecek olan kimdi?

"Nasıl bu kadar gaddarlaşabilirsin?" diye şaşkınlıkla soludu. "Sen Ezgi değilsin." diye devam etti. "En azından... Benim tanıdığım Ezgi değilsin. Olamazsın."

"Şu anda olduğum kişiyi sen yarattın." dedim suçlarcasına. "Evet, artık tanıdığın Ezgi değilim çünkü sayende bambaşka birine dönüştüm. Ölmüştüm, yeniden doğdum."

"Yardım istemiştin." dedi. Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken, "Benden yardım dilenmiştin." diye devam etti.

Hafifçe kaşlarımı çattım. "Olduğum kişiden memnun olmayan sensin. Ben oldukça memnunum ve hatta bu yüzden sana teşekkür bile borçluyum."

"Bunu Ushan'a nasıl yaparsın?" diye sordu. Biraz önceki suçlamalarımı pek umursamışa benzemiyordu.

"Sen neden bu kadar taktın ki? Hayır yani sana ne oluyor?" diye öfkeyle sordum. "Yarı yolda bıraktığım kişi Ushan. Sen değilsin. Ushan'ın arkadaşı, ablası olsan hadi neyse diyeceğim

de..." derken sustum ve bir anda aklıma gelen o düşünceyle, "Yoksa sen Ushan'a mı âşıksın?" diye sordum.

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken ve Rüya'nın öfkeli bakışlarına bakmaya devam ederken, adımlarımı durdurdum. Bunu ona nasıl yapabilmiştim?

"Ezgi!" dedi. Ses tonu bozguna uğramış gibiydi. "Beni neyle itham ettiğinin farkında mısın sen?"

Gözlerimi kısarak kısa bir anlığına onu süzdüm ve "Evet." dedim. Gözleri hayal kırıklığı ile parlarken, "Senin ne olduğunu ikimiz de biliyoruz." diye devam ettim.

"Ezgi..."

"Hiç boşuna savunma kendini. Burada biz bizeyiz, Rüya! Ne olduğunu, ne boklar yediğini en iyi ikimiz biliriz."

"Ushan'a âşıktın sen." dedi.

Omuz silkerken, "Belli ki şu anda da ona sen âşıksın." dedim.

"Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?" diye acı içinde sordu.

"Asıl sen, bana bunu nasıl yapabilirsin? Benim âşık olduğum çocuğa nasıl âşık olabilirsin?"

Başını şiddetle iki yana sallarken, "Ushan'a âşık değilim." dedi.

Rüya'nın bakışlarındaki öfkenin azalır gibi olduğunu fark ettiğimde, bana doğru küçük bir adım attığını da görmüştüm.

"Bana hâlâ beni suçlar gibi baktığına göre, öylesin." dedim ve oturduğum yerden kalktım. "Ushan'ı terk etmek zorunda kaldığımı biliyordun. Terk etmezsem babamın beni asla sevmeyeceğini sana söylemiştim. Babamı üzmek istemediğimi en iyi sen biliyordun. Ushan'ı terk etmemin bana nasıl acı verdiğini

de en iyi sen hissetmiştin. Tüm bunlara rağmen..." Yüzümde, ondan iğreniyormuşum gibi bir ifade oluştu. "Ben senin bana destek olduğunu sanırken meğer sen ona âşıkmışsın."

Arkamı dönmek üzereyken, bir anda yanağımda hissettiğim acıyla sarsıldım. Ona, şoke olmuş gözlerimi diktiğimde, kısa bir anlığına sağ eline baktı ve ardından tekrar gözlerini bana çevirirken, "Bir daha sakın bana yazma, beni arama." dedi.

Yanağımın acısı, yerini hafif bir sızıntıya bırakırken, "Asıl sen bir daha bana yazma, beni arama." dedim. "Bu saatten sonra bırak yüzünü görmek, adını duymak bile istemiyorum!"

Benden önce davranarak, oturduğu bar taburesinden hızla kalktı ve bana arkasını döndükten sonra hızlı adımlarla barı terk etti.

"Değişmişsin." diye fısıldadık aynı anda. Zihnimde biraz önce canlanan geçmişimiz, birbirimizi son yıllarda neden görmediğimizin kanıtıydı. Bana neden böylesine öfkeli olduğunu artık biliyordum ve ona, bunu tam şu anda söylememem gerektiğini hissediyordum. Ona neden o denli sert çıkıştığımı hâlâ bilmiyordum fakat küslüğümüzün, bana olan öfkesinin sebebinin ben olduğumu ve onun sonuna kadar haklı olduğunu da artık biliyordum.

"Caddeye girelim." dedikten sonra bir şey söylemedi ve bana arkasını dönerek caddenin girişine doğru yol almaya başladı. Bordo Caddesi, Seyhan'ın belki de görüp görülecek en tehlikeli caddesiydi ve ben daha önce buraya gelip gelmediğimi bilmeyerek ona doğru yürüyordum.

Caddenin ışıltılı girişini arkamızda bırakarak yürümeye devam ettiğimiz sırada, yanlarından geçtiğimiz sarhoş –ve büyük ihtimalle şuursuz– bedenlere dikmiştim

bakışlarımı. Caddenin ışıltılı girişini ardımızda bıraktığımızda, Rüya'nın yönlendirmesiyle ara bir sokağa girmiş ve konuşmamaya devam ederek yürümeye devam etmiştik. Hava sanki normalden daha kapalıydı ve ikimizin yalnız başına bu dar, izbe sokakta yürüyor olması bana hiç doğru gelmiyordu.

"Rüya!" diye seslendiğimde cevap vermeden, hatta tepki bile vermeden yürümeye devam etti. "Nereye gidiyoruz?" diye merakla sorduktan sonra tekrar etrafımıza bakmaya başladım. Sustu, sadece yürüdü. Ben de sustum ve onu takip ederek yürümeye devam ettim.

Kısa süre sonra adımlarını durdurduğunda, ben de kendi adımlarımı durdurdum ve tam önünde dikildiğimiz barın adını okudum: Dolar Bar. Barın adı komiğime gidince istemsizce kıkırdadım. Rüya, anlam veremediği bakışlarını bana çevirdiğinde, hâlâ komiğime gidiyor olmasına rağmen onu daha fazla öfkelendirmek istemediğimden, kıkırdamayı keserek somurtmayı tercih ettim.

Rüya, benim neredeyse üç katım olan kapıdaki adamlara bir şeyler fısıldadıktan ve onlara kışkırtıcı bir gülümseme bahşettikten sonra kendinden emin adımlarla bara girdiğinde, onu taklit etmek yerine, "Onunlayım." diyerek bara girdim.

Barın, kasvetli ve boğucu atmosferini geride bırakarak, barmen masasının hemen önündeki bar taburelerine kurulduğumuzda, Rüya tahmin ettiğim gibi yüzüme bakmak veya benimle sohbet etmek yerine, barmen olduğunu düşündüğüm çocuğa eliyle işaret etti. Çocuk, suratına yerleştirdiği kocaman gülümsemesiyle birlikte, "Selam güzellik, ben Gay Boy!" diyerek Rüya'ya elini

uzattığında, kaşlarımı hafifçe kaldırarak söylediği cümleyi zihnimde tekrarladım.

"Bana bira, arkadaşıma da kokteyl." dedi Rüya ve benim için kullandığı kelime, bizim için hâlâ bir umudun olduğunun kanıtı oldu bana. "Kokteyl alkolsüz." diye düzelttiğinde, barmen, bozulduğunu belli eden bir yüz ifadesi takınarak başını salladı. Bana selam verseydi, ben de ona o tarz bir selam verebilirdim fakat vermemişti. Durduk yere sırf morali düzelsin diye de selam verirsem tuhaf olacağından susmayı tercih ederek ilgimi tekrar Rüya'ya verdim.

Barmen çok kısa bir süre sonra Rüya'nın birasını, benim ise kokteylimi hemen önümüze koyunca, Rüya barmenin gitmesini bile beklemeden birasını eline alırken, aceleci bir tavırla, "Dökül." dedi.

"Son üç yılıma dair hiçbir şey hatırlamıyorum." diye yalan söyledim. Ushan'ı nasıl yıktığımı, onu nasıl kırdığımı hatırlayabildiğimi söylemek istemedim o an.

"Kaza meselesinde." derken, bakışlarını bana çevirdi. "Doğru mu söylüyordun?"

Yutkunamadım. En yakınım olan insanın, beni yıllardır bir kez olsun arayıp sormadığı gerçeği o an boğazıma oturdu. Yutkunabildiğimde, "Evet." diye fısıldadım. "Altı aya yakın bir süre boyunca da koma..."

"Peki." diyerek sözümü kesti. "Benden ne istiyorsun?"

Bu kadar soğuk ve acımasız olması benim suçumdu. Ona kızamazdım veya küsemezdim ama kırılmadan da edemiyordum.

"Sadece." dedikten sonra sustum. Kabul edilebilir bir şey miydi ki? "Yanımda olmanı."

Bir süre hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktı. Gerçekten samimi olup olmadığımı anlamak istediğini varsayarak, ona tüm samimiyetimle ve âdeta yalvarırcasına baktım. Kaşları yavaşça havaya kalkarken gözlerini benden ayırdı ve birasını tek yudumda içerek bitirdi. Kokteylimi bitirmem için işaret verdiğinde ben de onun gibi tek yudumda bitirmek istedim ama başarılı olamadım. Alkollü olmadığını biliyordum fakat tadı tuhaftı ve tek yudumda bitirmem zaten beklenilecek bir şey değildi.

Kokteylimi nihayet bitirebildiğimde, "Sana bir şey göstereceğim." diyerek, oturduğu tabureden kalktı. Yanımda olup olmayacağı hakkında hiçbir yorumda bulunmamış olması, kalbimi az da olsa ezerken, başımı salladım ve ben de tabureden kalktıktan sonra yine onu takip etmeye başladım.

Barın, kasvetli ve boğucu atmosferine sahip olan kısmında tekrar yürüdük ve daha sonra o kısmı geçtikten sonra mavi ışıklandırmalarla aydınlatılan dar bir koridora girdik. Ses çıkarmadan yürümeye devam ettiğimiz sırada, kulaklarımdan içeriye biraz öncekinin aksine hoş ve huzur verici bir erkek sesi doldu.

Rüya, topuklu ayakkabılarının üzerine her zamanki kendinden emin adımlarından basarak yürümeye devam ederken, ben de çekingen davranmamaya çalışarak peşinden ilerliyordum. Dar bir kapıdan içeriye girdiğimizde, bedenimin kısa bir anlığına titrediğini hissettim ama buna aldırmayarak Rüya'nın hemen arkasında yürümeye devam ettim.

Rüya, bulduğu ilk yuvarlak bar masasının önünde durduğunda ben de durdum ve onun hemen yanımızdan geçen barmeni durdurup barmenin elindeki tepsinin üzerinde olan bardaklardan iki tanesini alışını izledim. Tekini yine tek yudumda içtikten sonra sağ elini kaldırarak bir yeri işaret etti. Bakışlarımı, işaret ettiğini sandığım yere çevirdim ve sahnedeki, siyah tişört, siyah pantolon ve büyük ihtimalle siyah ayakkabı giymiş olan çocuğu gördüm.

"İyi dinle, izle." deyince Rüya, çocuğa ve söylediği şarkıya kulak astım.

"Gözlerim uykuyla barıştı sanma

Sen gittin gideli dargın sayılır..."

Kaşlarımı hafifçe çatarak, bir sahnedeki çocuğa bir de Rüya'ya bakmaya başladım. Çocuğu tanımadığımdan emindim ve Rüya'nın pür dikkat bir şekilde bu çocuğu izliyor, dinliyor olması bana oldukça tuhaf gelmişti.

"Ben de bir zamanlar sevildim amma

Seninki düpedüz vurgun sayılır..."

Çocuk aynı dizeyi tekrar söylemeye başladığında, "Kıvanç Vuran." dedi Rüya. Söylediği isim, şu anda kendisini izlediğimiz ve dinlediğimiz, siyahlara bürünen ve yüzünü buradan net olarak göremediğim sahnedeki çocuğa ait olmalıydı.

"Ne kadar zulmetsen ah etmem sana

Her iki cihanda gül kana kana..."

"Eski sevgilisinin adı Hazel; Hazel Güven. Geçen yıl trafik kazasında öldü. Yeni sevgilisinin adı Nehir; Nehir

Aksoy... Şu anda, bak tam şurada, onu izliyor. Kızın bakışlarına bak." diyerek sahnenin çaprazında ayakta dikilen sarışın kızı işaret etti.

Kızın yüzünü de bakışlarını da bana çok uzak olmadığından net bir şekilde görebilmiştim. Kız, çocuğa aşkla bakıyordu. Hem de öyle böyle bir aşkla değil. Kızın bakışlarındaki aşk, gülümsememe sebep olurken, bakışlarımı tekrar çocuğa çevirdim ve doğrudan kıza baktığını gördüm. Dudaklarımdaki gülümseme genişlerken, tekrar kıza baktım ve tam o anda fark ettim. Bu bakış, bana oldukça tanıdık geliyordu.

"Seninle cehennem ödüldür bana

Sensiz cennet bile sürgün sayılır..."

Yüzümdeki gülümseme donup kaldığında, korku dolu bakışlarımı Rüya'ya çevirdim. Başını hafifçe sallarken, "Evet." diyerek onayladı beni. "Bir zamanlar Ushan da sana, bu kızın o çocuğa baktığı gibi bakıyordu." Kalbimin tam orta yerine, aşırı pastan artık gerçek rengi gözükmeyen bir demir çubuğun girdiğini hissettim. Kalbimin acıdığını hissederken ve Rüya da bunun gayet farkındayken konuşmaya devam etti. "Sen onu yıktın. Yaktın. Hislerinin, umutlarının yok olmasına sebep oldun."

"Yalan mı söyledin göz göre göre

Ne zaman dolacak verdiğin süre?"

"Ona âşık mısın? Onu seviyor musun? Ona karşı az da olsa hâlâ hislerin var mı?" Art arda sıraladığı sorularına cevap vermemi beklemeden, gözlerini sıkıca yumup derin bir nefes aldıktan sonra tekrar açtı ve "Tam

şu anda ister aşkından öl, ister ona zerre kadar değer verme." diye devam etti.

"Ne?" diye şaşırarak sordum. Bir anda neden böyle çıkıştığına anlam verememiştim.

"Bak." diyerek, barın diğer köşesini işaret etti. Bakışlarımı işaret ettiği yere çevirdim ve gördüğüm yüz, zihnimdeki tüm anılarımın bir anda bana acı verircesine yanmasına sebep oldu. "Bir zamanlar sanaydı, şimdi o kıza..." Ushan Yazgı'nın tam şu anki bakışlarının odağının ben değil de o kız olduğunu görmek canımı acıtmıştı.

"Ona..." dedim ve sustum. Önce Nehir'e aşkla bakan Ushan'a, sonra Kıvanç'a aşkla bakan Nehir'e ve daha sonra gözlerini kapatmış olan Kıvanç'a baktım. Soramadığım sorumun cevabı gözlerimin önündeydi. Ushan Yazgı, kalbini bir başka kızın ellerinin arasına vermişti.

"Önce Hazel'da, daha sonra Nehir'de aradı senin o yok ettiğin hislerini ve umutlarını." dedikten sonra hafifçe gülümsedi. "İkisi de aynı senin gibi çok seveni değil, asla sevmeyecek olanı seçti." Gözlerimi Rüya'dan alıp tekrar sahnedeki adının Kıvanç olduğunu bildiğim çocuğa çevirdim. "Zaten hep böyle olmaz mı?" diye sordu Rüya. "Seveni değil, asla sevmeyecek olanı seçmezler mi?"

"Gönülden gördüğüm takvime göre

Aldığım her nefes bir gün sayılır..."

"Sen, Hazel ve Nehir... Ushan Yazgı'nın aşktan yana tüm umutlarını yakıp, kül ettiniz. Hiçbiriniz onu hak ettiği gibi sevmediniz, sevmiyorsunuz." Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde, öfkeyle dolup taşan gözlerini

bana diktiğini gördüm. "Bu şarkı." diye nefretle soludu. "Ushan'ın sana söyleyemedikleri olsun."

Kıvanç, şarkının nakarat kısmını tekrarlamaya başladığında, kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Bu şarkı, Ushan ve benim aramda yaşanılanların ardından Ushan'ın hissettiklerinin söze dökülmüş haliydi. Rüya'nın nefret dolu bakışlarına bakacak olursak, Kıvanç'tan bu şarkıyı söylemesini de o istemişti.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, gözlerimin önünden akıp geçti kaybettiklerim. İlk önce, Rüya'yla aramdaki güçlü bağ koptu. Daha sonra Ushan'ın umutları çığlıklar eşliğinde boğulmaya başladı. Boğulmaktan kurtulabilen bir umut parçası, Hazel Güven'e yapıştı. Hazel'ın Kıvanç'ı seçmesiyle, büyük bir darbe aldı. Aradan zaman geçti. Rüya'yla aramdaki o güçlü bağdan eser kalmadı. Darbe alan o umut parçası, Nehir Aksoy'a sarıldı. Nehir'in de Kıvanç'ı seçmesiyle, büyük bir darbe daha aldı. Rüya ve ben, aynı cümlede yer alamayacak kadar yabancılaştık. Ushan'ın aşktan yana ne umudu ne de hayalleri kaldı. Benim ise kaybettiklerimin izlerinden başka hiçbir şeyim kalmadı.

...Beşinci kesik...

KAKTÜS TEAM

Bilirsen unutamazsın
Aşikârı saklayamazsın
Kimdeyim?
Arıyorum ben

Ali Atay - Yalan

Heyecanı yüzünden bile okunan Gözde, "Çok heyecanlıyım." deyince, dikkatimi düşlerimden alarak ona verdim.

"Neden?" diye sordum, oldukça ilgisiz bir ses tonuyla.

"Futbol turnuvalarının ilk günü bugün!" diye aynı heyecanla açıkladı. Hafifçe kaşlarımı çattım. İlk başta bu turnuvaların onu neden ilgilendirdiğini anlayamadım fakat sonra aklıma gözlerinin ışıldamasına sebep olan kişi gelince anladım.

"Bizim sınıf bugün mü oynayacak?" diye şaşkınca sordu Lara. Aynı benim gibi onun da bu konuya dair pek bir bilgisi yoktu anlaşılan.

"Evet." dedi Gözde, heyecanını yitirmiş bir şekilde. "Ya siz neden bu kadar durgunsunuz?" diye sorunca, neden heyecanını yitirmiş olduğunu da anlamış oldum.

"Futbola karşı pek bir ilgim yok." dedi Lara. Benim de ilgim yoktu ama durgun olma sebebim futbola karşı ilgimin olmaması değildi. Durgundum çünkü sınıfımdaki hiç kimse benim ilgi alanıma girmeyi bırak, yaklaşamamıştı bile.

"Umarım bizim sınıf kazanır." diye sesli bir şekilde konuştu Gözde.

İçinde Asilkan ve Özgür'ün bulunduğu bir takımın kazanmasını hiç mi hiç istemiyorken, sırf Gözde mutsuz olmasın diye ben de içimden onların kazanması için dua ettim.

"Ezgicim, bebeğim, hayatım!.." diye sesini incelterek konuşan Asilkan sınıftan içeriye girdiğinde, duamı bedduaya çevirdim. Gözde mutsuz olacaksa bile, içinde Asilkan'ın bulunduğu bir takım asla ama asla kazanmamalıydı!

"Sizin aranız ne zamandan beri bu kadar iyi?" diye şaşkınca sordu Lara. En az onun kadar ben de şaşırmış, ondan farklı olarak öfkelenmiştim. Bana o tarz kelimelerle hitap etmeye hakkı yoktu. Ne sanıyordu kendini? Benim sevgilim olduğunu falan mı?

"Sevgilim!" derken, masamın hemen yanında dikiliverdi.

Çatık kaşlarımla ona döndüm ve "Sevgilim?" diye sorarcasına konuştum. Cidden, bu kadar çok ileri gitmemeliydi!

"Yalnızca bir saat sonra o harika ayaklarımla top sürükleyeceğim. Bana şans dilemek ister misin?"

"Hayır." dedim kısa ve net bir şekilde. Tabii ki de ona şans falan dilemek istemezdim ve istemiyordum da!

"Dile." diye emretti, aksini istemeyen bir ses tonuyla.

Yanında Gözde ve Lara var.

Evet. Yanımda Gözde ve Lara varken, bana bir şey yapamazdı. Ne küçümseyebilirdi ne de aşağılayabilirdi. Bana canımı acıtacak herhangi bir şey yapamazdı çünkü son üç aydır bir kez olsun başkalarının yanında bana bunları yapmamıştı.

"Kaybol."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken, önce Lara'ya, ardından Gözde'ye baktı ve tekrar bana döndüğünde, "İzlemeye gelecek misin?" diye sordu. Kolay olmuştu. Cidden çok kolay olmuştu ve içimdeki durduramadığım rahatlama duygusu akıp gidiyordu.

"Tabii ki de gelecek!" diyerek benim yerime cevapladı Gözde, Asilkan'ın sorusunu.

Tam karşı çıkmak üzere dudaklarımı aralamıştım ki Gözde ellerini omuzlarıma koydu ve omuzlarımı sıkarken, dişlerini göstererek yapmacık bir şekilde sırıttı. Bunun anlamını çok iyi görebilen ve aslında asla izlemeye gitmek istemediğimi bilen Asilkan, "Çok iyi!" dedi yersiz bir sevinçle. "... ve unutma ki gözünü benden ayırdığın an kalbimi fena kırmış olursun, sevgilim!"

Dengesizdi. Çok fazla dengesizdi ve onu anlamakta ciddi anlamda güçlük çekiyordum.

Asilkan yanımızdan ayrılırken, Gözde'ye dönerek oldukça öfkeli bir şekilde, "Neden benim yerime, benim adıma karar veriyorsun?" diye sordum.

Bu öfkemi garipsemiş olmalıydı ki "Şey." diyerek gevelemeye başladı. "Ben sadece gelmek istediğini ama naz yaptığını sanmıştım."

"Gelmek istedikten sonra neden naz yapayım?" diye sorduktan sonra bu gerekçesini oldukça saçma bulduğumu belirttim.

"Özür dilerim Ezgi, bunu ilk kez yapmadığımdan böyle bir tepki vereceğini düşünmemiştim hiç."

Bir anlığına duraksadım ve verdiğim tepkinin ağırlığını ölçtüm. Durum karşısında gereğinden fazla ağır olduğuna karar verdiğim zaman ise, "Ben de özür dilerim ama lütfen bir daha asla benim yerime, benim adıma kararlar verme."

Gözde onaylayıcı bir şekilde başını sallarken, bakışlarımı Lara'ya çevirdim ve bana yaptığıma anlam veremediğini belirten bakışlarıyla baktığını gördüm. Gözde'nin kalbini kırmıştım ve Lara'nın da beni yanlış anlamasına sebep olmuştum. Belki yaptıklarımı telafi edebilirim düşüncesiyle, "Ben de geleceğim, maçı izlemeye." deyince, Gözde'nin gözlerindeki ışıltıyı gördüm. Hafifçe gülümseyerek Lara'ya döndüm ve onun da benim gibi gülümsediğini görünce, telafi edebildiğime emin olarak sırıttım.

"En çok Asilkan için tezahürat edeceğiz, tamam mı?"

Duyduğum ve bana çok da tanıdık gelmeyen kız sesinin geldiği yöne çevirdim bakışlarımı. Yanında iki tane arkadaşı, daha doğrusu yandaşı ile birlikte sınıfa girmiş, öğretmen masasına doğru yürüyordu. Kızı hatırlıyor ve isim olarak olmasa da tanıyordum. Asilkan'ın benimle her uğraşası geldiğinde, nedense bu kız, Asilkan ve beni

seyrediyor oluyordu. Çoğunlukla bakışları Asilkan'daydı ve ona hayranlıkla bakan bakışları bana çevrildiğinde, nefret duygusuyla yanıp tutuşuyor oluyordu. Zannımca Asilkan'dan hoşlanıyordu ve belki de ona âşıktı, hiç gereği olmadığı halde de Asilkan'ı benden kıskanıyordu. Dışarıdan bakıldığında Asilkan'ın benimle ilgilendiği sanılıyordu; ben dışarıdaki seyircilerden biri olsaydım belki ben de öyle sanabilirdim ama seyirci değildim ve içeride işler kesinlikle öyle ilerlemiyordu. Asilkan'ın benimle ilgilendiği falan yoktu.

"Ah, bazı ezikler de buradaymış..."

"Ne diyorsun kızım sen?" diye bağırarak ayağa kalkar gibi oldu Gözde ama tamamen ayağa kalkmadan önce Lara benden önce davranarak Gözde'yi tekrar yerine oturtabildi.

"Boş ver, ses tellerinin onun gibi biri için çalışmasına hiç gerek yok."

Lara'nın fısıldamasına rağmen ne söylediğini duymuş olan kız, "Ne?" diye öfkelenerek sordu ve bizim oturduğumuz masaya doğru yöneldi.

"Uğraşma bizimle, biz de seninle uğraşmayalım." diyerek, gerilen ortamı yumuşatmak istedim.

"Uğraşsanıza." dedi kız, aynı Asilkan gibi bir tavır sergileyerek. "N'olursunuz uğraşın bizimle..."

Diğer kızlar, arkadaşlarının bu tavrı karşısında kahkahalarla gülmeye başlamışken, Gözde, Lara'nın onu kesinlikle tutmaması gerektiğini söyleyerek ayağa kalktı. Zaten masamızın hemen önünde olan kızın tam karşısında dikilince, Gözde'nin kızdan birkaç santim daha

uzun olduğunu fark ettim. Kız ve Gözde birbirlerine kötü kötü bakmaya başladıklarında, ikilinin birbirlerine gireceklerini düşünerek ben de oturduğum yerden kalktım.

Ona darbelerinle değil, sözlerinle vur.

Hayır. Kaçmalıyım.

Kaçma sırası onların, senin değil.

Neden?

... çünkü artık yalnız değilsin. Ben de varım.

Kaçmak istiyordum fakat diğer yanım, kalarak şiddete başvurmak yerine onu sözlerimle alt etmemi istiyordu ve ben öylece kalakalmış, ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Gözde, kıza her an vuracakmış gibi bakarken, Lara, Gözde'den gelecek herhangi bir hamleyi engelleyecekmiş gibi duruyordu. Ben ise şiddete başvurmak istemesem de kızın kafasını masaya vura vura, ona bizimle uğraşmaması gerektiğini anlatmak istiyordum.

"Özgür için de tezahürat edelim." dedi kız, Gözde'ye bakarken ve o anda Gözde kızın burnuna geçirdi kafasını.

Kız tiz çığlığı ile birlikte geriye doğru sendelerken, arkadaşlarından biri Gözde'nin saçlarını yakaladı. Onları sözlerimle alt edebilmek için geç kaldığımın farkına varınca, öylece dikilmeyi keserek Gözde'nin saçlarını tutan kızın diz kapağına doğru tekme attım ve kız hazırlıksız yakalandığından olsa gerek, anında yere düştü. Diğer kız arkadaşlarına yaptıklarımızı gördüğü ve ona da aynılarını yapacağımızı bildiği halde geri adım atmak istememiş olmalı ki bana doğru ilerlemeye başladı. Zaten korkudan titreyen kıza yaptığım tek şey, son birkaç saniyedir yutkunmayarak biriktirdiğim tükürüğümü

yüzüyle buluşturmaktı. Kız, olduğu yerde zıplayarak ve aynı zamanda çığlık atarak, içinde bulunduğu durumdan dolayı oldukça öfkeli olduğunu kanıtlarken, Gözde'nin kafa attığı kız, kanayan burnunu tutarak düştüğü yerden kalktı.

"Siz bittiniz." dedi kız, burnundan akan kan dudaklarına ulaşmak üzereyken. "Mahvedeceğim kızım seni!"

"Bak, hâlâ konuşuyor." dedi Gözde ve eş zamanlı olarak kıza doğru bir adım attı.

Kız ve arkadaşları, arkalarını dönerek sınıfı koşar adımlarla terk ederken, sırıtarak Gözde'ye döndüm ve "O nasıl bir kafa atmaydı öyle?" diye sordum.

"Sokak dövüşlerine karşı ilgim var, ben ne yapayım..."

"Başımıza bela açarlar mı sizce?" diye sordu Lara. Ailesi okulda olup bitenle çok alakadar olduğundan, bu tarz şeyler Lara'yı oldukça korkuturdu.

"Sanmıyorum." dedi Gözde.

"İspiyoncu tipler sanki?" diye sorarcasına konuştum. Tartışmayı onlar başlatmış olsa da kavgayı Gözde başlatmıştı ve eğer okul yönetimine iletilseydi bu konu, kesinlikle suçlu olan bizler olurduk.

"Yok yok, siz rahat olun."

Gözde'nin her zamanki bu rahat tavrını nasıl koruyabildiğini aklım almayarak, başımı sallamakla yetindim. Lara tatmin olmamış gibi ikimize de bakarken, o da el mecbur başını salladı ve ardından önündeki test kitabına döndü. Hangi üniversiteye yerleşeceğimizi belirleyen sınavlardan ilkine girmiştik birkaç hafta önce ve Gözde'nin çok iyi geçmiş olsa da Lara ve benimki

çok iyi geçmemişti. Konuların çoğunu hâlâ bilmediğimden ve sınava da çok az bilgi sahibiyken girdiğimden, ancak barajı geçebileceğimi düşünüyordum. Lara ise barajı bile geçemeyeceğini söyleyerek bazı zamanlar oturduğu yerde ağlamaya başlıyordu. Bence bu konuda abartılı bir düşünce yapısı vardı çünkü okuldaki sınav notları yüksekti ve Lara'nın ne kadar çalışkan olduğunu hepimiz bilirdik.

"Kantine gideceğim. Gelmek isteyen var mı?" diye sorunca Gözde, zihnimi o nefret ettiğim sınavlardan alarak onun cazip teklifiyle yordum.

"Ben kalacağım. Maç başlayana kadar en azından biraz matematik çalışayım."

"Ezgi?"

Tam teklifini kabul etmek üzereydim ki kantinde veya koridorda Asilkan'la karşılaşabileceğim aklıma gelince, başımı iki yana sallayarak, "Yerimden kalkmaya halim yok." diye yalan söyledim.

"Siz bilirsiniz... Peki, kantinden bir şey ister misiniz?"

Ben, 'Hayır." derken, Lara, "Kahve iyi olabilir." dedi. Lara ve uyku problemi...

"Kaçtım." dedi Gözde ve herhangi bir şey söylememizi beklemeden arkasını dönerek hızlı adımlarla sınıfı terk etti.

Lara bir süre matematikteki formülleri ezberlemeye çalıştı ve ben de sıramın altındaki telefonumu oradan çıkartarak internetini açtım, sosyal medya hesaplarımı kontrol ettim. Hiç tanımadığım ve hâlâ ama hâlâ bana

yabancı gelen insanlardan gelen mesajları açtım ve birkaçını okumaya başladım.

@nebaktinduduk: Ezgi abla merhaba, uzun zamandır sosyal medya hesaplarında herhangi bir şey paylaşmıyorsun. İyi misin?

Birilerinin beni merak etmiş olması beni değerli hissettirirken, hafifçe gülümsedim ve mesajı cevaplamadan o sayfadan çıktım, gelen bir başka mesajı açtım.

@intiharodasi: Umudum olduğun için teşekkür ederim.

Birilerinin beni umudu olarak görüyor olması hâlâ alışık olmadığım bir durumdu. Bu tarz yüzlerce mesaj alıyordum fakat kendimin bile umudu olmadığını düşünürken, onların beni umut olarak görüyor olması bana tuhaf geliyordu. Tamam, yazdığım kitapların ana teması umuttu fakat ben o kitapları yazan kız değildim artık.

@morpheus: Seni seviyorum.

Kaşlarım hafifçe çatılırken, mesajı atan kişinin profiline girdim ve biyografi yazısında kendi adımı ve soyadımı görünce, çatık kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Kısa bir süre şaşkınlıkla öylece bakakaldım; ardından girdiğim şaşkınlıktan çıkabildiğimde ise tekrar mesaj kutusunu açtım ve bir başkasının mesajının üzerine tıkladım.

@iclalaturker: Keşke sana bir kez sarılabilme şansım olsa...

Sarılmayı sevmezdim.

Anneme dahi sarılmaktan hoşlanmazdım ama şimdi düşünüyordum da belki babama sarılmaktan hoşlanabilirdim. Ona en son ne zaman sarıldığımı da ona

sarılmanın bana nasıl bir his yaşattığını da hatırlamıyordum. Annem çoğu zaman ben odamda yalnız başıma oturuyorken gelir, bana sıkıca sarılır ve iki yanağımdan da öperek, "Güzel kızım benim!" dedikten sonra odamdan ayrılırdı. Bu annemin hep yaptığı bir şeydi ve sanıyorum bu yüzden benim için pek önemi yoktu. Babam da annem gibi bana neredeyse her gün sarılıyor olsaydı belki de onun da bana sarılıyor olma düşüncesi beni heyecanlandırmayabilirdi.

Derin bir iç çekerek bir başka mesajın üzerine tıkladım.

@sinem42: Bu sana attığım 119. mesaj ve biliyorum, yine beni cevapsız bırakacaksın ama olsun, seni seviyorum ve senden cevap alabileceğim günü düşlemeyi de seviyorum.

Bir insanın, gerçek anlamda tanımadığı bir insanı böylesine sevmesi nasıl mümkün olabilirdi?

@uzaydakaybolankiz: Seni çok özledik.

@grikurdunmorkizi: Nerelerdesin?

... ya da hiç yüzünü görmediği, sesini hiç duymadığı, cinsiyetinden, yaşından ve hatta adından bile emin olamayacağı birini bu denli özlemesi nasıl mümkün olabilirdi?

@as.if.soul: Ne zaman mesajlarıma cevap vereceksin?

@mortelsirene: Çok üzgünüm. Çok fazla üzgünüm ve kendimi yazmış olduğun son kitaptaki Derin gibi hissediyorum. Kandemir'in Demir'i sarıp sarmaladığı gibi beni sarıp sarmalar mısın abla?

Hadi sevdi diyelim, nasıl o insanda umudu bulabilirdi?

@tombikdoner: Şştt, beni görünce açıktın, değil mi? Haydi, durma itiraf et...

Onca sevgi ve özlem dolu mesajlardan sonra böylesine tuhaf ve aslında komik bir mesajı okuyunca, istemsizce önce duraksadım, sonra kahkaha attım. Attığım kahkaha, Lara'nın dikkatini, ezberlemeye çalıştığı formüllerden alarak bana çevirmesine sebep olunca, "Bir okurumun mesajı ... komik de." dedim.

"Okurum." dedikten sonra hafifçe gülümsedi. "Onları benimseyebildin demek..."

Benimseyebilmiş miydim?

Evet.

Sanmıyordum.

"Bilmiyorum. Belki evet, belki hayır..."

Hafifçe gülümsedikten sonra kaldığı yerden formülleri ezberlemeye dönünce, ben de açtığım mesajı kapattım ve onun hemen altındaki diğer mesajı açtım.

@ucanterlik: Eve gelirken iki ekmek al.

Son zamanlarda sosyal medya akımlarından biriydi bu. Asla cevap vermeyeceğini düşündüğün birine mesaj atıyordun ve açılan sohbet kutusunu âdeta bir not defteri olarak kullanıyordun. Kim olduğunu bilmediğim ve ilgilenmediğim bu kişinin mesajına karşılık yalnızca göz devirdim, ardından onun hemen altındaki diğer mesaja tıkladım.

@olumunesewen: Merhaba, gözlerinin yeşiline öldüğüm bayan... Çok güzelsiniz yha. Tanışabilir miyiz?

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken, birinin acilen ya benim kafama ya da bu mesajı yazanın kafasına sıkması gerektiğini düşünüyordum. Adam tek mesajıyla dört yanlış yaparak olmayan doğrusunu götürüvermişti. Yanlışları ne miydi? Birincisi, kullanıcı adında olması gereken v harfi yerine kullandığı w harfiydi. İkincisi, hiçbir yerde kendi fotoğrafım olmamasına rağmen gözlerimden bahsetmesiydi. Üçüncüsü ve aslında en önemlisi bana bayan diye hitap etmesiydi. Dördüncüsü ise ya kelimesi yerine yha kelimesini kullanarak güzel Türkçe'mizi ikinci kez katletmesiydi.

Öfkeden kuduran bedenimi hareket ettirmiyorken, şaşkınlıktan titreyen parmaklarımı hareket ettirdim ve mesajı silerek geri çıktım. Bu hislerle mesaj okumaya devam edemeyeceğimi düşündüğüm için mesaj kutusunu kapatacaktım ki gördüğüm bir mesajın ilk kelimesi ilgimi çekince son olmasını umarak o mesajı da açtım.

@damlabiricikkk: Dayanamıyorum artık. Lütfen yaşadığına dair bir şey yap. İstersen mesajlarıma hiç cevap verme, istersen beni engelle ama n'olur yaşadığını belirten bir şey yap.

Kaşlarım hafifçe çatılırken, buna hakları olduklarına karar verdim. Onca ay geçmişti aradan ve hiçbirinin hiçbir şeyden haberi yoktu. Beni seviyorlardı. Bunu bana attıkları mesajlardan, benim için çektikleri videolardan ve fotoğraflardan anlayabiliyordum. Beni seven, dahası beni umut olarak görebilmiş olan bu insanların yaşadığımı bilmeye hakları kesinlikle vardı.

Kısa bir anlığına düşündüm. Herhangi bir paylaşım yaparak onlara yaşadıklarımdan kısaca bahsedebilirdim

fakat bunun, ailemin ya da yayınevimin hoşuna gidip gitmeyeceğini bilmiyordum. Paylaşımımdan sonra beni destekleyebilir ya da beni o paylaşımı yaptığıma pişman edebilirlerdi. Hata yapmaktan korkuyordum ve bu yüzden de birine danışmam gerektiğini düşünüyordum. Yayınevimden herhangi birine, babama ya da anneme... Fark etmezdi. Herhangi birinin bana yön göstermesi ve benim de ona göre davranmam gerekiyordu.

Hayır, gerekmiyor. Sen kendi başına bir bireysin ve kendi kararlarını verebilecek bir yaştasın.

Evet ama yine de korkuyorum.

Korkma. Yap gitsin.

Ya her şeyi mahvedersem?

O zaman sonuçlarına katlanırız; birlikte.

Birlikte mi?

Birlikte.

İçimi güven hissi doldururken, telefonumdaki fotoğraf albümüme girdim ve kendi kitaplığımda yalnızca kendi kitaplarımın olduğu, ne zaman çektiğimden bihaber olduğum bir fotoğrafı seçtim. Fotoğrafı bütün sosyal medya hesaplarımda paylaşmak üzere bekletirken, açıklama kısmına ne yazacağımı düşünüp durdum. Ne her şeyi çok açıklayan ne de hiçbir şeyi açıklamayan bir şey yazmalıydım... Onlara güven verecek ve içlerindeki o endişeden kurtulabilecekleri bir şey yazmalıydım.

Düşündüm, düşündüm ve en sonunda yazdım; paylaştım.

@EzgiCora bir fotoğraf paylaştı: Acı ve gözyaşlarıyla dolu koca bir dönem bıraktım ardımda. Siz bilmiyorsunuz, görmediniz belki ama bu dönemde bana güç veren tek şey sizlerdiniz; çünkü sizin sevginiz, benim umudum; sizin desteğiniz, benim gücüm; çünkü siz detay olamayacak kadar güzel olan tek şeysiniz. Ben sizi tahmin edemeyeceğiniz kadar çok özledim, peki ya siz? Siz beni özlediniz mi?

Kısmen yanlış, kısmen doğru olan açıklamamla beraber paylaştığım fotoğrafımdan yalnızca üç dakika sonra telefonum dondu. Sebebini ilk başta anlayamasam da telefonu tamamen kapatıp açtıktan sonra anladım. Gelen bildirimler, telefonun kasılmasına ve ardından da donmasına sebep olmuştu. Henüz birkaç dakika olmuşken gösterilen bu ilgi hoşuma giderken, telefonunun ayarlar kısmından tüm sosyal medya hesaplarımın bildirim kısmını kapattım ve ardından herhangi birine girdim. Beş dakika geçmişti ve fotoğraf dört bin üç yüz yedi beğeni, bin doksan yorum almıştı. Bu, gözlerimi kocaman açmama sebep olurken, oradan çıkıp başka bir sosyal medya hesabıma girdim. Onda da durum aynıydı. Gelen yorumları, yeni yeni atılan mesajları okudum ve tüm bu yazılanları okurken yüzümdeki sırıtışa engel olamadım. Beni seviyorlardı. Onlar için ezik, dışlanmış veya çirkin değildim. Bana değer veriyorlardı ve benim güçlü olduğumu düşünüyorlardı.

Kendime olan güvenim her geçen saniye artarken, yorumlar ve beğeniler almış başını gidiyordu. Sırıtmaktan yanaklarımın ağrıdığını düşündüğüm an, Lara yavaşça

bana döndü ve "Lavaboya gideceğim. Gelecek misin?" diye sordu.

Başımı iki yana sallarken, "Hayır." dedim.

Lara sınıftan çıkarken, benim tüm ilgim fotoğrafımın altına gelen yorumlardaydı. Kaç yorum veya mesaj okuduğumu bilmiyordum fakat bildiğim tek şey, "Baksana!" diye bana olduğunu tahmin ettiğim seslenişi duyana dek, okuduklarımın beni oldukça memnun etmiş olmasıydı.

Telefonumun tuş kilidini kapatarak, onu sıramın altına bıraktım ve seslenen kişiye çevirdim bakışlarımı. Biraz önce Gözde'nin kafa attığı kız, benim diz kapaklarına vurduğum kız ve yüzüne tükürdüğüm kız, kapının önünde öylece beklerken, sol kaşımı hafifçe kaldırdım. Üçü de aynı anda sınıftan içeriye girip birkaç adım attılar. Gözde'nin kafa attığı kız arkasını dönerek, "Gelin!" diye bağırdı. Kızın emriyle birlikte içeriye beş tane daha kız girince, kaşlarımı çattım ve oturduğum sıraya dayadım ellerimi.

"Lara ve Gözde'nin de burada olmasını umuyorduk ama ne yapalım... Kısmet sanaymış." dedi biraz önce yüzüne tükürdüğüm için çıldıran kız.

"Çok acımayacak, endişelenme." dedi diz kapaklarına vurduğum kız. "... ya da acıyacak ya, endişelen sen en iyisi." diye devam ettikten sonra da kahkahalarla gülmeye başladı. Kızın kahkahası, diğer kızların da kahkahalarla gülmesine sebep olurken, öylece oturmaya devam ettim. Korkmadığımı söyleseydim, kesinlikle yalan söylemiş olurdum. Korkuyordum ve korkudan parmaklarım

titriyordu. İkisini, belki üçünü alt edebilirdim ama sekizini kesinlikle alt edemezdim.

"Akranından dayak yiyince ablasını çağıran o küçük, korkak kızlar sizlersiniz demek..."

Gözde'nin kafa attığı kız, söylediğim sözden sonra burnundan solumaya başladığında, getirdiği beş kızdan ikisi bana doğru yürümeye başladı. Öylece oturmaya devam ederek dövülmeyi beklemek yerine, aniden oturduğum yerden kalktım ve kesinlikle dövüş sanatlarının hiçbirinin dersini almamış olduğumu bilmeme rağmen, bu konuda yetenekli, güçlü olduğumu umdum.

"Kaçacak yerin yok."

"Yaklaşmayın."

Sınıfın kapısına baktım, sekiz kişilerdi ama birinin bile aklının çalışmadığını açık olan sınıf kapısı gösteriyordu. Eğer kapıya ulaşabilseydim herhangi bir darbenin altında ezilmeden kaçıp kurtulabilirdim. Kapının önünde iki kız duruyordu ve aslında gerçekçi olacak olursam, henüz kapıya doğru attığım üçüncü adımımda herhangi biri beni yakalayabilirdi.

"Boşuna kaçmaya çalışma."

"Eğer saçımın teline zarar gelirse sizi mahvederim."

"Abi, kız o kadar yalnız ki kendi kendini korumalı tehditler savuruyor bize..."

Kızlar kendi aralarında yine kahkahalarla gülmeye başladığında kısa bir anlığına gözlerimi kapattım ve tekrar açtığımda kendimi daha güçlü hissediyordum. Gücümün kaynağı neydi veya kimdi, bilmiyordum ama biraz

önce okuduğum onca yazılandan sonra değersiz olmadığımın bilincindeydim.

Kızın teki aniden saçlarımı kökünden tutarak kafamı geriye, aşağıya doğru çekince, kısa bir anlığına afallamadan edemedim. Üzerime doğru gelen bir başkasını fark edince, afallamanın hiç sırası olmadığını düşünerek kıza doğru tekme atmaya çalıştım ve eş zamanlı olarak saçımı tutan kızın ellerini sertçe tuttum. Kızın saçlarımdaki elini saçlarımdan ayırmaya çalışırken öne doğru attığım tekme, üzerime doğru gelen kızın kasıklarına denk geldiğinden, kız acıyla inleyerek geri çekildi.

Hafifçe gülümseyeceğim sırada sol yanağımda hissettiğim tokadın acısı, gülümseyişimin yarım kalmasına sebep oldu. Çırpınmak üzere olduğum anda ardı ardına yediğim tokatlar, saçlarımın daha sertçe çekilmesi, nereye olduğunu bilmediğim bir yere doğru sürüklenmem... Tüm bunlar, daha önce yapmam gereken bir şeyi iradesiz bir şekilde yapmamı sağladı. Var gücümle çığlık atmaya ve yardım çağırmaya başladığım sırada, biri ağzımı kapatmaya çalıştı. Ağzımı kapatan kızın elini ısırdığım an, kız çığlık atarak geri çekildi ve ben de kaldığım yerden bağırmaya devam ettim. Yalnızca beş saniye sonra kızlardan biri beni tokat manyağı yaparken, diğeri karnıma yumruk atıyor, bir başkası ise kollarımı tutuyordu. Çırpındım, karşı koymaya çalıştım ve ağlamamak için direndim. Çok uzun sürmedi çünkü kızların sekizinin de durmasına sebep olan bir ses duyduk.

"Yeter!"

Asilkan'ın bağırışından sonra, Asilkan'a âşık olduğundan artık emin olduğum kız, diğer kızlara durmasını

söyledi. Asilkan'a dönerek, "Asilkan? Senin ne işin var burada?" diye sordu.

"Asıl sizin ne işiniz var burada? Ne yapıyordunuz Ezgi'ye?"

"Konuşuyorduk."

Kızın bu sözü üzerine, Asilkan bana doğru ilerlemeye başlamışken, "Bok konuşuyordunuz!" diye bağırdı.

Yanımdaki üç bedenin arasından sıyırıp aldı beni ve hiçbirine herhangi bir açıklama yapmadan beni sınıftan çıkardı. Ona teşekkür etmem gerektiğini düşündüğüm anlarda beni müzik odasının olduğu kata çıkarmıştı. Müzik odasına gideceğimizi anladığımda, onunla baş başa kalmanın o sekiz kızla birlikte sınıfta kapana kısılmamla eş değer olduğunu düşünerek durmak istedim. Kendimi geriye doğru çekmeye çalışmamla, bileğimi ne de çok sıkıca tuttuğunun farkına vardım.

Bileğimin acımaya başladığını hissederken, "Bırakır mısın?" diye sordum.

"Konuşmalıyız." diye itiraz istemeyen bir ses tonuyla konuştuktan sonra adım atmaya, beni de peşinden sürüklemeye devam etti.

Müzik odasına girdiğimizde, ardımızdan kapıyı kapattı, kapının kilidini çevirdi ve bu hareketi, beni korkutmaktan başka bir işe yaramadı. Beni kızların gazabından kurtaran Asilkan'ın acımasızlığıyla baş başa kalmıştım.

"Seninle neden uğraşıyorlardı?"

Sorusundan dolayı sol kaşım hafifçe kalkarken, "Sen neden benimle uğraşıyorsun?" diye sordum.

"Onlarla ben bir miyim?" diye sordu öfkeyle. Neden bir anda öfkelenmişti, anlamıyordum.

"Öylesin ya da değilsin. Benimle neden uğraştıklarının senin için ne önemi var?"

"Yok." diyerek daha biraz önce öfkeden kudurduğunu belli ettiği konuyu kestirip attı bir anda. Son sözünden sonra konuşmayacağımı fark edince ise "Yine de söyle." diyerek konunun üzerinde duracağını belli etmiş oldu.

"Gözde içlerinden birine kafa attı. Ben de birine tekme attım, diğerinin de suratına tükürdüm. Onlar da arkadaşlarını toplayıp bizi dövmeye geldiler. Oldu mu?"

Asilkan'ın suratındaki şaşkınlık gözle görülür ve belki de elle tutulur cinstendi. Sözlerim onu gerçek anlamda şoke etmişti ki ve hatta bunu sadece yüz ifadesine taşımak yerine, "Tekme attın ve yüzüne mi tükürdün?" diye sorarken ses tonuna da yansıtmıştı.

"Evet." diyerek onayladım onu.

"Ben seninle uğraşırken bana neden böyle davranmıyorsun?"

Düşündüm. Nedendi? Karşı çıktığım zaman daha kötüsünü yaşamak zorunda kaldığım için mi? Belki. Olabilirdi.

"Maç başlayacak. Gidelim mi?"

"Şimdi değil." dedikten sonra bana birkaç adım attı.

Ona korkuyla bakmaya başladığım sırada ellerini yavaşça kaldırdı, bana vuracağını sandım ama öyle yapmak yerine, biraz önceki kızlardan birinin bozduğu saçlarımı düzeltmeye çalıştı. Elleriyle saçlarımı tarayıp ve

tarama işlemi bittikten sonra da okşadığında, şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemiyordum.

"Ağlamamışsın." dedi gülümseyerek.

Elmacık kemiklerime dokundu; dokunduğu yerler yanmaya başlamışken, parmak uçlarını dudaklarıma doğru götürdü. Ne yapacağını az çok tahmin edebildiğimde hızla geri çektim kendimi ve saçlarımı ellerimle şöyle bir düzelttikten sonra, "Ağlamadım çünkü iyiyim ben." diye yalan söyledim.

"Merak etme, onlara bu yaptıklarını ödeteceğim."

Kaşlarımı çatarak, "Neden?" diye sordum.

"... çünkü seninle yalnızca ben uğraşabilirim. Seni yalnızca ben aşağılayabilir, hırpalayabilirim."

Sol kaşımı hafifçe kaldırırken, "Ne sanıyorsun sen kendini? Sana bu hakkı kim veriyor?" diye öfkeyle sordum.

"Sen." dedi tek kelimeyle. Biraz önce kalkan kaşım tekrar inerken, hafifçe sırıttı ve başını salladı.

"Ben... Ben öyle bir şey yapmıyorum."

"Neyse ne." diyerek konuyu kestirip attı. "Maç başlayacak. Gidelim."

Onu bekletmek ve bu düşüncesinden kurtulmasını sağlamak istedim fakat düşününce aslında uğraşmaya değmeyecek bir insan olduğunu fark ettim, bu yüzden de yapmadım. "Evet." diyerek onayladım onu ve başını salladıktan sonra arkasını dönerek biraz önce kilitlediği kapının kilidini açışını seyrettim.

Kapının kilidini açtığında, bir adım attım ona doğru ve kapıyı açıp odadan çıkmak yerine tekrar bana dönerek,

"Unutmadan." diyerek söze başladı. "Maç boyunca gözlerini benden bir an bile olsun ayırma."

Hakemin maçın başladığını belirtmek için düdüğü çalmasından sonra, bizim sınıftaki adının Ömer olduğunu bildiğim çocuk, topa vurdu. Futbol hiçbir şekilde ilgimi çekmediği için ve tam şu anda sadece Gözde ve Lara için burada bulunduğumdan bakışlarımı topun peşinden koşan bizimkilerden alarak Gözde'ye çevirdim. Büyük bir heyecanla maçı, daha doğrusu Özgür'ü, seyrediyordu. Yerinde duramayışı ve zıplarken Özgür'ün adını haykırıyor olması, onların bana yaptıklarına rağmen içimi ısıtarak beni gülümsetebildi. Onlar suçlu ve acımasızdı fakat Gözde'nin bir suçu yoktu. Suçu olmasını bırakalım, olan biten hiçbir şeyden haberi bile yoktu.

Gülümsemeye devam ettiğim sırada omuzuma dokunan elin sahibi, bakışlarımı Gözde'den alarak ona çevirmeme sebep oldu. Gözlerim memnuniyetsizlik içerisinde parıldarken, elin sahibine, Asilkan'a âşık olan kıza baktım ve konuşmayacağını anladığım sırada ise, "Evet?" diye sordum.

"Asilkan'la yatıyor musun?" diye sorduğunda, gözlerim irileşti, şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemiyorken, yalnızca bedenimi ona doğru çevirmekle yetindim. "Asilkan'ın tercih edebileceği bir vücuda da sahip değilsin ki... Ne buluyor sende?"

"Ne saçmalıyorsun kızım sen?" diye öfkeyle sordum.

"Vücudun iyi olmadığına göre altta değil de üstteyken mi daha iyi iş çıkarıyorsun?"

Dudaklarımı araladığım sırada ona öfke dolu bir cevap verecektim fakat ben henüz konuşamadan, Lara'nın elini omuzuma destek olurcasına koyduğunu hissedince, ona doğru döndüm ve "Ne istiyor bu yine?" diye soruşunu duydum.

"Bundan sonra seninle uğraşmayacağımı sanıyorsan yanılıyorsun." dedi kız, tehditkâr bir ses tonuyla.

"Ya ben senin daha adını bile bilmiyorum, sen beni kendine rakip mi görüyorsun?" diye sordum.

Kız, adını bilmediğimden sanıyorum bozulmuştu ki Lara gülerek bana döndü ve "Bilmiyor musun cidden?" diye sordu.

"Cidden bilmiyorum." dedim düz bir şekilde.

Kız boyalı sarı saçlarını eliyle şöyle bir düzelttikten sonra, "Adım Sema ve hiç merak etme, bundan sonra kendi adından daha çok duyacaksın benim adımı." dedi.

Başımı onu geçiştirircesine salladıktan sonra, bakışlarındaki nefreti biraz olsun azaltmadan arkasını döndü ve kalçasını sallaya sallaya yanımızdan ayrıldı. Gözlerimi devirerek Lara'ya döndüğümde gülüyordum ve Lara da başını onaylamazcasına iki yana sallarken gülüyordu. Sinirlerimizi bozmamayı dileyerek dikkatimizi tekrar maça verdiğimizde, maçın skor tablosuna baktım. Bir gol atılmıştı ve o golü de bizim sınıf atmıştı. Golü kimin attığını merak ettiğimden, merakımı gidermesi için Gözde'ye sordum.

"Özgür attı!" dedi Gözde, büyük bir sevinçle.

Kaşlarımı kaldırıp tekrar indirirken, bakışlarımı tekrar topun peşinden koşan bizimkilere çevirdim ve bir

süreliğine onları seyrettim. Asilkan büyük bir konsantreyle topun peşinden koşuyor, koşmadığı zamanlarda ise onu izliyor, bu sırada da arkadaşlarına bağırıyordu. Gözde ve Lara dikkatle maçı seyrederken, canımın epey sıkıldığını fark edince gitmek istedim. Tam gitmek için arkamı dönecekken ise maçın ilk yarısına kadar durup sonra gidebileceğimi, böylesinin daha iyi olacağına karar verince, tekrardan kollarım göğsümde çaprazlanmış bir şekilde bizimkileri, aslında daha çok Asilkan'ı seyretmeye devam ettim.

"Ezgi!" diye bağırdığını duyunca Asilkan'ın, kaşlarımı çatarak onu seyretmeye devam ettim ve bu sırada da meraklı öğrencilerin beni göz hapsine almalarına da müsaade etmiş oldum. "Bu gol senin için!"

"Oooo..." diyerek başlayan tezahüratlar, "Ezgi! Asilkan!" diye devam ederken, yerin yarılmasını ve benim de o yarığın içine girmemi diledim.

"Âşık mı bu çocuk sana?" diye sorduğunu duydum Lara'nın ve çatık kaşlarımla beraber ona dönerken, "Bari sen yapma!" dedim.

"Âşık bence de." dedi Gözde, yerinde zıplamaya devam ederken.

"Küseceğim ikinizle de ama!" dedim öfkelenmeye başlamışken.

"Tamam tamam, sustuk." deyince Lara, ondaki bakışlarımı alıp Asilkan'a çevirdim.

Topu kaleye doğru sürüklemeye devam ederken, bir anlığına bana çevirdi kafasını, göz kırptı. Bunu yaparken yarım ağız bir şekilde sırıttı ve tekrar kafasını kaleye

doğru çevirirken topu sürüklemeyi kesti. Sağ bacağını önce geriye ardından ileriye doğru hareket ettirirken sonuncunda topa vurmuş olunca, bu sefer tüm gözler, Asilkan'da değil de Asilkan'ın vurduğu topta olmuştu.

Top, kaleye girerken ve kalede duran kaleci onu kurtarmak isteyip kendisini kalenin sağına doğru atarken hep bir ağızdan bir sevinç nidası kopmuştu. Asilkan'ın gol attığı anlaşıldığında, Asilkan olduğu yerde iki kez zıpladı ve sonra bana doğru koşmaya başladı. Gözlerim irice açılırken ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Yapacak herhangi bir şey bulamadığımda arkamı dönüp gitmeye karar verdim fakat değil gitmek, arkamı bile dönemeden dudaklarım Asilkan'ın dudaklarıyla buluşuverdi.

Ne?

Bir dakika. Dudaklarım Asilkan'ın dudaklarıyla mı?

Öpüşmek?

Asilkan'la?

Hiç beklemediğin, istemediğin bir anda ve tüm okulun karşısında?

İttirmeli miyim?

İttir ve tokat at!

Söylediklerini yaparak Asilkan'ı omuzlarından tuttuğum gibi kendimden uzaklaştırmak amacıyla ittirdim ve yüzündeki sevinçle karşılaştığımda ona tokat atmak için kaldırdığım elimi hareket ettiremedim. Gözde'nin Asilkan'ı ittirerek ve bağırarak Asilkan'a bir şeyler söylediğini duyuyor ve görüyordum fakat sağ elim havadayken öylece duruyordum.

Beni öpmüştü.

Çirkin dediği, bulduğu her fırsatta aşağıladığı ve bazen şiddet bile uyguladığı beni öpmüştü. Biz yalnızken değil, etrafımızda belki de yüzlerce insan varken yapmıştı bunu ve yaptıktan sonra gram pişmanlık hissetmemişti. Sanki uzun zamandır bu anı bekliyormuş da anın sevincini yaşıyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde ve ben çocukluğumu cehenneme çevirdiği yetmezmiş gibi üstüne bir de ilk öpücüğümü çalmış olan ona yalnızca şoke olmuşçasına bakıyordum.

"Ezgi? Asilkan? Doğru odama!"

Okul müdürümüzün sesiyle birlikte, girdiğim şoktan çıkarak hâlâ havada duran sağ elimi indirdim yavaşça ve bakışlarımızı bize öfkeyle bakan müdürümüze çevirdim. Asilkan biraz önce okul kurallarına göre okulda yapılması kesinlikle yasak olan bir eylemi gerçekleştirmişti ve okul müdürümüzün bakışlarına bakacak olursak, bu kural çiğneme olayından ben de nasibimi alacaktım.

Asilkan önde ben arkada olmak üzere okul müdürümüzü takip ettiğimiz sırada, okulun bahçesindeki tüm öğrenciler bizi seyrediyordu. İlk öpücüğümün Asilkan tarafından çalınmış olması yetmezmiş gibi hem ceza alacaktım hem de tüm okula rezil olmuştum! Ondan nefret ediyordum ve dengesiz davranışları ile hisleri, bu nefretimi asla azaltmayacak, aksine körükleyerek artıracaktı.

"İlk öpüşmemizi nasıl buldun?" diye omuzunun üstünden bana bakarak sorduğunda, çatık kaşlarımı daha da çattım.

"İlk ve son öpüşüm, demek istedin herhâlde?" diye sordum öfkeyle.

"Yoo, ilk ve son öpüşüm değil. Gayet de ilk öpüşmemiz... Karşılık vermemiş olsan da biraz önceki benim öpüşüm değil, bizim öpüşmemizdir."

"İğrençsin. Senden nefret ediyorum!"

"Teşekkürler, ben de senden nefret ediyorum." dedi sırıtarak ve müdürümüzün öksürük sesini duyunca önüne dönerek yürümeye devam etti.

Müdürümüzün odasına geldiğimizde, müdürümüz masasına geçti ve biz de onun tam karşısına dikilerek ağzından çıkacak sözleri beklemeye koyulduk. Bir süre bize öfkeyle baktı, başını iki yana salladı ve ardından, "Yazıklar olsun size." dedi.

"Olsun mu olmasın, dert sana uğramasın!" diye şarkıyı söyler gibi yapınca Asilkan, müdürümüz daha da öfkelendi. Yüzündeki kızgınlığın dozajını alabildiğimde, dirseğimi Asilkan'ın karnına geçirdim ve o da mesajı alarak sustu.

"İkiniz de disipline gideceksiniz."

Asilkan ellerini iki yana açarak, "Ee ama olmadı ki bu şimdi! Resmen paramızla rezil oluyoruz." dedi.

"Ne diyorsun oğlum siz?"

"Benim babam bu okula yığınla para ödüyor, yetmiyor hayrına size para bile bağışlıyor ama siz küçücük, ateşli bile olmayan bir öpüşme için beni disipline vereceğinizi söylüyorsunuz. Ayıp değil mi yaptığınız?"

Kaşlarımı çatarak Asilkan'a döndüğümde, söylediklerinde oldukça ciddi olduğunu gördüm ve müdürümüzün Asilkan'ın sözlerine vereceği tepkiyi merak ettiğimden, bakışlarımı tekrar müdürümüze çevirdim. Eliyle çenesini kaşıdı ve bir süre düşündü. Asilkan'ın sadece günlük harcamaları sebebiyle ailesinin tuvalet kâğıdı yerine para kullandıklarını bile düşünüyorken ben, kim bilir okul müdürümüz onca bağışlanan paradan sonra neler düşünüyordu...

"Haklısın. Kusura bakma, tamam, disipline vermeyeceğim seni."

Asilkan tatmin olmuş bir şekilde gülümserken, ben de gülümsemek üzereydim ki müdürümüzün kullandığı son kelime sebebiyle, "Seni, mi?" diye sordum. "Peki ya ben?"

"Senin baban bildiğim kadarıyla bağış yapmayı bırak, okul taksitlerini zamanında bile ödemiyor."

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarıya doğru kalkarken, Asilkan'a döndüm ve yüzündeki tatmin olmuş gülümsemeyle karşılaşınca, beni öperken neyi planladığını anlamış oldum. Önce okuldaki tüm kızların nefretini kazanmamı, sonra okula rezil olmamı ve daha sonrasında ise disiplin cezası almamı amaçlamıştı.

Karşı çık!

"... ama beni o öptü. Ben öpmedim onu!"

Müdürümüz başını iki yana sallarken, "Ben bilmem Ezgicim. Okul kurallarına aykırı bir davranışta bulundun mu? Bulundun. Bu kadarı disiplin cezası alman için yeterli. Şimdi çıkabilirsiniz." dedi.

Müdürümüzün hiçbir şekilde ikna olmayacağını anladığımda, aileme ne diyeceğimi düşünerek odasını terk ettim. Düşünmeye devam ederken, gözlerimin dolmasına mani olamamıştım ve Asilkan'a tek kelime etmeye bile güç bulamıyorken, müzik odasına doğru yol alıyordum.

Müzik odasına girdiğimde, kapıyı ardımdan kapattım ve tam o anda gözlerimden birer damla yaş aktı. Her şeyi geçmiştim. Gururumun incinmesini, nasıl utandığımı ve hayallerimden birinin kırılışını umursamayı bırakmıştım. Babama ne diyecektim ben? Okuldaki bir çocuk beni öptü ve bu yüzden de ceza aldım, mı diyecektim? Çok öfkelendirdi. Çok daha kötü olurdu ve belki de benden biraz daha uzaklaşırdı.

Duvara sırtımı dayayarak oturduğumda, dizlerimi karnıma doğru çektim, kollarımı bacaklarıma doladım ve başımı da diz kapaklarımın üzerine koydum. Önce sessizce, sonra da hıçkırarak ağlamaya başladım. Daha kötü ne olabilir ki diye düşündüğüm an, hayat bana, "İşte bu!" diyerek daha kötüsünü yaşatıyordu resmen. Asilkan'dan kurtulmama birkaç ay kalmıştı yalnızca ve ben dayanacak gücü kendimde bulamıyordum.

Kapının açıldığını duyunca, ağlamayı bir anlığına keserek başımı kaldırdım ve gelen kişiye, ağlama sebebim olan Asilkan'a, baktım. Yüzünde beklediğimin aksine gülümsemeye dair hiçbir iz yokken odaya girdikten sonra kapıyı ardından kapattı ve bana doğru yöneldi. Birkaç adımda yanıma vardığında, aynı benim gibi sırtını duvara dayayarak oturdu yanıma ve sol bacağını karnına doğru çekmişken sağ bacağını uzattı. Bir süre

yanaklarımdaki henüz kurumamış olan gözyaşlarıma baktı ve sonra sağ elini uzattı yavaşça bana doğru.

İrkilerek kendimi geri çekmeye çalıştığımda, "Şşt..." diyerek beni durdurdu ve gözyaşlarımı sildikten sonra, "Neden ağlıyorsun?" diye sordu.

Olan biten her şeyi unutmuşçasına bana bakıyorken, "Bir de soruyor musun?" diye sordum.

"Çok mu yandı canın?" diye sordu şefkatli bir ses tonuyla fakat içinde bir yerlerde şefkatin asla bulunmadığını bildiğimden, bu sefer ona kanmadım. "Gel." dedi beni kendisine doğru çekmeye çalışırken.

"Hayır." diyerek karşı koymaya çalıştım ama güçlü kollarını bedenime sarınca, karşı koymanın boşa olduğunu düşünerek durdum.

Kollarını bana sararken, başımı göğsüne yasladığında, "Ağla." dedi. "Doyasıya ağla..."

"Canımı acıtan sensin, bana sarıldığında acımın geçeceğini mi sanıyorsun?"

"Yaran bensem eğer, merhemin de ben olmalıyım. Bu yüzden ağla. Kollarımda, iyi olmayı umarak özgürce ağla."

Dediğini yaptım. Yaram değildi o ve merhemim de olmayacaktı. Benim yaram kendimdim. Asilkan yalnızca yaramı tam iyileşeceği anda tekrar kanatan biriydi, o kadar... Bu yüzden söylediğini yaptığımı sanmasına sebep olurken, asla güven vermeyen kollarının babama ait olduğunu düşünerek ağladım. Doyasıya veya özgürce değil, bir daha hiç ağlayamayacakmış gibi hıçkıra hıçkıra ağladım.

...Altıncı kesik...

KAKTÜS TEAM

Sende bende kalanları
Her şeyi al
Bana beni geri ver
Bir şansım olsun

Müslüm Gürses - Nilüfer

"Nasılsın?"

Tek bir kelime ile geçiştiremeyeceğim kadar anlam içeren fakat şimdi olduğu gibi her defasında, "İyiyim." diyerek geçiştirdiğim tek soru. Günlerdir, hatta günleri bırakalım haftalardır bana sorulan ve her defasında aynı cevabı verdiğim o soru.

İyi değilim. Mutsuzum, yalnızım, kırgınım, yorgunum, hastayım...

Hastasın.

Umutsuzum, terk edilmişim, yıkılmışım, boşluktayım...

Boşluktasın.

Korkuyorum.

Korkuyoruz.

"Emin misin? Yüzünün rengi atmış sanki..."

... ve dahası yardım eli uzatacak tek bir kişi bile yok yanımda.

"Eminim." deyince, suratında anlamsız bir ifade oluşan Gözde, yanımdan ayrıldı ve kendi sırasına yöneldi. Lara'nın başını sırasına koymuş bir halde uyuduğunu görünce, Gözde'nin tekrar yanıma gelip benimle konuşma çabasına girmesini istemediğimden, sıranın üzerine koydum başımı.

Gözlerimi kapatmamın üzerinden çok geçmemişti ki burnum o tanıdık kokuyla doldu. Dizlerimin üzerindeki ellerimi yumruk yaptığım sırada gözlerimi daha da sıkı kapatmıştım. Laf atmasını bekliyorken, yumruk yaptığım sağ elimin üzerine kendi elini koyduğunu hissedince, bir anda gözlerimi açtım ve başımı kaldırırken, "Ne yapıyorsun sen?" diye öfkeyle soluyup elimi ondan kurtardım.

"Elini tutuyordum." diye, sanki her gün yaptığı rutin bir işten bahseder gibi konuşunca, öfkemin zihnimin tam orta yerine oturduğunu hissettim.

"Ne hakla?" diye sordum.

"Platonik bir şekilde âşık olduğun çocuk olduğumdan." dedi sırıtarak. "Bu hakkı kendimde görüyorum."

Gül.

Hafifçe kaşlarımı çattım. Neden gülmem gerekiyordu?

Onunla dalga geç.

İstedim fakat o an bunu yapamadım çünkü ortaokuldayken ona gerçekten de platonik olarak âşık olduğum gerçeği yüzüme bir tokat misali çarptı. Ortaokulda

olmuş olsa bile, tam şu anda yanımda oturan ve bana sırıtarak bakan çocuğa âşık olmuştum.

Aşk değildi.

Tamam, aşk olmayabilirdi fakat zamanında ona karşı bir şeyler hissetmiş olduğum, su geçirmez bir gerçekti. Şu anda o zamanki hislerim aklıma geldiğinde utanıyor olsam dahi inkâr edemezdim. Ona karşı bir şeyler hissetmiştim fakat şu an değil, ortaokuldayken ve o bana karşı henüz zorbalık yapmamışken.

"Sessiz kaldığına göre sen de bu hakkı bende görebiliyorsun." dediğinde, ses tonu bozulduğunu ele vermişti. Belli ki ona karşı çıkmamı ve onunla tartışmamı istemişti. Sanıyorum ona karşı çıktığım zaman benimle uğraşmak, onun için daha keyifli bir hâl alıyordu ve ben çoğu zaman ona karşı çıktığım için benimle uğraşmaktan bıkmıyordu.

"Neden yanıma oturdun?" diye sorarken, ona biraz daha uzak olmak için sıranın sol tarafına doğru kaydım.

"... çünkü derslerde canım çok sıkılıyor ve arka sıralarda da eskisi kadar eğlenemiyorum." dediğinde, sorumun cevabını hâlâ vermemiş olduğunu söyleyecektim ki "Bu yüzden ben de senin yanına oturmaya karar verdim." diye devam edince sustum. "Biliyorsun, seninle uğraşmak bana büyük bir haz veriyor."

"Yanımda oturmanı istemiyorum."

"Bu haz öyle bir şey ki..." dedi ve ardından üst dudağını yaladı. "Biz kızın bacak arasında bile bulamıyorum seninle uğraşırken aldığım bu hazzı."

Gözlerim irileşirken, "Hasta!" diye tısladım.

Omuz silkerken, "Ne dersen de." dedi. "Söylediklerin zerre umurumda değil ... ama tabii ki çırpınışların için aynı şeyi söyleyemeyeceğim." dedikten sonra sırıtarak bana bakmayı sürdürdü. Ben ise gün yüzüne çıkan düzgün, beyaz dişlerini yerinden sökmek ve hatta ona o dişlerini yutturmak istedim.

Yapamayacağımı ve daha fazla onun sırıtan yüzünü görmeye tahammül edemeyeceğimi düşününce, hiç vakit kaybetmeden kalktım oturduğum yerden. Ona bakmadan, hızlı davranarak sınıfımı terk ettim ve koridor boyunca hızlı adımlarla yürümeye devam ettim. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Ne yapacağımı da bilmiyordum ve yalnızca bu koskoca okulun koridorlarında, merdivenlerinde yürümeye devam ediyordum. Arkama bir kez olsun bakmadan...

Ushan'ın, Nehir denen kıza olan bakışlarını gördükten ve Rüya'nın yüzüme çarptığı gerçekleri duyduktan sonra Bordo Caddesi'nden kendimi nasıl attığımı hiç hatırlamıyordum. O gün, Ushan'la bedenlerimiz arasında birkaç metre ve aslında ruhlarımız arasında kilometreler varken, yine bakışlarımız birbirini bulamamıştı. Onu görmüştüm ve o yine beni görmemişti çünkü artık emin olduğum gibi beni görmek istemiyordu. Rüya'nın da Ushan'ın da nefretini hak etmiştim ve bu yüzden ortaya çıkıp da "Neden?" diye soramıyordum. Nedeni açıkça belliydi ve benim acı çekmek için bile hakkım yoktu.

Bir ay öncesine ait olan anı, tekrar zihnimde canlanırken, adımlarımı kestim ve o anıyı canlı tutmaya devam ederek hemen çaprazımdaki köşeye sindim. Rüya'yla o gün Bordo Caddesi'nden ayrıldıktan sonra birkaç defa

daha görüşmüştük. Gerçekten yardıma ihtiyacım olduğunu görmüştü ama gördüğü halde bana daha da acı çektirmek istiyormuş gibi hiçbir şey yapmıyordu. Ona mesaj attığımda, onu aradığımda benimle konuşuyordu fakat asla beni ben onu aramadan aramıyor, bana ben ona mesaj atmadan mesaj atmıyordu. Bu beni üzüyordu ama hiç yoktan iyidir felsefesine uyarak sesimi çıkarmıyordum. Ushan'ı tamamen kaybetmiştim, Rüya'yı da tamamen kaybedemezdim...

"Ezgi!"

Adımın seslenilmesiyle, bakışlarımı camın ardındaki okulun bahçesinden alarak, seslenen kişiye çevirdim ve çekingen bir tavır sergileyen Özgür'le karşılaşınca, "Efendim?" dedim.

"Konuşabilir miyiz?" diye sorduğunda, hiç de hayra alamet olmadığını düşünmeme ve istemememe rağmen başımı salladım. Aynı çekingen tavırlarını devam ettirerek yanıma ulaştı ve pantolonu kirlenir diye düşünmeyip sol bacağını uzatarak sağ bacağını kırıp karnına doğru çekerek hemen yanıma oturdu.

Bir süre sessizliğin aramızda hâkim olmasına izin verdi ve ben sessizliği genelde yalnızken yaşadığımdan, bu durumdan rahatsız olunca, "Evet?" dedim sorarcasına. "Seni dinliyorum."

"Ah." dedi hafifçe gülümsemeye çalışırken. "Konuya nasıl gireceğimi pek bilmiyorum ve ... hımm..."

"Gözde'ye âşıksın ve konu da bu, değil mi?" diyerek, aylardır gözle görülen ve anlamamak için aptal olunması

gereken gerçeği söyleyerek, konuya nasıl gireceği hakkında daha fazla düşünmemesini sağladım.

Gözleri şaşkınlığın esareti altında ezilirken, "Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu. Ardından dehşetle büyüttüğü gözlerini benden ayırırken, "Gözde de biliyor olmalı." dedi, benden daha çok kendisine söylüyormuşçasına.

"Aptal değilse anlamıştır." dedim pat diye. Bu tarz olayları uzatmayı veya dallandırıp budaklandırmayı gerekli bulmuyordum. "Bakışlarından, hareketlerinden, ona karşı bir şeyler hissettiğin bariz bir şekilde belli."

Sağ eliyle saçlarını karıştırırken sıkıntıyla ofladı ve "Çok mu belli ettim?" diye sordu.

"Çok." dedim ve yüzümdeki ifadesizliği bir anlığına da olsa silip atmak istedim.

"Gözde zeki kızdır." dedi ve "Kesin anladı." diye yine daha çok kendisine söylüyormuş gibi konuşarak devam etti.

"Anlamıştır." dedim ve dizlerimi kendime çektikten sonra kollarımı onların etrafına doladım.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu ve başını hafifçe eğerek gözlerime bakmaya çalıştı.

Başımı yan çevirerek sol yanağımı diz kapaklarımın üzerine koydum ve "Vazgeç." dedim.

Kaşlarını çatarak, "Neden?" diye sordu ve hemen ardından konuşmama fırsat vermeden, "Yoksa... Hoşlandığı biri mi var?" diye sorarak devam etti.

Var, demek istedim. Hoşlandığı değil, âşık olduğu biri var ve o da sensin, diye bağırmak istedim fakat yapmadım. "Bunu sana söyleyemem." dedikten sonra yanağımı diz kapağımdan ayırıp, "Söyleyebilsem bile bir şey fark etmez." diye bencilce devam ettim.

"Seni anlamıyorum." dedi. Yüz ifadesinden de kafasının epey karışmış olduğu belli oluyordu.

"Kim olduğunu hatırla." dedim, geçmişi bir bir ortaya dökmek isterken. "Bana nasıl hiç acımadan zorbalık yaptığını hatırla."

"Ben..."

"Üzgün değilsin." diyerek sözünü kestim. "Üzerinden yıllar geçmiş olsa da siz unutmuş olsanız da ben unutmadım, unutmayacağım ve en yakın arkadaşımın, bana zorbalık yapan biriyle ilişki yaşamasına da asla müsaade etmeyeceğim."

"Çocuktuk." dedi ve o an beyninden vurulma deyimiyle gerçek anlamda tanışmış oldum.

"Çocuktuk, mu?" diye sordum öfkeyle. "Ulan siz çocuktunuz da ben çocuk değil miydim, orospu çocuğu?"

"Sözlerine dikkat et." diye öfkeyle soluduğunda, hafifçe kaldırdım kaşlarımı.

"Ne yaparsın?" diye direterek sordum. "Asilkan'ı çağırırsın ve beni yine mi döversiniz?"

Özgür cevap vermek için dudaklarını araladığı sırada, "Neden olmasın?" diye onun yerine konuştuğunu duydum Asilkan'ın. Başımı kaldırdım ve bakışlarımı hemen karşımda ayakta dikilen ona çevirdim. Suratında, tam

şu anda, çocukken bana ilk kez vurduğu zamanki ifade vardı ve bu, o an nefesimin kesilmesine sebep olmuştu.

Özgür, oturduğu yerden hızla kalktıktan sonra Asilkan'ın koluna girdi ve "Gidelim." dedi. O an, koridora baktım ve pek az insanın olduğu koridorun belki de kameraların bile göremediği köşesinde bulunduğumuzun farkına vardım.

"Hayır." dedi Asilkan, kesinlik belirten bir ses tonuyla. "Özgür'ün annesi, benim de annem sayılır ve benim annem orospu değil." diye devam ettiğinde, kalbimin atışının her geçen saniye daha da bi' acı verircesine hızlanarak attığını hissettim. "... ama sen öylesin ve ben, sana hak ettiğin cezayı vereceğim."

Korkuyla büyüyen gözlerim, başka bir anımın şahidi oldu. Asilkan'ın öfkeli suratı, bir anda alaycı bir ifadeyle sırıttı. Özgür'ün endişeli bakışları, yerini acıma duygusuna bıraktı. Ben ise biraz önce olduğumun aksine korktum ve kollarımı kendi etrafıma sararken biraz daha duvara sokuldum.

"Lütfen!" diye yalvardım. Ortaokuldan bu yana bana zorbalık yaptığını, beni o zamanlar tanıyan birçok insan bilirdi fakat artık lisedeydik ve kimse bilmese de ben birçok insanın örnek aldığı Ezgi Çora'ydım. Bana bunu yapmamalıydı.

"Ah." dedi zevk alırcasına. "Biraz daha yalvar."

Yalvarışlarım, çırpınışlarım ve gözyaşlarım onun daha da zevk almasına ve benimle daha çok uğraşmak istemesine sebep oluyordu. Bunu biliyordum ve ne yazık ki bunların aksi bir şey yapmıyordum.

"Asilkan!" dedi Özgür, bana acıyarak bakan bakışlarını üzerimden çektikten hemen sonra. "Artık yeter, yapma."

Asilkan öfkeli bakışlarını Özgür'e çevirirken, "Nedenmiş?" diye sordu.

"Titriyor." dedi Özgür, beni işaret ederek. "Nasıl korktuğunu ve titrediğini görmüyor musun?"

Asilkan'ın suratında alaycı bir gülümseme oluşurken, bakışları doğrudan gözlerimle buluştu ve "Görüyorum." dedi. "... ve bu benim gerçekten de çok hoşuma gidiyor."

"Ben artık eğlenmiyorum." dedi Özgür. Yıllar öncesinde, bunu yapmaya ilk kez başladıkları zamanlarda, gerçekten eğleniyor gibi bir havası vardı ve şimdi söylediği gibi eğlenmiyordu.

"Öyleyse siktir git." dedi Asilkan, Özgür'e bakmadan. Özgür'ün Asilkan'a oranla daha insancıl olduğunu ve Asilkan'ın en ağır şeyleri yapmasına her zaman engel olduğunu bildiğimden, gidecek olması benim daha da korkmama sebep oldu.

"Gitme." dedim; çünkü eğer gitseydi, Asilkan hiç olmadığı kadar kötüleşebilirdi.

Asilkan tek kaşını kaldırarak, "Gitme, mi?" diye sordu. "Gitmesini istemiyorsun, öyle mi?"

Başımı hafifçe sallarken, daha ne kadar duvara sokulabileceğimi bilmediğim halde biraz daha saklandım. Yok olmak istiyordum. Tam şu anda, yer veya gök yarılsaydı da ben içine girseydim ve yok olsaydım. Kaçmak mı? Evet! Tam şu anda her zaman yaptığımı yapmak ve kaçmak istiyordum.

"Öyleyse kesinlikle gidecek." dedi Asilkan, sırıtarak. "Özgür!" diye sesini yükseltti hemen. "Bizi yalnız bırak."

Özgür, bir bana bir de Asilkan'a baktıktan sonra arkasını dönmeye yeltenecekken, "Lütfen..." dedim. "Gitme!"

... fakat gitti. Yıllardır tek bir yalvarışıma dahi kulak asmayan o, yine aynısı yaparak gitti. Yalnız kaldım. Daha doğrusu, Asilkan'la beraber yalnız kaldım. Yüzündeki iğrenç gülümsemesiyle bana bakmayı sürdürdü ve Özgür'ün çıktığı kapının kilidini çevirdikten sonra bana doğru ilerlemeye başladı.

"Yaklaşma!" diye bağırdım. Bir an önce oturduğum yerden, saklandığım dünyamdan kalkıp kaçmam gerekiyordu. İçinde bulunduğumuz bu küçük odanın çıkabileceğim tek kapısına ve eğer çok gerekirse atlayabileceğim büyük penceresine baktım. Ne yapmalıydım? Bana yapacağı şeylerden kurtulmak için ne yapabilirdim?

"Ezgi, Ezgi, Ezgi..." diye adımı sonsuz kere tekrarlarken bana doğru ilerlemeye devam etti.

Hemen yanımdaki kitaplardan birini kafasına vursaydım, ne kadar etkili olurdu? Bakışlarımı hızlıca etrafımızda gezdirdim. Birkaç metre uzağımda bir vazo vardı. Vazoya ulaşana kadar beni yakalar mıydı? Adımlarını hemen ayaklarımın dibinde durdurduğunda anladım. Yakalardı. Tabii ki yakalardı. Her zaman yakalamıştı ve bundan sonra da hep yakalayacaktı.

"Yapma." dedim, aksini yapacağından emin olduğum halde.

"Ne var biliyor musun?" diye sordu. "Bu sefer aynılarını yapmayacağım."

Kaşlarımı hafifçe çattım. Ne yani, bana vurmayacak ya da beni aşağılamayacak mıydı? Bakışlarında her zamanki acımasızlığı göremediğimde, bu konuda ciddi olduğunu anlayarak yavaşça saklandığım dünyamdan, oturduğum yerden kalktım. Yutkundum ve karşısında dimdik durmak için çabaladım.

"Bu sefer sana kötü sözler söylemeyeceğim." dedi hafifçe gülümserken. O an, şaşkınlıktan dilimi yutacağımı sandım. Hayır, bana kötü sözler söylemeyeceğini söylediği için değil. Bana, ilgilendiği diğer tüm kızlara gülümsediği gibi gülümsediği için.

"Dokunacak mısın?" diye sordum. Ona doğrudan beni dövüp dövmeyeceğini sormak istememiştim. Bu, daha da aşağılık hissettiriyordu.

"Evet." dedi dürüstçe. Bir adım gerileyecekken, aniden sağ kolumdan tuttu. "... ama öncekiler gibi değil."

Ne demek istediğini anlayamadığımda ve açıklamak için herhangi bir kelime söylemeyeceğini fark ettiğimde, "Nasıl?" diye sordum.

"Daha önce hiç dokunmadığım yerlerine dokunacağım bu kez." dedi ve yüzünde yine o iğrenç gülümsemesi belirdi.

Gözleri önce göğüslerimde, daha sonra tüm vücudumda oyalanmaya başladığında, "Hayır." dedim. Bu kadarını yapamazdı. Bu kadarını yapmaması gerekirdi.

"Evet." dedi ve kolumu daha da sertçe tutarken zevk alırcasına inledi. Kolumu ondan kurtarmaya ve ona vurmaya çalıştığımda ise iki güçlü eli de beni tuttu. Birlikte hiçbir şey yapmıyor olmamıza rağmen zevkle inlemeye devam ederken, aniden kafasını boyun girintime soktu.

"Bırak beni!" diye bağırdım. Bacak arasına, kafasına, göğsüne ve vurabileceğim neresi varsa orasına vurmaya çalıştım. Zayıftım, güçsüzdüm ve o, benim aksime üç insan yemişçesine çok güçlüydü.

Kokumu içine çekerken tekrar inledi. Tuhaftı ve normal değildi. Öznesi veya başrolü Asilkan olan hiçbir cümle veya

olay zaten normal olamazdı; fakat içinde bulunduğumuz bu an, diğer öncekilerinden çok daha fazla anormaldi. Bırakmasını söyledim, çığlık atmaya ve çırpınmaya devam ettim. Bunları yapmaktan bir an olsun vazgeçmedim ama durmadı. Durmak ne, duraksamadı bile.

Dili, boynum ile çenem arasındaki o yerle buluştuğunda, sağ gözümden bir damla yaşın aktığını hissettim. "Ağla." dedi. "Bağır." diye devam etti. "Yalvar. Çırpın ve bana karşı koy."

"Bana." dedim titreyen sesimle. "Dokundun."

Aynı Özgür gibi Asilkan'ın suratında da hiçbir şeyden anlamadığını belli eden bir ifade oluşurken, Özgür'ün, "Nasıl bir dokunma?" diye sorduğunu duydum.

Hatırladığım, son üç yılımın bir gününe ait olan anım, kendimi kirlenmiş gibi hissettirirken, kollarımı etrafıma sardım. Onun bana yaptığı şey, neden benim kendime yaptığım bir şeymiş gibi kendimi suçlamama sebebiyet vermişti tam şu anda? Bana dokunmuştu, dili boynuma temas etmişti fakat Özgür'ün dediği gibi nasıl bir dokunma olduğunu ben de bilmiyordum. Hatırladığım anım, Asilkan'ın sadist bir tavırla benden ona yalvarmamı istediği anda bitiyordu. Devamında ne olmuştu, bana tam olarak ne yapmıştı bilmiyordum ve açıkçası... Sanıyorum bilmek ya da hatırlamak da istemiyordum.

"İnsanlar birbirine dokunur." dedi Asilkan, gayet normal bir şeyden bahsediyormuşçasına. "Bak." dedi ve Özgür'ün omuzuna dokundu. "Ne var yani bunda?"

Başımı şiddetle iki yana sallamaya başladığımda, Özgür'ün bakışlarındaki endişenin arttığını gördüm.

Omuzundaki Asilkan'ın elini ittirirken, "Gidelim." diye emretti Özgür. "Kız iyi değil, titriyor."

"Nasıl korktuğunu ve titrediğini görmüyor musun?"

"Olabilir."

"Görüyorum."

Yutkunmak istedim. Boğazımda takılıp kalan tükürüğüm, biraz sonra öksürmeye başlamama sebep oldu. Hiç duraksamadan ve yıllardır hastaymışım gibi öksürmeye devam ettiğimde, Asilkan bana doğru eğildi. Bana eğildiğini fark ettiğimde öksürmeyi kesip çığlık attım. Şaşkınlıkla büyüyen gözlerini üzerimden bir an olsun ayırmazken, çığlık atmaya devam ettim.

Geçmişimin gölgesi tam şu anda ensemde soluklanıyordu. Kaçmış, koşmuş ve yorulmuştu. Şu anımla geçmişim arasındaki tartışma, ruhumun daha da yorulmasına sebep olurken, ağlayarak bağırmaya devam ettim.

"Ne oluyor lan bu kıza?"

"Sana, gidelim, demiştim!"

"Sonunda kafayı yedi, iyi mi?"

"Asilkan!"

"Tamam lan, kes."

"Birileri gelmeden toz olalım şuradan."

"Tamam."

Gideceklerini, Özgür'ün deyimiyle toz olacaklarını sanmıştım fakat öyle olmadı. Asilkan omuzlarımdan tutarak bana doğru eğildi ve kulağıma, "Hatırlayamadığın

bir anımız varsa, gel bana." dedi. "Seve seve anlatırım sana."

"Dört gün oldu Ezgi!" dedi annem odamdan içeriye girerken.

Hayır, aslında bugün onuncu gündü. Asilkan'a dair hatırladığım anımdan sonra iyi hissetmediğim gerekçesiyle okula gitmeyi bırakmak istemiştim. Annem ve babam bana nedenini sorduğunda, onlara, kendimi hiç iyi hissetmediğimi ve sebebini de bilmediğimi söylemiştim fakat sebebini pekâlâ da biliyordum. Annemler neden böyle hissediyor olduğumu doktoruma sorup, doktorumdan böyle hissetmemin normal olduğunu ve bir süreliğine beni rahat bırakmaları gerektiği cevabını aldıklarında da daha fazla üstelememişlerdi. Ancak on gün kadar beni rahat bırakmayacaklarını bildiğimden, bazı günler okula gidiyormuşum gibi çıkıp, Seyhan'da geziniyordum. Neden bunu yaptığımı bilmiyordum.

Belki Ushan gelir ve eskisi gibi beni anlar diye ve belki de son yıllarda olduğu gibi gelmez ve her şeyin suçlusunun ben olduğumu daha iyi anlarım diye...

"Yarın okula git." dedi annem.

Sana emir verdi.

Evet.

Sana kimse emir veremez, annen bile.

Doğru. Bana annem bile emir veremezdi. Gidecek olsam dahi bunu sırf emrederek söylediği için gitmeyecektim.

"İyi hissedersem, giderim." diye yalan söyledim. Bir daha asla iyi hissedeceğimi düşünmüyordum ve oraya dönmek de istemiyordum.

"Ne zaman iyi hissetmeyi düşünüyorsun?"

"Yakında."

... ve aslında asla...

Bıkmış bir edayla. "Aç mısın?" diye sordu.

Sürekli tartışmaktan o da aynı benim gibi yorulmuş olmalıydı. Başımı salladığımda, dudaklarını gerginlikle sıktı ve oturduğu yatağımın ayakucundan kalktı. Odamı terk etmek için arkasını dönmüştü ki duraksayarak tekrar bana döndü ve hafifçe eğilerek alnıma küçük bir öpücük bıraktı. Tepki vermemi beklemeden odamdan çıkarken, arkasından şaşkınca bakakaldım fakat bu şaşkınlığım kısa sürmedi. Bakışlarımı diktiğim kapalı kapımdan ayırabildiğimde ise başımı iki yana salladım ve kendime gelebilmeyi diledim. Yanağımı öpen kişi annemdi ve bunu ilk kez yapmıyordu. Annem bile beni bu kadar heyecanlandırmış ve şaşırtmışken, acaba öpen kişi babam olsaydı ne kadar heyecanlanır ve şaşırırdım?

Heyecandan ve şaşkınlıktan ölen tek insan olabilirdin.

Evet, olabilirdim ve hatta belki de ölmemi istemediğinden beni öpmüyordu babam.

Söz konusu babamız olduğunda, gerçek bir aptalsın.

Alaycı bir şekilde güldüm. Ben aptalsam, o da aptaldı. Sonuçta o bendi ve ben de oydum. Kıkırdadım. Kendine hakaret etmişti.

Bazen, aptallığın beni gerçekten çileden çıkartabiliyor. Çekil kenara.

Kaşlarım çatılırken, istemediğim halde ellerimin telefonuma uzandığını gördüm. Telefonumu elime aldıktan sonra rehberime girdim ve R harfine kadar indikten sonra arama tuşuna bastım. Telefonumu kulağıma dayadıktan sonra istemediğim halde neden Rüya'yı aradığımı merak ederken buldum kendimi.

"Ezgi?"

"Rüya!" dedim, kendimden habersizce. "Benim tekrar Rüya olmaya ihtiyacım var."

"Çakma Rüya." diyerek düzeltti beni. "Peki ama neden?"

Kaşlarımı çattım. Neden? Neden tekrar Rüya olmayı istediğimi söylemiştim?

"... çünkü iyi hissetmiyorum ve kendimden kaçmam gerektiğinin en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Kendimden kaçmak mı? Ben, benden mi kaçıyordum?

"Emin misin?" diye sordu şüpheyle. "Tüm hesapları sana tekrar verebilirim ama ya tekrar aynılarını yaşarsan?"

Ne yaşamıştım? Eskiden, yani son üç yıl öncesine kadar, sosyal medya hesaplarının tümünde kendimi Rüya olarak tanıtmış ve insanlarla da öyle konuşmuştum, bunu hatırlıyordum. Peki ama Rüya, tekrar aynıları derken, neyden bahsediyordu?

"Eminim, ver sen." dedim yine kendimden habersizce.

"Tamam." dedi, ses tonunda şüphenin kırıntıları vardı. "Mesaj olarak atarım."

"Tamam, bekliyorum." dedim ve veda sözcüklerini sıralamadan aramayı sonlandırdık.

Rüya'dan mesaj beklerken, boş durmamak için derin bir nefes aldım; Ezgi Çora olan benim sosyal medya hesaplarıma gelen mesajları açtım. Mesajları okumaya başladığımda, yüzümde geniş bir gülümseme vardı çünkü bana iyi geliyorlardı. Nasıl onlar beni umut olarak görebilmişlerdiyse artık ben de onları umut olarak görüyordum. Ne zaman tökezleyecek gibi olsam, onları düşünüyor ve onlar sayesinde tökezlemeden devam edebiliyordum. Gülümsemem yüzümdeyken, Rüya'dan mesaj gelince, okuduğum son sevgi mesajını kapattım. Mesaj kutusunu tamamen kapatacakken ve Rüya'dan gelen mesajı tam açacakken, o anda gördüğüm kullanıcı adı bana engel olarak, attığı mesajını açmama sebep oldu.

@asilkan.demir: Sevenlerinin, okurlarının, takipçilerinin sayısının hiçbir önemi yok. Yaptığın işlerin, yazdığın kitapların da hiçbir değeri yok; çünkü sen bu değilsin. Seni en iyi ben tanıyorum. Düşünülenin aksine sen umutlu bir kız değilsin. Sen güçlü değilsin. Sen güzel değilsin. Sen aslında bir hiçsin, Ezgi! İstediğin kadar tanınıyor ol, istediğin kadar ödülün olsun, istediğin kadar başarıya koş ama sen de biliyorsun. Hepsi sahte. Hepsi yalan. Haydi, şimdi kendini kandırmaya devam ederken git ve tüm bu sahteliğin içinde onları ne kadar çok sevdiğini söyle ... ve unutmadan, izlerine iyi bak çünkü onlar benim eserim.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken, parmak uçlarım soğumaya başlamıştı. Mesajdan anladığım üzere,

Asilkan benim yazar olduğumu öğrenmişti. Benim ünlü yazar Ezgi Çora olduğumu artık biliyordu ... ama nasıl?

Önemli olan nasıl bildiği değil, bildikten sonra ne yapacağı değil mi sence de?

Öğrenir öğrenmez yaptığı ilk iş, bana, benim canımı acıtacak bir mesaj atmak mı olmuştu? Bundan sonra ne yapacaktı? Tüm sınıfa, okula ve belki de her yerde, benim o çok sevilen Ezgi Çora olduğumu mu haykıracaktı? Bu kadarını yapabilir miydi? Asilkan Demir daha ne kadar aşağılık olabilirdi?

Kaşlarım çatılırken, başıma keskin bir ağrının girdiğini hissettim. Gözlerimi yavaşça kapattım ve telefonumu sıkıca tutan elimin parmaklarını gevşetirken, bedenimi geriye doğru yasladım. Başım yumuşak yastığımla buluştuğunda, kulaklarım sessizliği bozan çığlığın esiri oldu. Tiz ve can yakıcı bir çığlıktı bu. Sanki geçmişimin en acı yerinden kaçıp gelmiş bir kızın çığlığıydı bu çığlık.

Hayır.

Hayır.

Evet.

Gözlerim kapalıydı fakat onu görebiliyordum. Siyah, gür ve kalçasına değen uzun saçları vardı. Arkasını dönmüştü bana ve görebildiğim kadarıyla çıplaktı. Çığlık atmaya devam ediyor, ince kollarını sallarken narin elleriyle kafasını tutuyordu. Attığı çığlık kulaklarımı acıtıyor, beynimin sarsılmasına sebep oluyordu. Dizlerinin üzerine düştüğünde çığlık atmayı kesmiş ve ağlamaya başlamıştı. Sol omuzunun üzerinden bana baktı.

Yüzünü kapatan saçları, onun yüzünü net olarak seçmeme imkân vermezken, kesik kesik ağlamaya devam etti. Bedenini bana çevirdi, tam şu anda dizlerinin üzerinde oturuyordu. Saçları, çıplak göğüslerini kapatmıştı ve artık gözyaşlarını sessizce döküyordu. Güzeldi. Çok güzeldi ve bana benziyordu. Saçlarımız, kaşlarımız, gözlerimiz ya da diğer hiçbir şeyimiz tıpatıp aynı olmasa da ona bakarken kendimi görmüştüm. Dudaklarının acı bir gülümseme ile kıvrıldığını fark ettiğimde, onun da bana bakarken kendisini gördüğünü anladım. İki yanında sallanan kollarını sallamaya devam etti bir süre. O sırada bakışları doğrudan benim üzerimdeydi. Bu durum beni rahatsız etmeye başlarken, gözlerindeki acıyı tattım ... ve o an anladım ki bu kız benim en acı yanımdı.

Çekilin kenara.

Kaşlarım daha da çatılırken, başımdaki ağrının arttığını hissettim. Kız, ağlayarak çığlık atmaya başladı. Dizlerinin üzerinde bana doğru gelmeye çalışırken hem ağlıyor hem de çığlık atmaya devam ediyordu.

Sus!

Sus artık!

Sustur şunu!

Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Susmasını istiyordum. Kulaklarım acıyordu ve ağlaması benim de ağlama isteğiyle dolup taşmama sebep olurdu.

Karşı koy!

Nasıl?

Seni öldürecek!

Ölmek istemiyorum.

Kız ile aramızda yalnızca birkaç metre kalmıştı. Ağlayışı ve çığlıkları hâlâ kesilmemişti ve bana doğru gelmekten bir an olsun vazgeçeceğe benzemiyordu. Ölmek istemiyordum.

Bizi öldürecek! Öldürecek!

Hayır.

Öleceğiz!

Boğazımı acıtan bir yutkunmayla beraber göz kapaklarımı araladım. Ne zaman aktığını bilmediğim gözyaşlarımı sildim yanaklarımdan ve yatağımın üzerine bırakmış olduğum telefonumu elime aldım. Rüya'nın yolladığı hesap isimleri ve şifrelerine kısa bir anlığına baktıktan sonra ilkine girmek istedim. Uygulamayı telefonuma indirirken, bundan sonra her şeyin çok daha güzel olacağını düşünerek rahatladım. Dudaklarım hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Gülümsüyordum fakat bunun buruk bir gülümseme olduğundan emindim.

Her şey çok güzel olacaktı çünkü...

"Öleceğim."

Sırıttım.

Hayır.

Hayır.

Ölmek istemiyoruz.

İstemiyorum.

... ama ben istiyorum.

...Vedinci kesik...

KAKTUS TEAM

Dünya güzel bir yer değil, içim acı içim kederli bak yine
Benim solup giden güzel kokan çiçeklerim var
Sevda güzel bir şey değil, içi hüzün iki gözünde yalanlar
İnanıp da sevdiğim diye sarıldığım bedenler var

PERA - Ya da Yok

Selam, yine ben...

Dönüp dolaşıp yine sende buluyorum beni. Bakma, gerçekten sinir bozucu bir hâl almaya başladı bu durum. Engel olmaya çalışıyorum kendime ama olamıyorum bir türlü işte! Neden mi? Belki beni çok sevdiğinden ve belki de hiç sevmediğinden...

Beni seviyor musun?

Peki ya beni düşünüyor musun?

İçinde hâlâ benden yana hisler besliyor musun?

Bunları bilmiyorum ve aslında bakarsan bilmek de istemiyorum çünkü bilsem dahi hiçbir şeyin değişmeyeceğinin artık ben de farkındayım. Evet, hiçbir şey değişmeyecek çünkü ne senden gittikten sonra ne de seninleyken olduğumdan farklı biri değilim ben.

Korkak mıyım?

Evet.

Kaçıyor muyum?

Evet.

Yalanlarımın ardına saklanıyor muyum?

Evet.

Acımı hissetmemek için onu bastırıyor muyum?

Evet! En çok da buna evet işte. Sırf ben biraz daha az acı çekeyim diye, kendi acımı bastırıyor ve başkalarına acı çektiriyorum. Bunu yapmaktan bir an olsun vazgeçmiyorum, vazgeçemiyorum. Buyum ben. Sen söylemiştin ya hani... Şeytan, demiştin bana. Şeytan'sın sen, demiş ve gülmüştün. O an bana bunu söylemen hoşuma gitmişti ve ben de gülmüştüm belki ama şimdi düşünüyorum da... Gerçekten de öyle miyim ben? Galiba öyleyim. Yalanlar söylüyorum, kalpler kırıyorum ve tüm bunlardan zerre pişmanlık duymuyorum. Bunları yapıyor olmam, senin bana Şeytan demeni haklı çıkarıyor mu, inan hiç bilmiyorum. Öyle olduğumu düşünmüyorum ya da hayır, düşünüyorum.

Ah, evet. İyi değilim ben. İyi hissetmiyorum.

Hayır, hasta değilim ve evet, ağrıyan bir yerim var. Kalbim ağrıyor ve aslında bakarsan ruhum ağrıyor. Ağlamak istiyorum ama yapamıyorum, ağlama hissiyle dolup taşıyorum ama gözyaşlarım asla birikmiyor gözlerimde. Bir söz var, acı katlanılamaz hale geldiğinde gözden yaş akmazmış, diye. Belki de bu yüzdendir ağlayamayışım, belki de bu yüzdendir içten içe hıçkırarak ağlarken etrafa saçtığım gülücüklerimin sebebi... Ne dersin? Olabilir mi?

Olsa da olmasa da inanıyorum ben, biri gelecek. Gelecek ve beni düştüğüm bu uçsuz bucaksız uçurumumdan çekip kurtaracak. Umut olacak bana, benim sana olduğum gibi... Sevmeyi öğretecek bana, benim sana öğrettiğim gibi...

Gelecek, gelmeli çünkü çok zor ve ben yapamıyorum.

Özlediğim de imkânsız olan da sensin. Şimdi neredesin, kiminlesin, ne yapıyorsun bilmiyorum ama artık yeter. Çık artık hayallerimden, rüyalarımdan ve aslında tüm benliğimden... Çık artık.

... ve son olarak sormak istediğim bir şey var. Hani bir keresinde bana en güzel sevenin ben olduğumu söylemiştin ya... Öyle miydi sahiden? Seni mi severdim en güzel yoksa ben her zaman mı en güzel sevendim?

Okuduğum her yeni kelime, nefes alış verişlerimin hızlanmasına sebep olunca, okumayı kestim. Bakışlarım yazıdan kayarak mesaj kutusundaki gelen bir yeni mesaja kayınca, mesajı açmak isteyip istemediğimi düşünmeye başladım.

Birkaç gün önce bu yazıyı yazdırmıştı bana, o kız. İstemeye istemeye de olsa parmaklarımı hareket ettirmiş ve yazmıştım bu cümleleri. Yazdığım yetmezmiş gibi Rüya'dan aldığım hesapta yayınlayıvermiştim. Yazıyı yayınladıktan sonra da hesabımın adını değiştirtmişti bana. "Siyahist" yaptırmıştı hesabımın adını ve ben de bu yüzden ona Siyahist demeye başlamıştım. Kırılgandı, ağlıyordu ve her an zihninde öldürüyordu bizleri. Karşı koymadığım, direnmeyi kestiğim ilk anda hem kendini hem de beni gerçekten öldürecekmiş gibi davranıyordu.

... ve beni de.

Evet ... ve seni de...

Ona da bir isim vermiştim; Maviris... Umudu ve inancı temsil eden Mavi İris çiçeğinin birleşimiyle oluşturduğum o kelime... Türkiye'nin en genç ve ünlü yazarı, Ezgi Çora... O, buydu.

Arkadaşlarımın ve annemin onca sözüne rağmen, ben hâlâ Ezgi Çora denen kız olduğuma bir türlü inanamıyordum. Bence asıl Ezgi Çora, Maviris'ti; çünkü Maviris mantıklıydı, güçlüydü ve insanları önemser, severdi. Peki, Siyahist öyle miydi? Değildi. Aslında Maviris ve Siyahist, tamamen zıt iki karaktere sahip olan kızlardı ve ben sanki onların ortasında kalakalmıştım.

Benim karakterim nasıldı? Dahası, benim bir karakterim var mıydı? Bilmiyordum ve son birkaç günüm bunları düşünmekle geçtiğinden kalan bir parça aklımı da kaybetmek üzereydim.

Mesajı aç.

Kaşlarımı çattım, yapmak istemiyordum fakat yine de gelen emre uyarak mesaj kutusunun üzerine bastım.

trueking: Selam, yazdıklarını çok beğendim. Gerçekten hissederek yazmış olmalısın.

Yutkundum.

Onları benim yazmadığımı, Siyahist'in bana yazdırdığını söylemeli miyim? Bekle...

Hafifçe kaşlarımı çattım.

Ona cevap vermeme gerek var mı?

Cevap verme.

Cevap ver.

Hayır.

Evet.

İstemsizce hareket ettirdiğim parmaklarımdan sonra yazdığım mesajı yolladım.

siyahist: Teşekkürler ve evet, gerçekten hissederek yazdım.

Aptalsın.

Yüzümdeki varlığından rahatsız olduğum gülümsemeyi silmek istediğim sırada, biraz önce mesajına cevap yazdığım kişinin tam şu anda çevrim içi olduğunu görünce, kalbimde anlık bir kıpırtı oluştu.

@trueking yazıyor...

Çok geç olmadan, çık.

Kal.

Ezgi Çora'sın sen. Böyle aptal bir sitede, aptal insanlarla işin olmamalı. Çık ve derhâl toparla kendini.

Hayır. Sen Ezgi Çora değilsin. Asla öyle olmak istemedin. Ushan'ı hatırla. Ushan'ın sevdiği kızı hatırla. Sen siyahsın, Siyahist'sin. Kal.

Ne yapmalıydım?

trueking: Yazmayı asla bırakmamalısın :) Sadece bunu söylemek istemiştim.

Cevap vermeden önce profil fotoğrafının üzerine tıkladım ve profiline girdim. Üç yüz dört kişiyi takip ediyordu ve tam beş yüz on altı tane takipçisi vardı. Yazdığı

hiçbir şey yoktu ve biyografi kısmında da yalnızca tek bir cümle yazılıydı.

Varsa yoksa Galatasaray.

Profil fotoğrafındaki çocuk, büyük ihtimalle kendisiydi. Sıradan bir yüzü ve sıradan bakışları vardı. Hayır, dur... Bakışları sıradan değildi. Bakışları o kadar nefret doluydu ki beni korkutmuştu.

Çık artık. Zaten çirkinmiş.

Çıkma. Bedeni çirkin diye, ruhu da çirkin olacak değil ya...

Haklıydı. Maviris belki de ilk kez yanılıyordu çünkü önemli olan bedeninin güzel olup olmaması değildi; önemli olan, ruhu ve kalbiydi ve ruhunun ya da kalbinin güzel olup olmadığını onu tanımadan bilmem imkânsızdı. Onu tanımak istiyor muydum? Maviris istemiyordu; Siyahist istiyordu. Ben? Bilemiyordum. Maviris ve Siyahist'ten başka kimsem yoktu ve beni anlayacak, dertleşebileceğim gerçek birilerine ihtiyacım vardı. Ben... Sanıyorum istiyordum.

siyahist: Bırakmayı düşünmüyorum. Tekrar teşekkür ederim.

Aptal!

Kapat çeneni.

trueking: Ne demek ^^

Bu kadar işte! Seninle sohbet etmek istemiyor. Kapat artık.

... ama sen onunla sohbet etmek istiyorsun.

Başımı salladım. İstiyordum. Bu yüzden derhâl onunla sohbet konusu açmam gerekiyordu. Düşündüm. Ne

diyebilir veya sorabilirdim? Bu siteye neden kayıt olduğunu ya da en basitinden en sevdiği rengi sorabilirdim. Derin bir nefes aldım.

Yaşını sor.

siyahist: Kaç yaşındasın?

trueking: 19, sen?

siyahist: 17

Bekledim. Bir şeyler yazacağını düşünerek birkaç saniye de olsa bekledim ve sonra bunun dakikaya dönmesine izin vermeden yeni bir mesaj yazdım.

siyahist: Gerçekten de sadece yazılarımın güzel olduğunu söylemek için mi yazdın bana?

E, yuh kızım.

Harbiden yuh. Böyle bir soruyu ben bile sormazdım.

@trueking yazıyor...

trueking: Ne duymak istiyorsun? Kaçınılmaz gerçeği mi yoksa yumuşatılmış versiyonunu mu?

Kaçınılmaz gerçeği.

Yumuşatılmış versiyonunu.

Ne duymak istiyorum?

Boş, pembe hayallerle işim olmazdı benim. Kırılmasın, gücenmesin diye bir şeylerin başka şeylerin ardına saklanarak söylenilmesinden nefret ederdim. Yumuşatılmış versiyonunu duymak istediğimi sanmıyordum çünkü doğru olmadığını biliyordum. Başımı salladım. Bu sefer Siyahist'in isteğini yerine getirmeyecektim.

Siyahist'in gözleri yaşlarla dolarken, parmaklarımı tekrar hareket ettirmeye başladım.

siyahist: Kaçınılmaz gerçek.

İşte, budur.

trueking: Açıkçası yazdıklarından gerçekten çok etkilendim ve bu yüzden de seni tanımak istedim, hatta sadece tanımak değil, seninle bir şeyler yaşamak da istiyorum.

Ne?

Ne?

"Ne?"

Nefes alış verişlerim sıklaşırken, parmaklarım tekrar telefonumun klavyesiyle buluştu.

siyahist: Bir şeyler yaşamak mı? Beni görmedin. Cinsiyetimden bile haberin yok. Hakkımda hiçbir şey bilmeden benimle bir şeyler yaşamak istiyorsun gerçekten?

trueking: Profilde adının Rüya olduğu yazıyor, profil fotoğrafında bir kız var ve yazdıklarına bakınca bu hesaptakiler bir erkeğin olamayacak kadar içten. En azından benim gibi bir erkeğin olamayacak kadar...

En azından aptal değilmiş.

... ve çok tatlıymış.

"Ezgi!" diye bağırdığını duyunca annemin, oturduğum yerde sıçradım. "Yemeğe gel!"

Gitme. Onunla konuş.

Ben de gitmemek ve onunla konuşmak istiyordum fakat Maviris, dahası midem benimle aynı fikirde değildi. Yaklaşık sekiz saattir yemek yemiyordum ve açlıktan ölmek üzereymişim gibi hissediyordum. Bu yüzden maalesef ki henüz hiç tanımadığım bu çocukla, sadece adını ve yaşını bildiğim bu çocukla, sohbetimi yarıda kesmek zorundaydım.

siyahist: Öyleyse tanıştığıma memnun oldum Korhan :)

Komodinimin üzerindeki telefonumun melodisini duyduğumda, çözmeye çalıştığım matematik sorusunun her ne kadar sonucunu bulmak üzere olsam da elimdeki kalemi yavaşça bıraktım test kitabımın arasına ve sonra aynı yavaşlıkla oturduğum sandalyemden kalktım.

Üniversite tercihi yapabilmemiz için yapılan iki sınavın ilkinde barajı geçerek ikinciye girebilmeyi hak kazanmıştım. Şimdiyse ikinci sınavda güzel bir not alıp, üniversite tercihi yapabilmek için hak kazanmaya çalışıyordum. Çoğumuz ömrümüz boyunca bir şeylere sahip olmak için hak kazanmaya çalışıyor ve aslında bizim olan o şeyleri, koyulan kurallar sebebiyle başkasının sanıyorduk. Bu gerçekten üzücü bir durumdu ve ne yazık ki onca kişinin isyan ettiği bu durumu düzeltebilecek kimse yoktu. Ülkemizin eğitim sistemi kötüydü, yaşam şartları ise ondan kat be kat daha kötüydü.

Başımı hafifçe sallarken zihnimdeki eleştirel düşünceleri bir kenara bıraktım ve telefon ekranındaki ismi

görünce gülümsedim, gelen aramayı ise, "Efendim Rüya?" diyerek cevapladım.

"Ezgi?" dedi soluk soluğa. Konuşması kaşlarımı çatmama sebep olurken, "Ushan..." diye devam etti. Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Hastanede. Gelmen lazım."

"Ne? Neden? Ne oldu?"

"Vuruldu."

"Nasıl?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Geldiğinde anlatırım. Hastanenin adını ve adresini mesaj olarak atacağım şimdi. Acele et." dedikten sonra konuşmama fırsat vermeden aramayı sonlandırdı.

Birkaç dakika boyunca girdiğim şoktan çıkamadım. Öylece boşluğa bakarken, Ushan'ı düşündüm. Durumun nasıl olduğunu değil de nasıl olacağını düşünüp durdum ve girdiğim şoktan çıkar çıkmaz dolabıma koştum. Siyah, düz bir tişört ile yine siyah, kot bir pantolon geçirdim üzerime ve anneme ne tür bir yalan söyleyeceğimi düşünürken, giyinmeden önce yatağımın üzerine bırakmış olduğum telefonumu elime alarak odamdan ayrıldım.

Annemin sesinin mutfaktan geldiğini duyduğumda mutfağa doğru ilerledim ve mutfak kapısından başımı uzattığımda, annemin telefonda konuştuğunu görünce bunu fırsat bilerek, "Gözdelere gidiyorum ben." dedim ve bana herhangi bir şey sormasına izin vermeden evden ayrılmak için arkamı döndüm.

Siyah spor ayakkabılarımı ayağıma taktıktan sonra annemin beni yakalamasını istemediğimden, kapıyı kapattığım gibi koşmaya başladım. Caddenin başına kadar koştum ve sonrasında önce durup soluklanıp, sonra

yavaşça yürüyerek yoldan herhangi bir taksinin geçmesini bekledim. Yaklaşık beş dakika sonra ise taksinin tekinin arka koltuğuna kurulduğumda, taksiciye hastanenin adını söylemiş ve sabırsızlıkla hastaneye varmamızı beklemeye koyulmuştum.

Belki yirmi belki yirmi beş dakika sonra hastanenin girişinde durduğunda taksi, arka cebime koymuş olduğum elliliği taksiciye uzattım. Para üstünü aldıktan sonra yine arka cebime koyup taksiciye teşekkür ettim ve koşmaya başladım. Koşarken bir yandan da sol elimdeki telefonumun tuş kilidini açmaya çalışıyordum. Nihayet başarılı olunca, son aramalardaki Rüya'yı aradım ve telefonu sol kulağıma götürürken hastane kapısından içeriye girdim.

"Neredesin kızım sen ya?" diye öfkeyle soluyarak cevapladı Rüya aramamı.

"Trafik vardı. Sen neredesin? Ushan nerede?"

"Ushan'ın yanında Nehirler var şu anda. Bekle beni, seni almaya geliyorum."

Yine bir şey söylememe fırsat vermeden aramayı sonlandırınca, ilk cümlesine takılıverdi zihnim. Ushan'ın yanında Nehirler var, mı demişti?

Aynen öyle söyledi.

Nehir değil. Nehirler...

Ee, biz yoksak başkaları var olur.

Gül gibi çocuğu başkalarına yâr ettiğimize inanamıyorum.

Kaşlarımı çattım. Henüz yâr etmiş sayılmazdım ki!

Bal gibi de sayılırsın.

İtiraz etmek üzereydim ki telefonuma gelen bildirim sesiyle vazgeçtim. Elimdeki telefonu görüş açıma getirdim ve Korhan'dan mesaj geldiğini gösteren bildirime baktım. Bir süre mesajını açıp açmamakta kararsız kaldım ve içimdeki Siyahist, Maviris'e üstün geldiğinde açtım.

trueking: Yıldız Tilbe

Sol kaşım hafifçe yukarıya doğru kalkarken hafifçe gülümsedim. Ona en sevdiği sanatçıyı sormuştum ve o da bu cevabı vermişti. Yıldız Tilbe'yi ben de severdim. Kadının şarkı sözlerinin anlamlılığını bir kenara bırakalım, kişiliği de muazzamdı. Onu bizzat tanımıyordum evet ama diğer birçok sanatçıya göre dışarıya sunduğu hayatı bana göre ilginç ve samimiydi. Bu yüzden önce kendisini sonra şarkılarını çok severdim Yıldız Tilbe'nin.

Korhan'la ortak bir noktamızın olduğunu bilmek beni gülümsetirken, yeni bir mesaj yazmaya koyuldum.

siyahist: Ben de çok severim Yıldız Tilbe'yi. Peki, en sevdiğin şarkısı hangisi?

Ushan orada vurulmuş, yatıyor. Senin yaptığına bak.

Yanında Nehirler varken ve Rüya bize beklememizi söylemişken başka ne yapacaktı?

İçimdeki vicdan Maviris'i destekler nitelikte konuşmaya başlamışken, Korhan'dan gelen yeni bir mesajı okudum.

trueking: Olsun mu Olmasın

trueking: Seninki?

siyahist: Severim ama Güvenemem

Birinin olduğum yöne doğru yürüdüğünü duyduğumda, bu kişinin Rüya olabileceğini düşünerek telefonumun tuş kilidini kapatıp arka cebime koyduktan sonra başımı kaldırdım. Gelen kişinin Rüya değil de Rüya'nın beni bara götürdüğünde şarkı söyleyen çocuk olduğunu görünce, aslında bana doğru değil de hastanenin çıkış kapısına doğru yürüdüğünü de görmüş oldum. Ushan'ın durumunu, Rüya gelmeden önce adının Kıvanç olduğunu hatırladığım çocuğa sorabileceğimi düşünerek, o, hastanenin çıkış kapısından çıkmadan önce onu yakalamak isteğiyle hızlı adımlar atmaya başladım.

Omuzuna dokunmama birkaç adımım kalmışken, "Kıvanç!" diye seslendim.

Adım atmayı keserek yavaşça bana döndü, beni gördüğünde ve beni aslında tanımadığını fark ettiğinde kaşlarını çattı ve duygudan yoksun bakışlarını üzerime dikerken, "Ne var?" diye sordu.

"Şey." diye geveleyerek başladım söze. "Ushan'ın durumu nasıl acaba?"

Sol kaşını hafifçe kaldırdı, beni şöyle bir süzdükten sonra yüzündeki alaycı ifadeyle birlikte, "Ezgi sen misin?" diye sordu.

Beni tanıyor olması kaşlarımı şaşkınlıkla yukarıya kaldırırken, sertçe yutkundum ve "Nereden tanıyorsun beni?" diye sordum.

"Sen beni nereden tanıyorsan, ben de seni oradan tanıyorum." diye hiç de açıklayıcı olmayan bir cevapla soruma karşılık verdi.

Oturmak ve Kıvanç denen bu çocukla uzun uzun birbirimizi nereden tanıdığımız hakkında konuşmak isterdim fakat Ushan'ın durumunu merak eden yanım bu isteğimin önüne geçti ve tekrar, "Ushan'ın durumu nasıl?" diye sordum.

"Doktorlara göre yaşıyor ama kendisine sorsan çoktan, tam dört yıl önce, ölmüş."

Dört yıl önce ne olduğunu bildiğimden, "Ne oldu ki dört yıl önce?" diye sormadım ve Kıvanç'ın soğuk bakışlarının altında üşümeyi seçtim. Hiçbir şey söylemediğimi ve söylemeyeceğimi fark ettiğinde, gideceğine dair hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve biraz önceki gibi ağır adımlarla hastane çıkışına doğru yürümeye başladı.

Çok kısa bir süre sonra omuzumda hissettiğim dokunuşla birlikte, önce bedenimi sonra bakışlarımı çevirdim, omuzuma dokunmuş olan Rüya'ya. Yüzündeki endişeyle karşılaştığımda, "Durumu iyi, değil mi?" diye sordum.

"Kıvançlar çıktı, Nehir de çıkmak üzeredir. Yalnızca on beş dakika görebilmen izin alabildim, bu yüzden acele etmeliyiz."

Kimden? Neyden?

İşe bak arkadaş. Sevdiğimiz çocuğu görmek için bile birilerinden izin alıyoruz!

Sevdiğimiz çocuk? Kaç kişiyi aynı anda sevebiliyorsun sen öyle?

Kalbim büyük. Ben ne yapayım...

"Tamam, hadi gidelim."

Birlikte, asansörlerin olduğu tarafa doğru yürürken, kalbimin ritmi beni korkutuyordu. Nefes alış verişlerim her geçen saniye daha da düzensizleşirken, birlikte asansöre bindik ve hastanenin sekizinci katına çıktık. Asansörden yine birlikte indiğimizde, Rüya benimle kesinlikle konuşmayarak ve her an benden iki adım önde olarak yürümeye devam etti.

Bir anda sağ elini karnıma koyarak beni geriye doğru ittirdiğinde, beni kimden sakladığını görmek için kısa bir anlığına ileriye baktım. Ushan'ın odasından çıkan ve bize doğru gelen sarı saçlı kızı, Nehir'i, gördüğümde istemediğim halde hemen arkamda bulunan odanın kapısını açarak odaya girdim.

Odanın kapısını kendi ardımdan kapattığımda, "Kim var orada?" diye soran bir erkek sesi duydum.

Nehir'in henüz gitmediğini bildiğimden, birkaç adım atarak yatakta boylu boyunca uzanan çocuğa, "Şey, yanlışlıkla girdim galiba." diye yalan söyledim.

Çocuk kısa bir süreliğine beni şöyle bir süzdüğünde, ben de onu onun beni süzdüğü kadar olmasa da süzdüm. Yakışıklılığı beni şaşkına çevirmişken, "Adın ne senin?" diye sordu.

"Ezgi." dedim, kendimden habersizce. "Ezgi Çora."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılırken, "Berkant Bozdağ." diye karşılık verdi.

"Tanıştığıma memnun oldum, şimdi gitmeliyim." dedikten sonra, çocuğun bir şey söylemesine fırsat vermeden arkamı dönerek kaçıp gitmek istedim fakat ben harekete geçmeden önce o konuştu.

"Baksana!" dedikten sonra, "Ezgi!" diye seslendi.

"Evet?" diye sorgular nitelikte konuştum.

"Ben iyi değilim." dedi düz ve ruhsuz bir ses tonuyla. "Ben iyi değilim ve görüyorum ki sen de iyi değilsin."

Kaşlarım çatılırken, çocuğun sözlerinden ötürü ondan korkmuştum. İyi olup olmadığımı belirten hiçbir davranışta bulunmamış ya da hiçbir söz söylememiştim ki. Nasıl benim ruh halim hakkında doğru bir çıkarımda bulunabilmişti?

"Birinin sana yardım eli uzatmasını bekleme, birinin sana yardım eli uzatmasını sağla."

Başımı salladım hafifçe ve âdeta koşarcasına çıktım odasından. Rüya'yı beni kapının hemen önünde beklerken bulduğumda, "Madem kız gitti, neden odaya girip beni çağırmıyorsun?" diye sorarak azarladım.

"Konuşma da yürü." diyerek yine bana kötü davranan Rüya olunca suskunluğumu korudum.

Birlikte, Ushan'ın kaldığını düşündüğüm odaya girdiğimizde, heyecandan ne yapacağımı bilemiyordum. Durumunun iyi olduğunu bildiğimden endişe etmiyordum artık ama onu göreceğim için tabii ki de çok heyecanlıydım.

O çok sevdiğim mavi gözlerini kapatmış olan göz kapakları, bana onun uyuduğunu düşündürürken, yattığı yatağa doğru ilerlemeye devam ettim. Rüya yatağın sağ köşesine geçtiğinde, ben de kapıya yakın olan sol köşesine geçtim ve Ushan'ın soluk teninde gezinen gözlerim dolmaya başladığında, Rüya'nın konuşmaya başladığını duydum.

"Nehir'i kaçırmıştı; Kıvanç'ı sevmeyen bir grup pislik. Kıvanç ve Ushan da Nehir'i kurtarmaya gitmişlerdi. Çatışma çıkmış, onca silahın patladığı o yerde vurulan tek kişi Ushan olmuş."

Kaşlarımı çatarken, "Neden? Merminin önüne mi atlamış, ne yapmış?" diye sordum.

"Evet." diyerek beni onayladı. Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken, "Nehir'e gelen merminin önüne atlamış çünkü daha öncede dediğim gibi, Ushan artık seni değil, Nehir'i seviyor." diye devam etti.

Sözleri içimi acıtmış olsa da duraksamadım ve "Nehir neden hâlâ onu sevmiyor?" diye sordum.

"... çünkü o da Kıvanç'ı seviyor."

"Seninle bir anlaşma yapmıştık." diyerek haftalar önceki konuşmamızı ona hatırlatmak istedim.

Rüya'dan, Nehir'le tanışmasını ve Nehir'i Ushan'a âşık ettirmesini istemiştim. Madem Ushan artık Nehir'i seviyordu ve Nehir de onu sevdiğinde mutlu olacaktı, öyleyse böyle olmak zorundaydı. Ushan ve benim bir hikâyemizin olmayacağını biliyordum ve boşa kürek çekmek yerine, onun mutluluğunu sağlamak istiyordum. Bu yüzden içim kanaya kanaya Rüya'dan böyle bir istekte bulunmuştum ve o da ilk başta saçma bulsa ve reddetse de isteğimi geri çevirmeyerek Ushan'ın mutluluğunu düşünmüş, kabul etmişti.

"Ushan, Nehir'in hayatını kurtardı. Bundan sonra Ushan'a daha farklı bir gözle bakacağını düşünüyorum." dedi Rüya, düşünceli bir ses tonuyla.

Umarım öyle olurdu.

"Peki, beni beş dakikalığına Ushan'la yalnız bırakır mısın?" diye sorduğumda, üzerimdeki gözlerini kısarak kuşkucu bir tavırla bakmaya başladı.

Bir şey söylemediğinde, dudaklarımı aralayarak ısrar edecektim ki başını sallayarak odanın kapısına doğru yürümeye başladı; odadan çıkmadan hemen önce, "Sadece beş dakika." dedi.

Rüya'nın odadan çıkmasından sonra, Ushan'a doğru bir adım daha attım ve sağ elimi saçlarına götürüp, dokundurmadan öylece beklettim. Onunla yapmak istediğim o kadar şey vardı ki... Onunla gitmek istediğim birçok yer, söylemek istediğim birçok şarkı, görmek istediğim birçok insan, kurmak istediğim birçok hayal vardı. Ne yazık ki bunların hiçbirinin gerçek olmayacağını artık biliyordum. Bunu bilmek, bunların hiçbirinin gerçek olmayacağından emin olmak her ne kadar çok üzücü olsa da elimden gelen hiçbir şey yoktu.

Ellerimi saçlarına yakın tutmak yerine doğrudan saçlarında gezindirmek istediğim anda kirpiklerini oynattığını görünce, aniden elimi kendime çektim. Ne yapacağını bilemez bir halde öylece beklediğim saniyelerin sonunda, göz kapaklarını araladı ve gözleri ışığa alıştıktan sonra beni buldu. Düşündüğümün aksine beni gördüğüne hiç şaşırmadı. Öyle ki beni görmeyi bekliyormuş gibi gözleri beni bulduktan yalnızca üç saniye sonra hafifçe gülümsedi.

"Ezgi!" diye fısıldadı. Yıllar sonra ilk kez onun ağzından kendi adımı duyduğumu sanarak öylece kalakaldım. "Çok özledim seni."

Sertçe yutkundum. Ben de, demek istedim. Ben de seni çok özledim, diye bağırmak istedim ama yapamadım. Öylece baktım ona ve işlerin sarpa saracağını düşündüğüm an arkamı dönerek kaçıp gitmek istedim. Tam arkamı dönecekken, sağ elimi tuttu sol eli ve ben öylece kalakaldım.

"Bu sefer bana veda öpücüğü vermeyecek misin?" diye sorduğunda, önce sorduğu soruya, ardından sorusunun başındaki zaman zarfına şaşırdım. Hafifçe ona doğru döndüm; ona anlam veremediğim bakışlarımla bakarken, "Her gece gelirdin ama uzun zamandır gelmiyorsun. Neden?" diye sordu.

Bulunduğumuz anı rüya sandığını anladığımda, rahatlamış bir şekilde verdim nefesimi. Benden cevap beklediğini fark ettiğimdeyse boğazımı temizledim yavaşça ve "... çünkü artık Nehir var." dedim. "Bundan sonra rüyalarına ben değil, o gelecek ve veda öpücüklerini de ben değil, o verecek."

Hayal kırıklığıyla, "Neden?" diye sordu.

Göğüs kafesimin tam orta yerinden ikiye ayrılacağını düşündüğüm sırada, "... çünkü sen artık onu seviyorsun." dedim acıyla.

Hiçbir şey söylemesine, bana biraz daha eskiden baktığı gibi bakmasına izin vermeden arkamı döndüm ve o an belki de en siyah yanıma ilk kez gerçek anlamda veda etmiş oldum.

...Sekizinci kesik...

KAKTÜS TEAM

Ben de yıkıldım yalnızlıkta
Ben de kırıldım paramparça
Bu yolun sonu yok, biliyorum
Üzülsek de kırılsak da darılsak da...

Mavi Gri - Ben Sende Yandım

"Başka biri gibi davranıyorsun Ezgi!"

... çünkü belki de en başından beri başka biriydim.

Biriydik.

"Kazadan sonraki sen, sen değilsin sanki..."

"Senin için endişeleniyoruz."

Gözde ve Lara'nın, etrafımı saran endişesinden aynı annem ve babamın beni boğan baskısından kaçar gibi kaçmak isteyerek, masamın üzerinde duran telefonuma elime aldım.

"Ne var şu telefonunda?"

Ne vardı?

Aşk?

Hayır hayır, bu kadar kısa bir sürede değil.

Huzur?

Evet, belki de öyleydi. Son zamanlardaki bütün kaçışlarım hep onaydı ve belki de o, huzurdu.

"Hiç." diye kısaca yanıtladıktan sonra, telefonumun tuş kilidini açtım ve kayıt olduğum için henüz pişman olmadığım o uygulamaya girdim. Bir yeni mesajımın olduğunu gösteren işaretle birlikte mesaj kutusunu açtım.

trueking: Bana gerçek ismini söylemelisin artık.

Hafifçe gülümsedim. Tanışmamızın üzerinden üç gün geçmişken ona gerçek adımın Rüya olmadığını ve gerçek adımı henüz bilmesine gerek olmadığını söylemiştim. İlk başta bunu garipsemiş, daha sonra anlayışla karşılamış ve başka bir konudan bahsetmeye başlamıştı. Şimdiyse haklı olarak artık adımı soruyor ve dürüst olmamı bekliyordu.

siyahist: Öyle mi yapmalıyım? :)

... fakat ben ona, onu biraz olsun kızdırmadan ya da uğraştırmadan istediğini vermek istemiyordum çünkü onu kızdırmak garip bir şekilde hoşuma gidiyordu.

"Neden gülümsüyorsun?" diye soran Lara, dikkatimi telefonumdan alıp ona vermemi sağladı.

"... ya da kime gülümsüyorsun?" diye kuşkucu bir şekilde sordu Gözde.

Korhan ile on bir gündür konuşuyor olmamız, onu hem Lara'ya hem de Gözde'ye anlatabileceğim anlamına gelmiyordu. Pekâlâ da anlatabilirdim fakat tuhaf bir şekilde eğer onu sadece onlara değil, herhangi birine anlatırsam, aramızdaki bağın kopacağını düşünüyordum.

Aramızda bağ var mı ki?

Tabii ki de vardı. Tamam, aşk yoktu. Aşkı bırakalım, hoşlanmaya dair bile en ufak bir his yoktu fakat çok iyi anlaşıyorduk ve konuşmaktan da keyif alıyorduk. En azından bunlar benim için geçerliydi.

Peki ya onun için?

Onun için de geçerli.

Nereden biliyorsun bunu?

... çünkü gününün büyük bir kısmını benimle konuşmaya ayırıyor.

Bu hiçbir şey ifade etmez.

Etmez mi?

Etmez.

Eder.

Tabii ki de eder! Hangi erkek kendisi için hiçbir şey ifade etmeyen bir kıza gününün büyük bir kısmını ayırır ki?

Hayatta hiçbir amacı olmayan, sırf eğlence olsun diye etrafındaki tüm kalpleri paramparça eden acımasız bir erkek?

Korhan öyle bir erkek değil!

"Evet, değil!" diye sesli bir şekilde karşılık verdiğimi, Gözde ve Lara'nın tuhaf bakışlarına maruz kalınca anladığımda, alt dudağımı dişledim ve dikkatimi tekrar telefonuma verdim.

Gelen bir yeni mesajı görünce, bu sefer gülümsememek için çabaladım ve o çaba içerisindeyken açtım mesajı.

trueking: Kesinlikle öyle yapmalısın. Söyle bakalım cici kız, adın ne?

Söylememeye devam etseydim, sinirlenirdi ve sinirlendiğinde de daha çok gülümserdim. Daha çok gülümsediğimde ise Laraların sinir bozucu sorularına maruz kalırdım ve kesinlikle bunu istemiyordum. Bu yüzden, bunu sürdürmeyi kestim ve etrafımdaki insanların bana seslenirken kullandığı ismi ona da söyledim.

siyahist: Ezgi.

"Ezgi!"

Evet, adım Ezgi.

trueking: Ezgi?

Evet, Ezgi.

Ezgi Çora.

"Ne istiyorsun Asilkan?" diye sordu Lara, biraz önce bana seslenmiş olan Asilkan'a.

O günün izlerini üzerimden atabildiğimde, okulu aksatmayı bırakıp, okula gitmeye devam etmek istemiştim. Okulun bahçesine adımımı attığım ilk gün ise beni görmüş ve yarım ağız gülüp, bana doğru ilerlemeye başlamıştı Asilkan. Kaçmak istemiştim. Daha ilk günden yine pençelerinin bana dokunmasına ve beni yaralamasına izin vermek istememiştim.

"Kendini öldürdüğünü sanıyordum." diye aşağılayıcı bir şekilde konuştuğunda, isteksizliğimi üzerimden atmama sebep olmuştu.

"Öyle sanmana sebep olacak ne oldu ki?" diye sormuştum, içten içe ona karşı beslediğim bir nefretle.

"Hatırlamıyorsun, değil mi?" diye alaycı bir şekilde sorup, omuz silktikten sonra, "Önemi yok." diye devam etmişti. "Er ya da geç, hatırlayacaksın."

Yanımdan öylece geçip gitmesinden sonra bir daha hiç yan yana durmamıştı bedenlerimiz. Aynı ruhum gibi, bedenim de ondan kaçıp durmuştu. Ben ondan kaçıp durmuştum da o benden neden uzak durmak istemişti? Buna bir an olsun bile anlam verememiştim çünkü benim tanıdığım, bildiğim Asilkan, uzaklaşana yakınlaşır, yakınlaşandan uzaklaşırdı. On günün sonunda neden gelmiş ve benimle kaldığı yerden uzaklaşmaya devam etmek istemişti? İşte asıl buna bir an olsun anlam verememiş ve veremeyecektim.

"İstediğim şey, emin ol sen veya sende olan bir şey değil." dedi Asilkan ve bakışlarını doğrudan benimkilerinin üzerine dikti.

"Özgür nerede?" diye sordu Gözde. Her zaman mantıklı düşünerek hareket eden Gözde, söz konusu Özgür olduğundan aptallaşıyor ve düşüncesizce hareket ediyordu.

"Kıçımda." dedi Asilkan, Gözde'ye arkasını dönerek. Yüzü ve bedeni tamamen bana dönmüş olduğunda ise "Ezgicim!.." dedi, oldukça yapmacık bir gülümsemeyle. "Bugün okulun son günü... Bir daha birbirimizi hiç göremeyebiliriz. Bu yüzden... Biraz konuşabilir miyiz?"

"Hayır." diye kestirip attığımda, yüzündeki gülümsemenin genişlemiş olduğunu gördüm ve afallarken, aklıma Korhan'ın söyledikleri geldi.

"Sen kendini nasıl görürsen, insanlar da seni öyle görür."

Yutkundum. Haklıydı Korhan. Asilkan'ın gözündeki kendimi nasıl görüyor ve biliyorsam, Asilkan'ın gözünde hep öyle olacaktım. Karşısında ezilip büzüldükçe beni küçük görmeye ve benimle uğraşmaya devam edecekti. Ne kadar dik durursam, onun söylediklerini umursamıyormuşum gibi davranırsam, işte o kadar benimle uğraşmaktan soğur ve vazgeçerdi. Korhan haklıydı, ona Asilkan'a dair hatırladığım neredeyse her şeyi anlattığımda bana söylediği her sözde çok haklıydı.

"Asilkan veya bir başkasının seni olduğundan daha farklı biriymiş gibi hissettirmesine izin verme. Sen sensin ve seni, değil Asilkan, hiç kimse kötü hissettirmemeli."

Kaşlarımı hafifçe yukarıya doğru kaldırdım. Korhan'ın kendimi değerli hissetmeme sebep olan onca sözünün ardından sanki o sözler hiç söylenmemiş gibi davranmamalıydım. Tavsiyelerine uymak zorunda değildim fakat istiyordum. Asilkan'ın beni daha fazla yaralamasını istemiyorsam, bunu yapmalıydım.

"Konuşalım." dediğim sırada, biraz önce oldukça kararlı bir şekilde teklifini reddeden sanki ben değilmiş gibiydi.

Asilkan birkaç saniye boyunca bu ani karar değişikliğimi sorgular nitelikte baktı bana ve sonra Lara'nın, "Burada konuşabilirsiniz." demesine rağmen, eliyle koridorun sonunu işaret ederek yalnız konuşmak istediğini belirtti.

Birlikte koridorun sonuna doğru yürümeye başladığımızda, platin sarısı saçlarındaydı bakışlarım. Onu tanıdığımda da şimdi de çok yakışıklı bir çocuktu. İstediği her kızı elde edebilecek kadar çok yakışıklıydı fakat maalesef dışının güzelliğinin aksine içi kesinlikle

çirkindi ve içi çirkin olan birinde ne olursa olsun iyilik bulunmazdı. Asilkan yakışıklı ve karizmatik bir çocuktu ama kesinlikle karaktersizdi. Belki karaktersiz lafı ağırdı onun için ve belki de değildi. Açıkçası bu çok da umurumda değildi.

"Bana âşık olduğunu diyorum, bu kadar çok belli etmesen mi?"

Hâlâ ona âşık olduğumu ve tüm bunları ona olan aşkımdan dolayı yaptığımı sanıyor olması fazlasıyla gülünç bir durumdu.

Sadece gülünç değil, ayrıca da rezil...

Nasıl bir durum olduğunu düşünmek yerine, bizi yine yaralamadan önce kaçıp gitmeyi mi denesek?

Bizi mi?

Evet, bizi.

Kaşlarımı çattım ve platin sarısı rengindeki saçlarından ayırdığım bakışlarımı, sert hatları olan yüzüne çevirdim. Zarar vermediği hiçbir noktam kalmamıştı, benden daha fazla ne istiyor olabilirdi ki?

"Önden bayanlar." dedi ve sol eliyle açtığı kapıdan içeriye girmemi işaret ederken, hafifçe eğilerek centilmen olmaya çalıştığını gösterdi. Bırakalım centilmen olmayı, centilmen kelimesinin baş harfi bile olamazdı Asilkan. Bu yüzden de yaptığı bu hareket onda kesinlikle eğreti durmuştu.

Gözlerimi devirip ağzımın içini havayla doldurduktan sonra kapıdan geçerek içeriye girdim. Ağzımın içindeki havayı tekrar dışarıya verdiğim sırada Asilkan da içeriye girdi ve kendi ardından kapıyı kapattı. Girdiğimiz

odaya kısa bir anlığına göz gezdirdikten sonra neden buraya geldiğimizi anlamaya çalışırken ona döndüm ve "Resim Atölyesi?" diye sorarcasına konuştum.

Gidilebilecek onca yer varken, buraya gelmiş olmamızın bir sebebi olmalıydı.

"Açıkçası... Unutmaya o günden başlamış olman beni onurlandırmadı, desem yalan söylemiş olurum."

Kaşlarımı çattım.

O günden derken hangi günden bahsediyordu?

Gitmeliyiz.

Yüzleşmeliyiz.

"Sende travma etkisi yaratabileceğim aklımın ucundan dahi geçmezdi." derken hafifçe sırıttı ve başını kaldırıp bakışlarını tavana dikti.

Bu hareketi bana bir anıyı hatırlatırken, yine başıma keskin bir ağrının girdiğini hissettim. Gözlerimi yavaşça kapattım ve geçmişim ile zihnim arasında sıkışıp kaldım.

Siyah, gür, kalçasına kadar uzanan saçları çıplak göğüslerini kapatmışken, dizlerini kırarak oturmuştu, çıplak bacaklarının etrafına da kollarını dolamıştı. Yüzündeki korku ifadesi kalbimin dört bir yanını çevrelemişken ne yapacağımı bilemez bir halde, tavana sırıtarak bakan Asilkan'ın dudaklarının arasından çıkacak olan tek bir söze vermiştim kendimi.

"Her yıl okulun ilk günü güzel bir hediye verir babam bana." dedi Asilkan. Tavandaki bakışlarını ondan ayırıp bana çevirirken, "Senin babanın, değil okulun ilk günü, normal zamanlarda bile sana hediye vermediğini biliyorum." diye devam etti.

Korku dolu olan yüz ifadesi, yerini hüzne bırakırken, gözlerinden akan yaşlara baktım. Ağlıyordu ve bu, nefes alıp vermemi güçleştiriyordu.

"Evet, baban olmayabilirim ama sana hediye vermemde de bir sakınca görmüyorum."

Başını şiddetle iki yana sallamaya başladığında, siyah, gür saçları da bir sağa bir sola gidiyor ve onun tuhaf bir görüntüye sahip olmasını sağlıyordu.

"Hediyeni merak ediyor musun Ezgi?" diye hafifçe gülümseyerek sorduğunda, başımı sallarken sertçe yutkundum.

Gözlerimi açarken, "Ne yaptın bize?" diye sordum. Bana, o kıza, bizlere ne yapmış olabilirdi?

İğrendiğim kahkahasının sesini duyduğum an, bakışlarını tavandan ayırarak bana dikti. Alayın esareti altında kalan gözleri bana öylece bakarken, başımı iki yana salladım. Birkaç adım gerilerken, sırtım tuvallerden birine çarptı ve tuval yere düşerken istemeden de olsa gözlerimi kapattım tekrar.

"Kaçmaya çalışmaların, çırpınışların ve korku dolu bakışların bunu yapmama asla engel olmayacak, biliyorsun değil mi?"

Tuval ile birlikte düşen boyaların üzerindeki sağ elim boyaların rengine boyanmışken, bakışlarım onun acımasız suratında takılıp kalmıştı. Hiç değişmeyecek miydi?

Siyahist, hüzünle bakan gözlerini yumarken başını hafifçe salladı ve ağlamaya bir süre öyle devam etti. Saçları, bulunduğu odanın duvarlarından bile daha siyahtı.

"Lütfen." diye fısıldadım. "Liseye geçtik. Büyüdük Asilkan, büyüdük. Anlıyor musun beni? Artık yeter."

Kahkahası kulaklarımı doldururken, "İşte bu yüzden sana öncekilerden çok daha farklı bir şey yapacağım!" diye bağırdı sevinçle.

Hıçkırıklarının sesi, Asilkan'ın kahkahasının sesinin önüne geçerken kaşlarımı çattım hafifçe. Ne yapacak olabilirdi ki?

"Ne yapacaksın?" diye sordum korkuyla.

Biraz önce cebine soktuğu elini, oradan çıkardığı ip ile birlikte çıkardığında, kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Sırıtırken üzerime doğru eğildiğinde, elimin altındaki kayganlığı önemsemeden gerilemeye çalıştım.

İki eliyle tuttuğu başını bir sağa bir sola sallarken tiz çığlığını atmaya başladığında, başımı iki yana sallamaya başladım.

"Yapmış olamazsın." dedim, ondan bu kadarını bekleyemiyorken.

Gözleri ışıltıyla parıldarken, "Hatırlamaya başladın mı?" diye sordu ve ardından yere düşen benim üzerime doğru eğilip, iki elini de diz kapaklarımın üzerine koydu. Onlara birer defa vururken, "Hatırlıyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

"Yapma." dedim yalvarırcasına. Güçsüz bileklerimin etrafına doladığı kalın ip, canımı acıtmaya başlamışken, bir an olsun debelenmekten vazgeçmedim.

Atmayı bıraktığı çığlığının ardından başını kaldırdı hafifçe ve doğrudan gözlerime bakarken eş zamanlı olarak ellerini de kaldırdı. Bileklerinin etrafındaki morluklara

gözlerimi büyüterek bakarken, göz kapaklarını kapattı ve daha öncesinde uzun, gür saçlarıyla kapanmış olan çıplak bedenindeki diğer morlukları görmeme izin verdi.

"Hayır." diye fısıldadım. Diz kapaklarıma birer kez daha, yavaş bir şekilde vurduktan sonra sırıttı ve başını salladı.

"Hatırladın." dedi büyük bir sevinçle.

Çıplak bedeni yere yığılırken, kapalı gözlerinden akan yaşlar gür saçlarına karışmıştı. Masumluğunu alan ellerin, bedeninde bıraktığı izler hiç geçmeyecek türdendi. Ölüm uykusuna yatmış gibi duran yüzü, bütün acılarının ortak buluşma noktasıydı.

"Bana tecavüz ettin?" diye sorarcasına konuştum çünkü hâlâ yaşanılanları tam olarak hatırlayamamıştım.

Kaşlarını çatarken, "Tecavüz mü?" diye sordu. "Of, hatırlayamadın mı hâlâ?"

"Bana ne yaptın?" diye öfkeyle sordum.

"Tecavüze karşıyım ama tacize asla." dedi, yüzündeki yaptığından hâlâ biraz olsun pişman olmadığını belirten, kendisiyle gurur duyuyormuşçasına parıldayan ifadeyle birlikte.

"Bana ne yaptın?" diye sordum tekrar.

"Senin, şu anki sen olmanı sağladım."

Şu anki ben?

Ben.

Ben.

Biz.

...Dokuzuncu kesik...

KAKTÜS TEAM

Büsbütün kaybettim
Bana dokunmayın sakın
Bunların düzenine sokayım

Bağzıları - Zaten Kırılmış Bir Kızsın

Anlayamadığım şeyler oluyor son zamanlarda. Hiç hatırlamadığım biriyken, hiç hoşlanmadığım birilerine dönüşüyorum bir anda. Sebepsizce, aniden oluyor her şey ve ben, tüm bu olanlara asla engel olamıyorum. İnsanlar konuşuyor, emirler veriyor, isteklerde bulunuyor ve bekliyor. Arzularını gerçekleştirmem için sabırsızlıkla bekliyor ve ben öylece bakıyorum. Düz, ruhsuz bir şekilde bakıyorum çünkü artık bir ruha sahip olduğumdan bile emin değilim.

Yayınevinden Ecem Hanım arıyor...

Telefonumun titreyişi ile dikkatimi çeken ekranındaki yazıyı görünce gözlerimi devirerek, aramayı cevaplandırmak ve cevaplandırmamak arasında gidip geldim. Ne zaman aramasını açsam, kapattığımda suratım bir karış oluyordu ve moralim uzun bir süre düzelmiyordu.

"Açmayacağım." dedim telefonuma bakarak ve aramanın bir an önce kendi kendini sonlandırmasını ve biraz öncesine kadar çalan şarkının devam etmesini diledim.

Aramanın sonlandığını kanıtlayan şey, şarkının kaldığı yerden devam etmesi olmuş iken, yalnızca saniyeler sonra şarkının tekrar kesilmesi, yayınevimin biricik(!) Genel Yayın Yönetmeni'nin benimle konuşmak konusunda epey ısrarcı olduğunu göstermekteydi.

Nefesimi güçlü bir şekilde verdikten sonra telefonuma doğru uzandım ve onu elime aldıktan sonra sertçe yutkunup, kadının aramasını cevaplandırmak için telefonumu kulağıma götürdüm.

"Merhaba, Ecem Hanım!"

"Ah, Ezgicim, merhaba... Nasılsın?"

Sol kaşımı hafifçe kaldırdım. "İyiyim, sizi sormalı... Siz nasılsınız?"

"Çok şükür iyiyim, iyiyiz. Merak ediyoruz seni. Tüm çalışanlarım, okurların, seni tanıyan herkes çok merak ediyor."

"Evet, biliyorum." dedim, ona gerçekten de çok fazla gıcık olduğumu belli etmemeye çalışırken.

"Bir şeyler yazmaya başladın mı? Ne bileyim... İki satır bile olur." dedikten sonra gülerek, "Duymuşsundur; iyi yazar dediğin, ilk cümleyi yazdıktan saniyeler sonra bile kurgusunu kafasında bitirebilenmiş ve sen kesinlikle iyi bir yazarsın."

"Ah, duymaz mıyım?" diye yapmacık bir gülüşle sordum. "Sorun zaten o ilk cümleyi yazamıyor oluşum.

O ilk cümleyi yazabilirsem, gerisi zaten kendiliğinden yazılacak."

"Neden acaba?" diye düşünceli bir ses tonuyla sordu. "Aklında bir kurgu var ama değil mi?"

Aramızda kısa süreli bir sessizlik oluştu.

Var mı?

Yok.

"Maalesef..."

"Ezgicim!" dedi biraz öncekine oranla daha sert bir ses tonuyla. "Eğer hayal edemiyorsan, yaşa ve yaşadıklarını yaz."

"Nasıl yani?" diye anlayamayarak sordum.

"Kitaplarının türü genellikle ne senin? Romantik, gençlik, komedi vs. değil mi? Peki kurguların nasıl gelişiyor? Başkahraman kızımız, bir erkekle tanışır ve âşık olur, sonrasında olaylar olaylar... Bu, değil mi?"

Öyle miydi? Emin olamıyordum çünkü hiçbirini baştan sona okumamıştım; fakat diyelim ki öyleydi...

"Ne yapmam gerekiyor?"

Öyleyse bile, ne yapmalıydım ki?

"Kendini, yazabileceğin olayların içine at. Biriyle tanış. Yepyeni biriyle. Tanıştığın bu kişi sıradan olmasın ki kurgunu farklılaştırsın. Âşık olun birbirinize ama basit, klişe bir aşk yaşamayın. Ne bileyim, kavuşamayın mesela..."

"Bir saniye." diyerek sözünü kestim. "Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

"Asıl sen benimle dalga mı geçiyorsun? Kaza geçirdin, komadasın, iyileşme sürecindesin diye hoş gördük ama yeter. Biz sana güvenerek bu yola adım attık ama bir yıla yakın bir süredir bizi hayal kırıklığına uğratmak dışında bir halt yaptığın yok. Sözleşmenin bir kopyasını daha göndermeli miyim yoksa bir an önce yazmaya başlayarak sonbahara kadar bize bir dosya teslim edecek misin?"

"Peki." dedim, dilimin ucuna gelen onca sözü yutarak. Söylediklerine karşılık söyleyecek onca sözüm varken, "Sonbahara kadar dosyayı teslim etmiş olurum." diyerek konunun kapanmasını umdum.

"Harika." dedi tatmin olmuş bir sesle. "Güzel haberlerini bekliyorum öyleyse."

Bir şey söylemek için dudaklarımı araladığımda ise aramayı sonlandırarak öylece kalakalmama sebep oldu. Kulağıma yakın tuttuğum telefonuma mesaj geldiğini belirten bildirim sesinden sonra onu kulağımdan uzaklaştırarak bildirim panosunu açtım. Mesajın Korhan'dan geldiğini gördüğümde, kaşlarımı hafifçe çattım ve Ecem Hanım'ın söylediklerini düşünmeye başladım.

Hem sözleşme gereği hem de babam ve Ecem Hanım'ın baskısından kurtulmak için yazmam gerekiyordu. Yazacak hiçbir şey aklıma gelmediğinden birçok yazar gibi kendi yaşantımdaki olaylardan esinlenerek veya doğrudan onları yazabilirdim. Şu anda yazacak pek bir şeyim yokmuş gibi gözükse de var edebilirdim. Eğer Korhan'la olan tuhaf ilişkimize biraz renk katabilseydik ve ilişkimiz ilerleyebilseydi, pekâlâ da güzel bir kurgu çıkabilirdi ortaya.

Peki ama sırf ortaya güzel bir kurgu çıksın, kitap yazabileyim diye onunla herhangi bir ilişki yaşasaydım, bu, onu kullandığım anlamına mı gelirdi?

Tabii ki de o anlama gelir!

Hayır, o anlama gelmez. Sadece...

Sadece sevgiye ihtiyacımız var, o kadar. Kurgu, Ecem Hanım ya da babamız, her neyse... Önemli olan yalnızca biziz, benim. Sevgiye ihtiyacımız, ihtiyacım var. Bu yüzden, artık çekilin.

Bildirim panosunu açarak, gelen bildirimin üzerine tıkladım ve Korhan'ın attığı mesajın açılmasını bekledim. Birkaç saniye sonra mesajı açıldığında, ne tür düşüncelerin zihnimi ele geçirdiğini bilmiyorken, mesajı okumaya başladım.

trueking: Yaklaşık bir aydır konuşuyoruz ve ben senin bırak sesini duymayı, yüzünü bile göremedim.

Dudaklarım nedenini bilmediğim bir gülümseme ile kıvrılırken, hafifçe başımı salladım. Doğruyu söylüyordu. Ne yüzümü görmüştü ne de sesimi duymuştu. Neredeyse bir aydır benimle öylece konuşuyor ve bana her daim destek olmaya çalışıyordu. Asilkan'la yaşadığım her yeni anı ona anlatıyor ve bana ne yapmam gerektiğini söylemesini istiyordum. O ise hiç bıkmadan ve asla beni küçümsemeyerek bana yardım etmeye çalışıyordu. Evet, Asilkan'la yaşadığım her yeni anı ona anlatmıştım. O anı bile...

Okulumuzun Resim Atölyesi olarak bilinen odasında, geçmişimizde, hatırlayamadığım son üç yılımızda, Asilkan ile kötü bir anın başrollerini üstlenmiştik. Bunu

hatırlamıştım. Bana o anı anımsatmak için, o zaman davrandığı gibi davranmış ve tam olarak hatırlayamasam da biraz olsun hatırlamamı sağlamıştı. Asilkan beni taciz etmişti. Ortaokuldaki gibi sözel ya da duygusal tacizde değil, bu sefer birçok duyarlı insanın karşı çıktığı fakat bir türlü engel olamadığı o cinsel tacizi etmeye kalkışmıştı. Mantığımın öfkeyle hareket etmesine ve en acı yanımın her an biraz daha kırılmasına sebep olması yetmiyorken, bedenimdeki ve hatta ruhumdaki bütün morlukların, izlerin de sebebi oluvermişti. Ne kadar ileri gitmişti? Bana ne denli büyük bir acı çektirmişti o zamanlar? Bilmiyordum. Hatırlayabildiğim tek şey, üzerime gelişi ve beni soymaya çalışırken, bana attığı tokattı.

İlk başta hatırlayabildiğim son anımı, aslında asla hatırlamak istemeyeceğim o anı, Korhan'a anlatmak istememiştim fakat daha sonrasında anlatabilecek kimsemin olmadığını fark ettiğimde ve yalnızlığımla daha fazla baş başa kalamayacağımı da hissettiğimde, anlatmak zorunda kalmıştım. Rüya ile hâlâ eskisi, daha doğrusu benim hatırladığım kadarıyla olan eskisi gibi yakın değildik ve ona Asilkan'dan, Asilkan'ın bana yaptıklarından bahsedemiyordum. Sanıyorum bu yüzden şu sıralar kendime Rüya'dan bile daha yakın gördüğüm bu insana artık gerçek beni anlatma vakti gelmişti de geçiyordu bile...

siyahist: Eğer istersen sana fotoğrafımı atabilirim.

Mesajı gönderir göndermez pişman olmuş olmam ne kadar mantıklıydı, bilemiyordum. Öyle ki mesajı gördüğünü anladığımda, bir anda oturduğum yatağımdan

kalkmış ve odamda volta atmaya başlamışken, istememesi için dua ediyordum.

trueking: Eğer istersem mi? Deli misin sen? At hemen!

"Bana emir verdi." dedim fısıldayarak. İçimde bir yerlerde, kimsenin bana emir veremeyeceğini söyleyen o kişiyi aradım fakat bulamadım. Kontrol şu anda tamamen, en acı yanımdaydı sanki ve ben istemiyor olmama rağmen Korhan'ın emrine itaat ediyordum.

Fotoğraflarıma girip en güzel çıktığım –maalesef en güzel çıktığım fotoğrafımda yalnız değildim- fotoğrafı düzenlemek için üzerine tıkladım. Fotoğraftaki benden çok daha güzel gülümseyen Lara'nın suratının üzerine kocaman bir çilek koydum ve bunun Korhan tarafından alayla karşılanacağını bilmeme rağmen anlık bir tereddüt dahi yaşamadan fotoğrafı ona attım. Kısacık bir tereddüt bile her şeyden vazgeçmeme yetebilecek kadar güçlü bir etkenken, kesinlikle duraksamamalıydım.

Fotoğrafı atmamın üzerinden üç dakika geçmişken ve tahminimce Korhan fotoğrafı kesinlikle açmışken, telaşa kapılarak çalışma masama doğru koştum. Gergin, dargın veya kızgın olduğumda masamın altında oturur ve normal hissedene kadar oradan ayrılmazdım. Telaşlıydım, gergindim ve dördüncü dakikaya girmemize rağmen Korhan hâlâ cevap vermediği için biraz sonra dargın da olacaktım. Masamın altında bacaklarımı kendime çekip kollarımı bacaklarıma dolayarak oturduktan sonra iki elimin arasında tuttuğum telefonumun ekranına bakmayı sürdürdüm.

Çok kısa bir süre sonra Korhan'dan yeni bir mesaj geldi ve ben bu mesajı okuduğumda, kalbimin uzun zamandır ilk kez anlık bir çarpıntıya uğrayarak hızla atmaya başladığını hissettim.

trueking: Çilek değilsen evlenebiliriz :D

Suratımda oluşan aptal gülümsemenin sebebini biliyor ve sebebinden dolayı mutlu oluyordum. Uzun zaman sonrasında ilk kez yüzümdeki gülümsemenin sebebi aynıydı ve bunu bilmek bir anlığına tuhaf hissetmeme sebep olmuştu.

trueking: Hem sen güzelsin ki mal...

Gelen yeni mesajına karşılık olarak dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Bana güzel olduğumu söyleyen ilk erkekti belki de ve sanıyorum bu yüzden tam şu anda kalbimin ritmi değişivermişti. Bir süre, ilk mesajındaki teklifinden ve ikinci mesajındaki iltifatından dolayı heyecandan bir şey yazamadım. Heyecanımı biraz olsun kaybedebildiğimde ise parmaklarımı tekrar klavyeyle buluşturdum.

siyahist: Çilek değilim :D

Mesajı yolladıktan sonra kendi kendimle dalga geçtim. Yok, bir de çilek olsaydım...

trueking: Öyleyse bence evlenmemizde hiçbir sakınca yok, sence?

siyahist: Evlilikten bahsetmek için sence de çok erken değil mi?

trueking: Yarın evlenelim demedim ki ben sana zaten.

siyahist: O halde?

trueking: Ertesi güne ne dersin?

siyahist: Dalga geçiyorsun ama!

trueking: Haşa...

Kahkaha atmaya devam ettiğim sırada ekran karardı ve ekranda Korhan'la olan konuşmamızı değil de kahkaha atan kendimi gördüm. O an gülüşüm soldu, dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı ve öylece kendimi seyrettim. Mutluluk bana yasakmış gibi geliyordu. Sanki çok büyük bir günah işlemişim de kahkaha atmam harammış gibi hissediyordum.

... çünkü işledin. Ushan'ın kalbini paramparça ettin.

Yutkundum. Haklıydı. Ushan'ın kalbini paramparça etmiştim. Onu ümitlendirmiş ve sonrasında tüm ümitlerini yıkmıştım. Benim yüzümden bambaşka birine dönüşmüş, aslında hiç hoşlanmayacağını birinden hoşlanmış ve sonrasında kalbini üçüncü kez bir başkasına kaptırmıştı.

Kalbimin sızlamasıyla gözlerimi tavanıma diktim ve derin bir nefes aldım. Ushan'ı seviyordum. Her ne kadar onu unutmaya ve ona olan sevgimi gömmeye değil, kendimden sıyırmaya çalışsam da başarılı olamıyordum. Onu benliğimden atabilmek için her ne kadar başka bir erkekle konuşuyor olsam da olmuyordu. Korhan çok iyi biriydi, bana çok fazla iyi geliyordu ama Korhan ne kadar iyiyse, Ushan ondan kat be kat daha iyiydi.

Ushan artık seni sevmiyor.

Doğruydu. Artık beni değil, Nehir'i seviyordu o ve bu çok fazla canımı yakıyordu. Tamam, ona gitmesini

ben söylemiştim ama gitmesinin üzerinden aylar geçmişken kalbini birine, o birini kaybettikten sonra başka birine kaptırmasını da beklememiştim ki yahu!

Ushan'a âşık mısın?

Ushan'ı seviyor musun hâlâ?

Sessizliğimi korumayı seçerken, ekranın tuş kilidini açtım ve Korhan'la olan sohbetimizin son birkaç mesajını tekrar okuduktan sonra yazmaya başladım.

siyahist: Bana ne zaman ailenden bahsedeceksin?

siyahist: Sen benimle ilgili neredeyse her şeyi biliyorsun ama ben senin hakkındaki çoğu şeyi bilmiyorum.

trueking: Hım... Madem sen kendini bana bu kadar açtın, ben de kendimi sana açayım.

trueking: Anne dediğim kadın bir hayat kadını. On bir yaşımdayken beni ve kardeşlerimi ardında bırakarak evi terk etti.

siyahist: Ciddi misin?

Attığı bu son mesaj, her zamanki şakacı mesajlarından biri olamazdı, değil mi?

trueking: Daha önce hiç olmadığım kadar.

siyahist: Peki ya baban?

trueking: O baktı bize. Bana ve üç kardeşime.

siyahist: Dört kardeş misiniz?

Matematiğinden öpeyim senin...

trueking: Evet. Bir tane kardeşim, bir abim ve bir de ablam var.

Hey maşallah, diye geçirdim içimden. Ben tek çocukken ve ona rağmen hiçbir ayrıcalık göremiyorken kim bilir onun evinde durumlar nasıldı...

siyahist: Babanı seviyor musun?

trueking: Evet.

Hafifçe kaşlarımı çattım. Babasını seven bir tipe benzemiyordu oysaki.

siyahist: Neden seviyorsun?

trueking: Çünkü sahip olduğum tek ebeveyn o.

Kaşlarım hafifçe çatılırken, zihnime düşen bir yeni anımın etkisiyle başımın ağrımaya başladığını hissettim.

"Benimle doğru konuş! Ben senin babanım!"

"Öyleyse neden beni korumadın?" diye bağırarak sordum.

"Neyden, kimden?" diye öfkeyle soludu. "Yalan söylüyorsun Ezgi! O çocuk, bakanın oğlu. Öyle pis şeyleri yapmamayı bilecek kadar iyi bir aileden geliyor."

"Bana dokundu." diye hıçkırdım. "Bugün, bana dokundu."

"İnsanlar birbirlerine dokunur." dedi babam, anlamak istemediğini bana kanıtlarken. Söylediği cümle, Asilkan'ınkinin aynısı olunca, gözlerim irice açıldı ve yaşlarım aktı irileşen gözlerimden aşağıya doğru.

"Anne." dedim fısıltıyla. "Bari sen bana inan."

"Dikkat çekmek için yapmadığına emin misin?" diye sordu annem.

Öfkeyle ona döndüm. Böyle bir şey, dikkat çekmek için yapılabilir miydi? Asilkan bana tacizde bulunmuştu be, tacizde!

Gözlerim yaşlarla doluyorken, akmamaları için yalvardım onlara.

İttirmişti beni. Üzerimdekileri çıkarmaya çalışmış, engel olmak istediğimde ise beni dövmüştü. Üzerimdeki tişörtümü çıkarıp beni yalnızca sutyenimle bıraktığında ise karşıma geçip dakikalarca gülmüştü bana. Dövmüş, soymuş ve aşağılamıştı. Beni mahvetmişti ve ailem tüm bunların dikkat çekmek için uydurduğum bir yalan olduğunu düşünüyordu.

Öksürmeye başladım. Öksürmeye ve bir yandan da ağlamaya başladım. Kusacak gibi hissediyordum. Hatırladığım bu anı, kusma isteğimi arttırırken, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bağırarak ağlamaya başlamış, bıraktığım telefonumun yumruklandığım yatağımın üzerinde zıplamasına sebep olmuştum. Biriyle konuşmam gerektiğini hissediyordum. Biriyle konuşmam, ona akıl danışmam ve rahatlamam gerekiyordu. Biri... Yalnızca bana iyi gelebilecek biri...

Ushan.

Ushan Yazgı.

Yanaklarımdaki yaşlarımı silerek, yatağımın üzerindeki telefonumu elime aldım ve üzerime şöyle bir baktıktan sonra saçlarımı geriye doğru attırdım. O biri ne Korhan ne Rüya ne de bir başkasıydı.

İhtiyacım olan o biri, Ushan'ın ta kendisiydi.

Kapıyı yumruklamaya devam ettim. Açmalıydı. İçeride olduğunu biliyordum ve o da benim ona ihtiyacım olduğunu biliyor olmalıydı. Kapıyı açması gerekiyordu. Ağlayışım durmuyorken ve ben titriyorken, onun bu lanet kapıyı açması gerekiyordu.

Dakikalarca çaldım kapısını ve sonunda açabildiğinde, hiç duraksamadan, beni görmesine hiç izin vermeden kollarımı boynuna doladım. Bunu yaparken de inlercesine, ona hasret kaldığımı tenine batırmak istercesine, "Ushan!" diye konuştum.

Sarılışıma karşılık vermedi ki zaten vermesini de beklemiyordum. Kollarını havada asılı bırakırken, yüzümü boyun girintisine sakladım ve kokusunu içime çektim. Bir de o şekilde ağladım. Hıçkırarak, yıllardır bu anı bekliyormuşçasına ağladım.

"Babam." diye söze başladıktan sonra kollarımı boynundan ayırdım ve kendimi bir adım ondan uzaklaştırdıktan sonra ona her şeyi anlatmaya karar verdim. Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken fark ettim o kızı ve gözlerim şaşkınlıkla büyürken önce Ushan'a ardından o kıza bakmaya başladım.

Varlığını fark ettiğimi anlayan kız, yani Nehir, "Şey." diyerek yerinden kalktı. "Ben gideyim."

Bize doğru birkaç adım atmışken, "Hayır." diye sertçe konuşarak durmasına sebep oldu Ushan. "Gitme."

Artık hıçkırarak ağlamıyordum. O kadar şaşkındım ki hıçkırıklarım bile beni gözyaşlarımla beraber yalnız bırakmıştı. Ellerim yumruklaşmış, bedenim kasılmıştı.

Ben ağlayarak ona gelirken, o, gönlünü kaptırdığı kızla içiyor ve geldiğimi bilmesine rağmen onun gitmesini istemiyordu.

"Neden?" diye sordu Ushan bir anda. Bu soruyu Nehir'e değil de bana sorduğunu biliyordum.

"İhtiyacım var." diye konuşurken, vücudum gibi sesim de titremişti.

Ushan'ın keyifsiz bir şekilde gülmeye başlaması canımı acıtırken, "Hiç değişmemişsin." diye âdeta benden nefret edercesine konuşması canımı çok daha fazla acıttı. "Aradan neredeyse dört yıl geçti ve sen hâlâ aynısın."

"Değiştim." dedim, bundan emin olamıyorken. Kendimi dahi tanımıyordum ki ben. Nasıl değişip değişmediğimi bilebilirdim?

"Git." dedi Ushan bir anda. Ona şoke olmuş gözlerimle bakarken, karşımda yıkılmış bir harabeden başkası olmadığını gördüm. "Dört yıl önce nasıl gittiysen, şimdi de git."

"... ama..." diye söze başlayacak oldum fakat devam etmeyerek sustum. Bakışlarımı Nehir'e çevirdim.

Güzel kızdı ve Rüya'nın anlattıklarına göre güzel de severdi. Kıvanç'ı sevdiği gibi sevseydi eğer Ushan'ı, Ushan'dan mutlusu olmazdı bu dünyada. Hafifçe gülümsedim, başımı varla yok arasında salladım ve tekrar Ushan'a çevirdim bakışlarımı. Bana diktiği öfkeli bakışları, her geçen saniye tekrar ağlama isteğimi arttırırken, pes ettim ve gitmek için arkamı döndüm. Kendi ardımdan kapıyı da kapatarak çıktım odasından ve Bordo Caddesi'nde yürümeye başladım.

Yürüdüm, yürüdüm ve yürüdüm. Çıkışın nerede olduğunu unuttuğum halde yürüdüm. Ağladım, titredim ve gökyüzüne bakarak yardım dilendim. Kendimi kirlenmiş, hastalıklı ve aciz hissettiğim dakikaların sonunda, adımı işittim.

"Ezgi!"

Durmadım ve hızlı adımlar atmaya devam ettim. Birkaç defa daha adımla seslendi bana ama ben durmadım. Durup da ne yapacaktım ki?

Aniden omuzuna dokunan ve bedenimi kendisine doğru çevirmeye çalışan kişi sebebiyle korkuyla yerimden sıçradım. Ona vurmak için elimi kaldırdığım sırada omuzumdan dokunan kişiyi, biraz önce bana seslenen Nehir'i görünce, şaşkınlıkla, "Nehir?" diye konuştum.

"Evet, adım Nehir." dedi, o da en az benim kadar şaşırmışken. "Şey." dedi, utangaç bir tavırla. "Konuşabilir miyiz, birazcık?"

Gözlerimi etrafımızda, Bordo Caddesi'nin sokağında çevirdikten sonra, "Başka yerde konuşsak, olur mu?" diye sordum. "Burası beni sıkıyor."

Gerçekten de öyleydi. Sanki burada çok iyi anılarım yokmuş gibi geliyordu ve ne zaman buraya gelsem, boğuluyormuş gibi oluyordum. Başını hafifçe salladıktan sonra eliyle ilerisini işaret edince, birlikte yürümeye başladık.

Caddeden çıkıp caddenin bir sokak aşağısındaki otobüs durağının bankında oturana dek, ikimiz de tek kelime etmedik. Ben, oturduğumuzda dahi konuşmayı planlamıyordum ama o, "Ushan'ı ne kadar seviyorsun?" diye sorarak beni konuşmaya mecbur bıraktı.

Derin bir nefes alıp onu geri verdikten sonra başımı eğdim hafifçe ve "Kalbim ağrıyor." diye itiraf ettim. "Bazen." dedim ve başımı kaldırarak geceyi seyretmeye başladım. "Onu o kadar çok özlüyorum ki biraz önceki gibi bencilce davranmak ve ona gelmek istiyorum."

"Neden bazen?"

"Sana ne kadarını anlattı?" diye sorarken, bakışlarımı seyrettiğim geceden alarak ona çevirdim. "Daha doğrusu, sana anlattı mı?"

Başını salladı ve dudaklarını araladıktan sonra, "Annen öğrenmiş." dedi. O an dudaklarım buruk bir gülümsemenin esaretiyle kıvrıldı. "Kızmış sana ve sen de dört yıl beklemesini söyleyerek ayrılmışsın." diye devam ettiğinde ise gülümseyişim bir sırıtmaya dönüştü. "Bir süre sonra yalan söylediğini ve aslında onu hiç sevmediğini söylemişsin." dediğinde ise kahkaha atmaya başladım.

"Hiç sevmemişim." dedim ve kahkaha atmaya devam ederken bir anda ağlamaya başladım.

"Ezgi!" derken elini uzattı ve omuzuma koydu.

Gözyaşlarımı ellerimin tersiyle sildikten sonra, "Babanı seviyor musun Nehir?" diye sorarak ona döndüm. "Seviyorsun." dedim, yüzünün ifadesiyle karşılaştığımda. "Mesela ben, babam âşığım... Onca gerçekliğe rağmen bir gün, onun da beni, onu sevdiğim kadar seveceğine inancım tam." diye devam ettim. "Babam üzülmesin diye, beni daha çok sevsin diye yapmıştım." dediğimde, anlamadığını belirtircesine kaşlarını çattı. "Annem değil, babam öğrenmiş ve istemişti. Ushan'ı terk edersem

beni daha mı çok seveceksin, diye sordum. Evet, dedi. Başka ne yapabilirdim ki?"

"Sırf bu yüzden mi terk ettin Ushan'ı?" diye sordu. Beni anlamıyordu. Nasıl olurdu? O kadar iyi biri olmasına rağmen nasıl beni anlamazdı?

"Beni çok sevsin istiyordum." dedim, babamdan bahsetmeye devam ederek. "Hiçbir hatam olmadığı halde ilkokula başladıktan sonra bana daha az sevgiyle yaklaşmaya başlamıştı." dediğimde, kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Belki istediğini yaparsam mutlu olur ve fedakârlığım sebebiyle bana eskisi gibi davranır sandım. Çok sever, çok sevmese bile en azından bana gerçekten hissederek *kızım* diye hitap eder sandım."

"... ama olmadı, değil mi?"

Başımı iki yana sallarken, "Olmadı." dedim acıyla.

"Sarıldı mı sana hiç?"

Dişlerimi göstererek sırıttım ve yaşlarla dolan gözlerimi tekrar gecenin karanlığıyla buluşturdum. "Hayır." dedim acıyla. "Yedinci yaş günümden sonra hiç."

"Sana seni sevdiğini de söylemedi hiç, değil mi? Yedinci yaş gününden sonra bir kez olsun *seni seviyorum kızım* demedi sana, değil mi?"

Şaşkınca ona döndüm ve "Evet." dedim. "Söylemedi."

"... ama bekliyorsun, değil mi? Bir gün sever, sarılır, öper, söyler diye..."

"Bekliyorum, beklerim hep." dedikten sonra, "Umudum var." dedim omuz silkerek. "Hiçbir konuda umudu

olmayan benim, söz konusu babam olunca her daim umudum var."

"Demek yaşıyor..."

"Anlamadım?" dedim burnumu çekerken.

"Benim babam." dedi ve zaten bildiğim şeyi, "Öldü." diyerek söylemiş oldu.

Hiç çekinmeden ve oldukça düz bir sesle, "Biliyorum." dedim ben de. "Babalar önemli." dedim hemen ardından. "... çünkü her küçük kızın en büyük hayali, babasının onun kahramanı olmasıdır."

"Benim babam benim kahramanımdı."

"Benim babam benim kahramanım değildi." dedim, onu içten içte bu konudan dolayı kıskandığımı fark ederken. "Hiç olmadı."

"İlk aşkınmış." dedi bir anda.

"Öyle mi dersin?" diye sordum ona bakarak ve başını salladığını gördüğümde hafifçe gülümsedim. "Ushan'ın benim ilk aşkım olduğunu sanırdım..." diye devam ettiğimde, dişlerimi göstererek sırıttım. "Demek babammış..."

"Baban için terk etmedin mi zaten onu?" diye ikimizin de cevabını bildiği soruyu sordu. "Seni; babanın seni sevdiğinden daha çok seven onu, baban için terk etmedin mi zaten?"

"Çok aptalım." dedim.

"Çok aptalız."

"Çok acıttım kalbini." dedim ve tekrar ağlamaya başladım.

"Çok fazla." diyerek beni onayladı ve birkaç dakika sonra, "Kitabını okumuştum." dedi. "Ushan ve senin hikâyenden bahsetmişsin ama orada da annen istemediği için onu terk ettiğin yazıyordu. Neden gerçeği yazmadın veya Ushan'a gerçeği söylemedin hiçbir zaman?"

"... çünkü..." dedim ve duraksadım. "Bilmesini istemedim. Okuyacağından emindim ve gerçeği kaldıramayacağını düşünmüştüm." diye devam ettiğimde, söylediklerimin doğruluğundan emin değildim fakat kitapta yalnızca o kısmı yanlış yazmamamın tek sebebi, o an kendimi değil de Ushan'ı düşünmüş olduğumdan olabilirmiş gibi geliyordu.

"Ha baban istememiş ha annen istememiş, ne fark eder ki?"

"Babamın istememe sebebini sormadın." dedim ve tekrar ellerimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. "Babam üniversitedeyken Ushan'ın annesine âşıkmış. Babamın en yakın arkadaşı olan Ushan'ın babası bunu bilmesine rağmen onunla evlenmiş. Önce sevdiği kadını o adama, sonra da öz kızını o adamın oğluna yâr etmeyi kaldıramazmış babam, mutsuz olurmuş... Mutsuz olmasın istedim, mutlu olsun, sevsin beni istedim."

"Bencilmiş baban..."

Başımı sallayarak onu onayladıktan sonra "Ben de bencilim." dedim. "Sırf o an zorluk çıkarmasın diye dört yıl beklemesini söyledim, dört yıl sonra birlikte olacağımıza dair yalan söyledim Ushan'a. Çok üzdüm onu. Bekledi beni ama yalandı işte. Sırf onu seveyim, ona döneyim diye kötü biri olmak istedi. Çok kötü biri oldu, öyle kötü biri oldu ki annesi ondan nefret etmeye

başladı. Ben annesinin ondan nefret etmesine sebep oldum. Çok bencilim."

"Pişman mısın?"

"Çok." dedim, bakışlarımı tekrar ona çevirirken ve "Bu neyi değiştirir ki?" diye sordum. "Geçen yılları, onca gözyaşını ve kalp ağrılarını unutturur mu? Unutturmaz. Hiçbir şey eskisi gibi olamaz, eskisinden çok daha güzelse hiç olmaz."

"Umudun yok."

"Söz konusu babam olmadığı sürece benim hiçbir konuya dair umudum yok."

"İyi misin güzelim?" diye sordu Rüya.

Bana yine aynı şefkatle yaklaşmış olması içten içten beni mutlu ederken, üzerimdeki hüzün paltosunun ağırlığı altında ezildim ve "Pek sayılmaz." diye cevap verdim.

"Anlat bana." dedi, hayatımdaki tüm kötü şeyleri hayatımdan çıkarabilecek güce sahip olduğunu bana düşündürürken.

"Hatırlıyorum." dedim, ayaklarımı bir ileri bir geri olacak şekilde sallamaya devam ederken. "Hatırlamıyorum." dedim ardından. "Hem hatırlıyorum hem de hatırlamıyorum. Kötü anlarımı hatırlıyor, iyi anım var mıydı hiç ... onu bile hatırlamıyorum."

Nehir yanımdan ayrılınca Rüya'yı aramış ve ağlaya ağlaya yanıma gelmesini istediğimi söylemiştim. Gelmişti. Tek kelime etmeden telefonu suratıma kapatmış ve yirmi dakika sonra gelmiş, yarım saat öncesine kadar

Nehir'in oturduğu yere oturuvermişti. İyiydi Rüya. Tuhaftı, gizemliydi ve biraz kaçıktı ama iyiydi. Hayatımın en kötü günlerini yaşadığımı sanırken girmişti hayatıma ve bana çok iyi gelmişti. Bencilce davranarak hayatımdan çıkmasına sebep olmuşsam bile yine büyüklüğünü göstermiş ve beni affetmişti. İyiydi Rüya. Benim, benim gibilerin aksine iyi bir kızdı.

"Hatırladığın anılarından bahset." Dediğinde, gözlerimi ayakkabılarımdan alarak gökyüzüne çevirdim.

Rüya'ya Asilkan'dan bahsedecek olsaydım eğer, onu bulacak ve öldürecekti. Tamam, belki öldürmezdi fakat öldürmekten çok daha beter yapardı. Bunu biliyordum ve Rüya'nın pis işlere bulaşmasını istemiyordum. Gördüğüm kadarıyla hayatı zaten karanlık ve karmaşıktı, bir de benim karmaşıklığımın içinde kaybolmasına hiç gerek yoktu.

"Babamla bir anımızı hatırladım." dedim Asilkan'la olan tüm anılarımı bir köşeye saklayarak.

... çünkü salaksın.

Sadece korkuyorum.

Salak ve korkaksın.

Başımı iki yana sallayarak Rüya'ya döndüm ve yüzüne baktım. Ne kadar da güzeldi. Sık sık saçlarını boyardı. Bacaklarında, kollarında ve hatta göğsünde bile dövmeleri vardı. Dudağının sol alt köşesinde piercing vardı ve bu, onun tarzını daha da farklı kılıyordu. Çoğu zaman şort giyerdi ki bacaklarındaki dövmeler belli olsun. Farklıydı ve iyiydi. Onu bazen kıskanmamın sebebi

farklı olmasından mıydı yoksa iyi olmasından mıydı, bilemiyordum.

"Baban adi piçin teki." dedi doğrudan; hiçbir şekilde kırılacağımı veya kızacağımı düşünmeden. Rüya'nın bu huyunu seviyordum. Dobraydı ve hiç korkusu yoktu.

... çünkü belki de kaybedecek hiçbir şeyi yoktur.

Bizim neden korkumuz var? Bizim kaybedecek neyimiz var?

Annem? Hayır... Babam? Onu hiç kazanmamıştım ki... Ushan? Onu çoktan kaybetmiştim. Neydi? Kimdi? Neden korkuyor ve korku duvarlarının arasından çıkamıyordum? Bunu kendime neden yapıyordum?

Evet. Asıl soru bu; Bunu kendine neden yapıyorsun?

Bunu bize neden yapıyorum?

Korkan ben değil de sen misin?

Ben kimim?

Sen bensin.

Sen kimsin?

Ben senim.

Biz biriz, bütünüz.

"Ondan nefret ediyorum." diyen Rüya, zihnimdeki karmaşıklığın içinden kısa bir anlığına sıyrılmama sebep olurken, ona minnettar bir bakış yolladım.

Yoruluyordum. Bu çok yorucuydu. Zihnimin karmaşıklığı, benim onların arasında kendimi kaybetmem ve ne yapacağımı bilemediğim o anlar beni çok yoruyordu. Bunalıyordum. Sıkılıyor ve boğuluyordum fakat

elimden hiçbir şey gelmiyordu. Devam ediyorlardı. Susmuyorlardı. Etrafımdaki onca insanın aksine beni görüyor, anlıyor ve biliyorlardı. Bu iyi bir şey miydi yoksa kötü bir şey miydi, bilmiyordum.

"Ne yapmalıyım?" diye sordum Rüya'ya. Zihnimin karmaşıklığını ona anlatsaydım, benim bir deli olduğumu mu söylerdi?

"Kendini hatırlamak veya hatırlamamak için zorlama. Kendiliğinden olsun her şey ve hatırladığın anıların için ağlama. Olan oldu, geçen geçti, giden gitti ve senin artık elinden bir şey gelmeyecek."

"Haklısın." dedim kabullenerek. Onlar benim anılarımdı ve geçmişte kalmışlardı. Onları yaşamış, bana o duyguları hissettirmelerine izin vermiştim. Bundan sonra o kötü anlar için üzülmeme gerek yoktu çünkü bir defasında zaten üzülmüştüm.

"Ben artık kaçayım." dedikten sonra sol omuzuma hafifçe vurdu ve oturduğu yerden kalktı.

Ondan birkaç saniye sonra ben de oturduğum yerden kalktım ve başımı sallayarak, "Ben de gideyim." dedim.

"Ağlama." dedi itiraz istemeyen bir ses tonuyla. Uzandı, yanaklarımdan öptü ve bana sıkıca sarıldı. "Ezgi Çora ol." diye emretti. "Siyahist Rüya değil."

Evet!

Hayır...

"... ama ben-"

Kollarını benden ayırırken, ellerini omuzlarıma koydu ve "Ezgi Çora seni yüceltecek, yaşatacak; Siyahist Rüya

seni dibe çekecek, öldürecek." dedi kendinden emin bir sesle.

Ezgi Çora ve Siyahist Rüya kavgaya tutuşmuşlarken başımı salladım ve doğru olanı yapacağımı söyledim. Kendimce doğru olanı... Eve giderken yolda hangisinin doğru olan olduğunu düşündüm ve bir çıkış yolu bulmayı denedim. Bulamadım; kayboldukça kayboldum, düştükçe düştüm, battıkça battım.

KAKTÜS TEAM

...Onuncu kesik...

KAKTÜS TEAM

Aşkı tatmadan daha
Onla sarhoş olmadan
Hiç sevişmeden daha
Şimdi ölmek istemem

Teoman - Çoban Yıldızı

Hatırlayabildiğim çok anım olmamıştı şimdiye dek ve her hatırladığım anı, beni biraz daha ölüme sürüklemişti.

Gözlerimi açtığım ilk an ölmek istemiştim ama korkmuştum. Şimdi, ölmek istiyordum ve korkmuyordum da. Ezgi Çora, gün gittikçe yeniliyordu Siyahist'e ve ben sonumun ne olacağını deli gibi merak ediyordum. Ölecek miydim? Yaşayacak mıydım? Öleceksem, nasıl bir intiharla olacaktı ölümüm? Yaşayacaksam, nasıl bir yaşam sürecektim? Zihnim sorularla dolup taşıyordu ve zihnimdeki soru havuzu taştığında bile onlara cevap bulamıyordum.

Kendimi bulmam için bana yardımcı olmaya çalışan –aslında çalışmıyordu, farkında olmadan yardımcı oluyordu– Korhan'la aramız eskisi kadar iyi değildi. Tamam, eskiden de çok iyi sayılmazdı ama şimdi daha kötüydü. En başından beri, benimle konuşurken aynı zamanda

başka kızlarla da konuştuğunu biliyordum. Bana bunu kendisi, ben hiç sormadan söylemişti. Sevgilisi yoktu aynı benim gibi ama konuştuğu birçok kız vardı, benim bir zamanlar yaptığım gibi. Ona kızmamıştım veya hiç darılmamıştım fakat artık bu biraz gurur kırıcı gelmeye başlamıştı. Ben ondan mesaj beklerken, onun başka kızlara mesaj attığını bilmek, hem gururumu hem de kalbimi incitiyordu. Bu yüzden ben de artık onun gibi davranmaya karar vermiştim. Madem ondan mesaj bekleyecek kadar boş bir insandım, o zaman ben de onun gibi birçok kişiyle aynı anda konuşabilirdim.

Eskisi gibi.

Evet, eskisi gibi... Eskiden bunu nasıl yapabildiysem şimdi de yapabilirdim. Ushan'ın acısı tazeyken, sırf onu unutmak için bambaşka kimliklere bürünüp, bambaşka insanlarla konuşan ben değil miydim? Şimdi neden Korhan'ın gururumu daha fazla incitmesini engellemek için aynısını yapmayacaktım?

İhtiyacımız var; ilgiye.

... ve o ilgiyi Korhan'da bulamayacağız.

Tamam. Belki de asıl sebebi buydu. Sevgiye ve daha çok ilgiye ihtiyacım vardı. Korhan'da bu ikisini görürüm sanmıştım ama o şimdiye dek benzerine bile rastlamadığım biri çıkmıştı ve şundan emindim ki Korhan bana, değil ilgisini, günahını bile vermezdi.

Günlerimi onun gibi birinden ilgi umarak geçirdiğim için kendime kızarken, Korhan'la konuştuğum uygulamadan çıktım ve başka bir uygulamaya girerek, Rüya'dan aldığım hesapla giriş yaptım. Bu uygulamada

insanlarla kimliğimizi gizli tutarak konuşabiliyorduk. Onlar ne bizi görüyor ne duyuyor ne de adımızı biliyordu. Biz ise onlar hakkında birçok bilgiye sahip olarak başlıyorduk onlarla konuşmaya. Diğer uygulamadan daha avantajlı olan bu uygulamada, kafa dengi birini bulmak için ana sayfada gezinirken, dikkatimi çeken bir biyografi yazısı oldu.

Vaktinin çoğunu ilginç küfürler üretmeye çalışarak harcayan bir malım. Zaten küçükken de malmışım.

İstemsizce küçük bir kahkaha attım. Kendisinin bir mal olduğunu düşünmesi, üstüne bunu biyografisine yazmış olması ilgimi oldukça çekerken, mesaj atmak için fotoğrafının üzerine tıkladım ve sohbet kutusu açılınca ilk mesajımı yazdım.

anonim: Ne gibi küfürlerden bahsediyorsun?

Mesajıma ne cevap vereceğini merakla beklediğim sırada, yazıyor, yazısını görünce kalbim hızla atmaya başladı.

colorasen: Ulan biriniz de buraya selam diyerek giriş yapın ya, biriniz!

İsyanını haklı bularak gülümsedim ve mesajına cevap yazmaya koyuldum.

anonim: Selam.

colorasen: Selam.

anonim: N'aber?

colorasen: İyi, senden :D

Tamam. Güldüğüne göre öfkesi geçmişti artık ve yumuşamıştı. Şu küfür meselesini artık yavaştan sorabilirdim.

anonim: İyi :) Küfürlerden örnek verir misin birkaç tane?

Çok yavaş oldu(!).

colorasen: Hım... Mesela; tuvalet terliği.

Sol kaşımı hafifçe yukarı kaldırırken düşündüm. Tuvalet terliği diye küfür mü olurdu yahu?

anonim: Başka?

colorasen: Misafir çocuğu.

Kahkaha atarken mesajına cevap yazmaya başladım.

anonim: Ahahahaha komikmiş.

Mesajı yolladığım an, Korhan'dan mesaj geldiğini belli eden bildirimi aldım. Kalbim bir anlığına sıkıştı. Buz kesen parmak uçlarımı ısıtmakla uğraşmadan, önce Korhan'dan gelen mesajı açmak için bildirim panosunu açtım ve yazıya bastım.

trueking: 14 Kasım 1995.

Demek doğum günü 14 Kasım'dı. Acaba henüz adını bile bilmediğim, biraz öncesine kadar kahkaha atarak konuştuğum çocuğun doğum günü ne zamandı? Bu sorunun cevabını merak ederken, Korhan'ın mesajına cevap yazdım.

siyahist: Sormamışsın ama benimki de 1 Ekim 1997.

Mesajı yolladıktan sonra tekrar o uygulamaya girdim ve gelen yeni mesajı okudum.

colorasen: İlk duyduğumda ben de komik bulmuştum.

anonim: Peki, doğum tarihin nedir?

colorasen: Gün, ay, yıl olarak mı soruyorsun?

colorasen: 2 Kasım 1994

colorasen: Seninki?

Korhan'ın aksine doğum tarihimi sormuş olması hoşuma giderken gülümsedim ve yazmaya başladım. O sırada Korhan'dan yine mesaj geldi ama bu sefer biraz önceki gibi hissetmedim; hatta ilk onun mesajına cevap vermek yerine, henüz adını bilmediğim akrep burcu olduğundan emin olduğum kişiye cevap verdim.

anonim: 1 Ekim 1997

Ardından uygulamadan çıkarak Korhan'ın mesajını açtım.

trueking: kjhgfdsd

trueking: Doğum günlerine dair pek bir bilgim yok, yanlış anlama.

İlk mesajındaki gülüşü beni yine kendine çekmişken, bu sefer ağına çok kapılmamak istercesine cevapladım mesajını.

siyahist: Peki.

E yuh kızım, sen bildiğin konuşmayı bitirdin.

İlk başta abarttığını düşünmüştüm ama haklıydı, gerçekten de yazdığım son mesajımla birlikte Korhan'la olan konuşmamızı bitirmiştim. Bunu biliyordum çünkü mesajı yollamamın üzerinden dört saat geçmesine rağmen tek kelimelik bile bir cevap vermemişti. Bu beni üzmüş müydü? Evet. Peki, bu beni çok üzmüş müydü? Hayır çünkü o dört saatlik zaman zarfında adının Lodos olduğunu öğrendiğim, benden üç yaş büyük olan çocukla

sohbet etmiştim. Korhan'ın yerini doldursun diye konuşmuş gibi gözüksem de aslında öyle değildi. Lodos, tanıdığım en komik erkekti ve gerek anlattığı olaylar gerekse yaptığı espriler, benim kahkahalarla gülmeme sebep oluyordu.

O gece Korhan'a bağladığım umut parçalarımı çağırdım yanıma ve Lodos'a bağladım. Bana Ushan'ı unuttursun, beni sevsin, benimle ilgilensin diye...

Günler geçiyor ve geçen günler benim Lodos'la daha yakın olmamı sağlıyordu. Korhan'la aramız gittikçe soğuklaşırken, Lodos'la kesinlikle öyle değildi. Eğlenceli ve çoğunlukla kafasına hiçbir şeyi takmayan Lodos, benim daha mutlu biri olmama sebep olurken, sırlarla dolu, bana stres duygusundan başka hiçbir şey aşılamayan Korhan, benim daha mutsuz biri olmamı sağlıyordu. Bu yüzden günlerimin büyük bir kısmını Lodos'la konuşmaya ayırıyor, bu sırada Korhan'a daha geç cevap veriyor ve hatta benim dışımda başka kızlarla daha konuşmasını hiç sorun etmiyordum. Korhan ve Lodos her ne kadar aynı ay içerisinde doğan ve aynı burca sahip olan iki kişi olsa da birbirlerine zerre kadar benzemiyorlardı. Korhan'ın içimi yakan bir çekiciliği varken, Lodos'un içimi ısıtan bir çekiciliği vardı. İkisi de yakışıklı çocuklar değillerdi fakat kendilerince bir karizmatiklikleri vardı ve aslında daha çok sözleriyle benim için çekici olmayı başarabiliyorlardı.

Korhan'a yazdığım mesajı gönderdikten sonra uygulamadan çıkarak, Lodos'la henüz üç gün önce konuşmaya başladığım o sitenin uygulamasına giriş yaptım.

Onunla anonim olarak konuştuğum sitedeki üyeliğimi silmiştim çünkü Lodos dışında yazanlar çok oluyordu bana ve çoğu beni rahatsız edecek cinsten mesajlar atan erkeklerdi. Bu yeni sitede, sadece takip ettiğin kişiler sana mesaj atabilirlerdi ve ben de sadece Lodos'u takip ettiğimden sadece o bana mesaj atabiliyordu. Bu yüzden hem kafam hem de içim artık çok rahattı.

lodosayginer: Nerdesin ki şu anda?

Dudaklarımı büktüm ve bulunduğum odayı inceledim bir süre.

Lisenin son yılının sonlanmasının üzerinden birkaç hafta geçmişti. Asilkan'ın son yaptıklarından sonra bana iyi gelen tek şeyin Korhan ve Lodos olduğunu düşündüğümden, bir süre Gözde ve Lara'yla da görüşmek istememiştim fakat sonra bunun bir saçmalık olduğuna karar vererek onlarla görüşmeye devam etmiştim. Şimdiyse Gözde'nin daveti üzerine onun odasında, küçük koltuğunda oturuyordum. Lara henüz gelmemişti ve Gözde de geceleyin kız gecesi yapacağımızı söyleyerek bize atıştırmalık bir şeyler almak için evden çıkmıştı. Koskoca evde yalnızdım ve bu benim için sorun değildi. Yalnızlığım artık çok sorun edilesi gelmiyordu bana.

... çünkü artık alıştın.

Alıştık. Beraber.

Evet. Artık alışmıştım ve hatta artık yalnız olmak bana keyif bile verebiliyordu.

Korhan'dan mesaj geldiğini belli eden bildirim sesiyle, bakışlarımı tekrar telefonumun ekranına çevirdim ve Lodos'a cevap yazmaya başladım.

siyahist: Arkadaşımın evindeyim. Evden kaçtım ama yarın öğle tekrar eve döneceğim :(

Korhan'ın mesajını açmak üzereydim ki Lodos'un yazıyor olduğunu görünce duraksadım.

lodosayginer: Ulan senin derdin bile güzel be...

Kısa bir süreliğine attığı son mesajı birkaç kez okudum. Beşinci okuyuşumda, zihnimde milyon tane soru cümlesi varlığını belli etti. Altıncı okuyuşumda dudaklarım hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Derdimin bile güzel olduğunu düşünüyorsa, güzel olduğunu düşündüğü başka bir şeyim daha olmalıydı.

Fiziksel özelliklerin?

Eğer öyle olsaydı, ona fotoğrafımı ilk attığım anda, güzel olup olmadığım hakkında yorum yapmaz mıydı?

Her erkek Korhan gibi düşündüklerini doğrudan söyleyemeyebilir.

... ya da her erkek Korhan kadar yavşak olmayabilir.

Korhan yavşak değil!

Tabii canım, tabii ki değil...

Başımı iki yana sallayarak mesajına ne cevap vermem gerektiğini düşünmeye başladım. Yazabilecek herhangi bir şey bulamadığımda ise konuyu değiştirmenin en mantıklısı olduğuna karar vererek, aklıma gelen ilk soruyu ona sordum.

siyahist: Neden mesajlaşırken yazım ve imla kurallarına çok fazla dikkat ediyorsun?

Korhan da mesajlaşırken yazım ve imla kurallarına dikkat ederdi ama Lodos çok daha fazla özenliydi bu

konuda ve bu özelliği her ne kadar güzel olsa da bazen sinir bozucu olabiliyordu.

lodosayginer: Dayım TDK'de çalışıyor ve kurallara uymadığım zaman belamı s*kiyor. Ben de gazabına uğramamak için dikkat etmeye çalışıyorum, zaten çoğu zaman farkında olmadan uyuyorum.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Gözüme batmaya başlayan gerçekliğinin altında böylesine bir sebebin olabileceği aklımın ucundan dahi geçmemişti.

siyahist: Oha, ciddi misin?

lodosayginer: Hayır tabii ki de :D Sadece küçüklüğümden beri öyle alıştım, o kadar.

siyahist: Kurallara bu kadar uyuyorsan, peki adın neden küçük harfle başlıyor? Bir anlamı mı var?

Madem bu kadar önemsiyordu kuralları, öyleyse adının ilk harfinin de büyük olması gerekiyordu fakat küçüktü. Bu da gözüme batan bir diğer gerçekliğiydi.

lodosayginer: Şu ana kadar kimsenin dikkatini çekmemişti o ama evet, bir anlamı var.

siyahist: Nedir? Bana söyler misin?

lodosayginer: Büyük dünyamın, aslında ne kadar küçük olduğunu anlatmaya çalıştım.

siyahist: Hım, anladım.

lodosayginer: asdfghjklkjhgfdsasdghjkjhgfdsasdfg

lodosayginer: Kızım sen harbiden safsın ya.

Lodosayginer: Çıldırıyorum ahahahahahah

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve öfkeden kuduran kendimi sakinleştirebilmek için derin nefesler alıp vermeye başladım. Beni kandırmıştı ve ben de bir salak gibi ona kanmıştım!

Birkaç dakika öylece bekledim ve sakinleştiğime inandığımda yazmaya başladım.

siyahist: Arkadaşım geldi, kız gecesi yapacağız. Anlarsın ya... Sonra konuşalım, olur mu? İyi geceler.

En iyisi durumdan kaçmaktı ve ben de onu yapmıştım. Atacağı mesajı beklemeden Korhan'ın dakikalardır bekleyen cevapsız kalan mesajını açtım.

trueking: İstersen kızı sen seç.

trueking: Ama lütfen, bak lütfen diyorum, 16 yaşından büyük ve güzel olsun.

Hafifçe kaşlarımı kaldırdım. Bana, bu sitedeki tüm kızları tavlayabileceğini söylemişti ve ben de tabii ki de ona inanmıştım. Ona inanmamış olmam da sinirlerini bozmuş olmalıydı ki iddiaya girmeyi teklif etmişti ve ben de sırf biraz daha eğlenebileyim diye teklifini kabul etmiştim. Şimdiyse, adil bir dövüş olmasını istemiş olmalı ki tavlayacağı kızı benim seçmemi istiyordu. Dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken, sohbet kutusundan ayrılarak takip ettiği kişileri açtım ve aşağılara inerek hem 16 yaşından büyük hem de güzel olan bir kız aramaya koyuldum. Kısa bir süre sonra bulabildiğimde ise kızın kullanıcı adını aklımda tutarak sayfayı kapattım ve tekrar sohbet kutusunu açtım.

siyahist: Buldum. Adını bilmiyorum ama biyografisinde 17 yaşında olduğu yazıyor ve kız bence güzel. Kullanıcı adı @beggar. Bak istersen.

Bir süre bekledim ve yeni bir mesaj yazmayacağına karar verince Lodos'la olan konuşmamı açtım.

lodosayginer: Kızdın galiba :D

lodosayginer: Neyse. Hadi iyi geceler.

Çatık kaşlarımla bir süre ekrana bakakaldım. Korhan'ın sinir bozucu rahatlığı bir yana, Lodos'un iki kat sinir bozucu umursamazlığı diğer yanaydı... Başımı iki yana salladım ve Korhan'dan mesaj beklerken öfkelenmek yerine, yazar adımla kullandığım diğer sosyal medya hesaplarıma girdim. Bir süre öylece gezindim. Yazdığım kitaplarla fotoğraf çekilip atan insanları inceledim. Kitaplarım hakkında yazılan uzun yazıları okudum. Arama motorlarına kendi adımı yazdım ve hakkımda paylaşılanlara göz gezdirdim. Her biri bana oldukça yabancı gelirken ve ben boğulurken, yine kaçmayı tercih ederek hepsinden çıkış yaptım. Korhan'la olan sohbetimi tekrar açmak üzereyken duyduğum ses dikkatimi dağıttı ve duraksadım.

Çok kısa bir süre sonra elinde market poşetleriyle birlikte bulunduğum odadan içeriye girdi Gözde ve yüzündeki sırıtışıyla beraber, "Marketi satın aldım kızım, marketi!" dedi.

Elindeki beş ya da altı ve oldukça içi dolu gözüken market poşetlerine şöyle bir baktıktan sonra, "Baban iflas ederse suçlusu biz olacağız." dedim hafifçe gülümseyerek.

Poşetleri öylece kapının önüne bıraktıktan sonra elini boş ver dercesine salladı ve yatağına kurulduktan sonra, "Lara hâlâ gelmedi mi ya?" diye sordu.

Bir an onunla şakalaşmak istedim fakat biraz önce sinirlerimin epeyce yıpranmış olmasından dolayı olsa gerek kendimde o enerjiyi bulamadığımda, "Evet." diyerek onu onaylamakla yetindim.

"Arayayım." dedikten sonra cebine uzandı ve telefonunu çıkarmak üzereyken eş zamanlı olarak ikimiz de duraksamayla kapı zilini duyduk. Gözleri parıl parıl parıldarken yerinden kalktı, "Lara gelmiş olmalı!" diye duyurduktan sonra odadan ayrıldı.

Onun bu enerjik ve neşeli haline karşılık sadece gülümseyebilmişken, biraz sonra Lara ile birlikte içeriye girdiklerinde ayağa kalktım ve Lara'nın sarılışına karşılık verdim. Sarılmayı ya da öpülmeyi, öpmeyi sevmezdim fakat Lara bu üçünü de yapmayı çok sevdiğinden ve ona karşılık vermediğimde kırıldığından, sırf kırılmasın diye yapmak durumunda kalıyordum.

"Uzun zaman sonraki –hayır bekle. Bu bizim ilk kız gecemiz!"

"Oha, cidden." diyerek Lara'ya katıldı Gözde. Onların bana gereksiz gelen heyecanı ve neşesine ortak olmak istedim fakat olamadığımda öylece bakmayı sürdürdüm.

"Sohbet ederiz, sonra film izleriz ya da şarkı söyleriz, değil mi?" diye sordu Lara. Filmlerde gördüklerini yapmak istiyor olmalıydı.

"Bana fark etmez." dedim uyumlu biriymiş gibi davranmak isterken.

"Öyleyse bize şu çok gizlediğin çocuktan bahset." dedi Gözde ve kaşlarımı çatmadan edemedim. Kimden bahsediyordu? Ushan? Korhan? Lodos?

"Gizlediğim çocuk?"

"Bak bak bak." dedi Lara gülerek. "Anlamazlığa da geliyor..."

"Yok, cidden anlayamadım."

"Mesajlaştığında seni gülümseten işte." dedi Gözde ve o anda kimden bahsettiklerini anladım.

Onların yanında hiç Lodos'la konuşmamıştım. Ushan'la, değil onların yanında, normalde de konuşmadığımdan, geriye tek bir kişi kalıyordu o da Korhan'dı. Konuşmamızın ilk zamanlarını düşündüm Korhan'la ve yüzümde yine Gözde ile Lara'nın alışık olduğu gülümsemem oluşunca, Gözde omuzuma vurdu. Bu, artık anlatmak zorunda olduğumun fiziksel söylemiyken başımı salladım ve anlatmaya nereden başlamam gerektiğini düşündüm. Düşündüm ve düşündüm.

En sonunda, anlatmaya ta en başından, beni Korhan'la tanışmaya zorlayan sebepten anlatmaya başlamaya karar vererek, "Ushan." diye fısıldayarak konuşmaya başladım. Konuştum da konuştum. Ushan'la olan hikâyemden başlayarak, yayınevimle aramdaki sorunlardan devam edip, Lodos'la olan tanışmamı da ekledikten sonra Korhan'la olan son konuşmamdan da bahsederek bitirdim. Konuşmayı kestiğimde dilimin damağımın kuruduğunu hissediyordum. Su içmek için oturduğum yerden kalkacakken, Gözde ve Lara'nın yüz ifadelerini görünce

olduğum yerde kaldım ve sol kaşımı hafifçe kaldırarak ne olduğunu sordum.

"Şu Lodos olmasaydı, sana şey diyecektim. Ushan, Asilkan, Korhan... Nedir çektiğin şu anlardan..."

Gözde'nin söylediklerine karşılık yalnızca göz devirmekle yetinebilmişken, "Kimi seviyorsun?" diye sordu Lara.

"Ushan!" dedim kuşkusuzca.

"Neden onunla değil de hiç tanımadığın ve canlı olarak görmediğin kişilerle konuşuyorsun?"

"Babam-"

"Saçma." diyerek sözümü kesti Gözde. "Orta yol illaki bulunur. Hiç denedin mi?"

"Hayır ama-"

"Kimden hoşlanıyorsun? Korhan'dan mı yoksa Lodos'tan mı?"

Lara'nın sorusu kısa bir süreliğine duraksamama sebep olurken ne diyeceğimi bilemeyerek bekledim. Daha önce hiç Korhan'dan ya da Lodos'tan hoşlanıp hoşlanmadığımı düşünmemiştim. Şimdi ise bunu bir anda düşünmek, zihnimin yorulmasına sebep oluyordu.

"Kimi, bir başkasıyla düşündüğünde için kıskançlık duygusu ile dolup taşıyor?" diye sordu Gözde.

Hafifçe kaşlarımı çatım. Korhan'ın başkalarıyla konuşuyor olması kendimi kötü hissettiriyordu daha öncelerinde evet ama kıskanmıyordum, sadece gururum inciniyordu. Lodos'un bir başkasıyla daha konuştuğunu

sanmıyordum ama konuşsa bile benim için sorun olacağını da düşünmüyordum.

"Hiç-" derken gelen bildirim sesiyle telefonuma verdim dikkatimi. Kızların beklemesine sebep olurken, Korhan'dan gelen mesajı açtım ve okuduğum zaman kalbimin çok kısa bir anlığına da olsa sızlamasına engel olamadım.

trueking: @beggar yengen olur :D

Birkaç dakika boyunca ekrana öylece bakakaldım, ardından titreyen parmaklarımı hareket ettirerek yeni bir mesaj yazmaya başladım.

siyahist: Nasıl yani?

trueking: Kızı tavladım.

siyahist: Şaka yapıyorsun?

trueking: İnanman için herhangi bir çaba sarf etmeyeceğim. İddiaya girdik ve ben kazandım. Göt oluşunu izlemek benim için büyük bir zevk olurdu fakat ne yazık ki şu anda henüz yeni tavlamış olduğum bir kız var ve beni bekliyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Yazdığı son mesajında ne demek istediğini anlayamadım bir süre ve anlayabildiğimde ise öfke tüm vücudumu sarıp sarmalamaya başladı. Benim iddia için seçtiğim kız, benden önemli oluvermişti bir anda!

Sen kaşındın.

O da seni kaşıdı.

siyahist: Yani?

trueking: Başka bir zaman konuşuruz.

"Oha." dedim, büyük bir şaşkınlıkla. Öfke yavaş yavaş vücudumu terk ederken, yerini şaşkınlığa bırakıyor, o sırada da ona selam vermekten de geri durmuyordu. Gözde ve Lara neler olduğunu anlatmamı istediklerini belirten bakışlarını bana yollarken, bakışlarım bir onlarda bir de telefon ekranındaydı. Korhan bana resmen bir çöpmüşüm gibi davranmıştı. Belli ki *Beggar* diye bildiğim kızın muhabbetini sevmişti ve şimdiye dek olanın aksine bir başkasıyla konuşmayı benimle konuşmaya tercih etmişti. Bu gerçek beni hem öfkelendiriyor hem şaşırtıyor ve hem de kırıyordu. Evet evet, kırıyordu.

"Korhan." diye cevap verdim Gözde'nin sorusuna yönelik. An itibariyle de anlamış olduğum gibi, Korhan'ı bir başkasıyla düşündüğümde içim kıskançlık duygusu ile dolup taşıyordu.

"Öyleyse Korhan'la konuşmaya devam edeceksin." dedi Gözde.

"Lodos'la konuşmayı da derhâl keseceksin."

... ama Lodos da çok tatlı.

Sana göre tüm erkekler tatlı...

"Bir anda nasıl konuşmayı kesebilirim ki?" diye sorduğumda, kendime sorduğum bambaşka bir soru vardı.

Konuşmayı bir anda kesmeyi istiyor muydum?

Hayır.

Evet.

"Neyse onları boş verelim." dedim konuyu kapatmak istercesine. "Sizlerden konuşalım biraz da." diye

devam ettiğimde, konu onlar için kapanmıştı ama benim için kapanmamıştı.

Korhan ve Lodos'la neden konuşuyordum? Yayınevimin istediği gibi yeni bir kurgu için altyapı oluşturmak için mi? Hayır, cevabın bu olmadığından emindim. Ushan'ı tamamen unutmak ve kalbime yepyeni birini alabilmek için mi? Evet, belki cevap bu olabilirdi. İnternet üzerinden tanışmış olabilirdik fakat internetten tanışıp, birbirine âşık olup ve daha sonra evlenen çok insan vardı. Belki evlenmezdim, belki Korhan veya Lodos'a da âşık bile olamazdım ama internet üzerindeki aşklara inanan biriydim ben. Er ya da geç, internetten ya da değil, bulacaktım birini ve âşık olacaktım; Ushan'ı unutacaktım. Buna inanıyordum.

"Bizlerden değil de... Gözde'den konuşabiliriz bence."

Lara'nın imalı sözüyle birlikte bakışlarımı Gözde'ye çevirdim ve açıklama bekleyen gözlerle ona bakmayı sürdürdüm. Bir süre ikimizden de gözlerini kaçırdı Gözde ve ikimizin de herhangi bir açıklamayı hak ettiğimize olan inancımızın büyük olduğunu fark ettiğinde, derin bir nefes alarak konuşmaya başlayacağını bizlere göstermiş oldu.

"Evet, tamam. Özgür'den hoşlanıyorum, hem de deli gibi!"

İtirafı her ne kadar çok daha öncesinden beri bildiğim bir şey olsa da yine de canımı acıtmıştı. En yakın arkadaşım olduğunu düşündüğüm kız, çocukluğumu cehenneme çeviren çocuğun en yakın arkadaşından hoşlanıyordu. Daha kötü ne gelebilir başıma, diye düşüneceğim anda aslında her zaman hep daha kötüsünü yaşadığım

aklıma gelince duraksadım ve kısa bir süreliğine hiçbir düşüncenin zihnimi esareti altına almamasını diledim.

Olmadı, yapamadım ve aklıma gelen ilk düşünceyi, "O piçten hoşlanacağına öl daha iyi." diyerek onlarla da paylaştım.

Beklediğim gibi Gözde'nin gözleri büyüdü ve hiç beklemediğim bir şekilde Lara'nın kaşları çatıldı. Kısa bir süre sonra Gözde oturduğu yerde rahatsızca kıpırdanarak, "Özgür'ü sevmeyebilirsin ve düşüncelerin de bu yönde olabilir ama onları bu şekilde dile getirmek zorunda değilsin." dedi.

"Onun hakkında hiçbir şey bildiğin yok." dedim öfkeyle. Asilkan'ı da Özgür'ü de ortaokuldan beri tanıyan bendim, son üç yılıma ait çoğu anımı unutmuş olsam da ortaokul yıllarını hatırlıyordum ve hatırladıklarıma göre Özgür kesinlikle iyi biri falan değildi.

"Onu benden daha önce tanımış olman, benden daha iyi tanıyor olduğun anlamına gelmez."

Çatık kaşlarımla kısa bir süreliğine bekledim ve öylece beklerken, Gözde'nin yüzündeki ifadeyi tarttım. Duygularından ne kadar emindi? Sözlerinde ne derece ciddiydi? En yakın arkadaşı olduğunu söylediği bana karşı mı tercih ediyordu aslında hiç tanımadığı ve hoşlandığını söylediği Özgür'ü, yoksa ortada büyük bir yanlış anlaşılma mı vardı?

Ona gerçeklerden bahset.

Hayır, bahsetme. Bırak ne hali varsa görsün.

Sen onun arkadaşısın. Gerçekleri bilmeye hakkı var.

İnanacak mı sanıyorsunuz?

Doğru. Anne ve babamız bile bize inanmamıştı, değil mi?

Sertçe yutkundum. Anne ve babam bile bana inanmamışken, Gözde'nin bana inanmasını beklemek aptallık olurdu. Ağlasam da gerçekleri bir bir haykırsam da inanmazdı bana. Aşktan gözünün kör olmasından değildi bu inanmayacak oluşu; Asilkan ve Özgür, insanların gözünde öyle mükemmel varlıklardı ki kimsenin onların bu tarz pislikler yaptığına inanası gelmiyordu sadece.

"O da senden hoşlanıyor." dedim ruhsuz bir şekilde.

Gözde'nin önce tepki vermeyen, daha sonrasında büyük bir şaşkınlıkla açılan gözleri ile dudakları, bana aşkın var olabileceğini kanıtlamışken, içimin ısındığını hissederek hafifçe gülümsedim.

"Nasıl?" diye yüzündeki ifadenin hakkını veren şaşkınlığıyla birlikte sordu.

"Bana sormuştu seni. Birinden hoşlanıyor musun, sevgilin var mı vs. diye."

Gözde'nin sol kaşı hafifçe yukarı kalkarken "... ve sen bana bunu yeni mi söylüyorsun?" diye sordu.

Başımı hafifçe salladım; bu sırada gereğinden fazla umursamaz görünmek için büyük bir çaba sarf ediyordum. Gözde'nin bu umursamaz tavrım karşısında şaşkınlığını bir kenara atıp öfkelendiğini gördüğümdeyse, "Senin ona karşı bir şeyler hissetmediğini düşünüyordum." diye yalan söyledim.

"Ne yalan söyleyeyim, birkaç hafta öncesine kadar ben de Ezgi gibi düşünüyordum." diyerek bana katıldı Lara.

Gözde oturduğu yerden ayağa kalkarak odasında volta atmaya başladığında, bu halinin bana neden zevk

verdiğine bir türlü anlam veremedim. Çok kısa bir süre sonra, onu aynı Asilkan'ın beni aşağıladıktan sonra seyrettiği gibi seyrettiğimi fark edince, irkilerek bakışlarımı ondan ayırdım ve kendimle baş başa kaldım.

Hak ediyor. Çocukluğumuzu cehenneme çeviren çocuğun en yakın arkadaşına beslediği hisleriyle, bizden gelecek her türlü kötülüğü hak ediyor!

Uğraşmaya bile değmez.

Değmez, değmeyecek ama bu uğraşmamamız gerektiği anlamına gelmiyor. Bu yüzden, çekilin kenara.

Sağ bacağımı sol bacağımın üstüne atarak, zaten çatık olan kaşlarımı daha da çattım ve "Tanıdığım en kötü insan Asilkan ve ikincisi de Özgür." diye itiraf ettim.

"Onların kötü olduğunu düşünmene sebep olacak ne yaptılar?" diye sordu Lara. Gözlerindeki ışıltıyı gördüm; ne söylersem söyleyeyim bana inanacakmış gibi bakıyordu ama kanmadım. Bir kez daha aynı hataya düşecek kadar aptal değildim.

Sen değilsin, ben değilim, peki ya o?

Bahsettiği kişi tam olarak şu anda kontrolümü benden almış olan kişiydi. Bakışlarımdaki anlamı da oturma pozisyonumu da belirleyen oydu ve ben yalnızca bir seyirciydim.

"Bir kız çocuğuna yapılmaması gereken ne varsa onu yaptılar."

Gözlerimi şaşkınlıkla açmak ve ardından dudaklarımı sıkı sıkıya kapatmak istedim fakat yapamadım. Dudaklarımda aciz bir gülümseme belirdi ve Gözde ile

Lara'nın açıklama bekler gibi bakan gözleri arasında mekik dokur gibi gezindi bakışlarım.

"Sana tam olarak ne yaptılar?" diye sordu Gözde, uzun süren suskunluğum sebebiyle herhangi bir açıklama yapmayacağımı anladığında.

Hafifçe omuz silktikten sonra, "Bu soruyu o çok hoşlandığın beyefendiye sormaya ne dersin?" diye sordum iğneleyici bir ses tonuyla.

Gözde üzerime doğru bir adım atınca, Lara oturduğu yerden kalktı ve onu omuzlarından tutarak ittirdikten sonra biraz öncesine kadar oturduğu yerine tekrar oturttu. O andan sonra üçümüzün arasında oldukça gergin bir sessizlik oluştu ve Lara nihayetinde bu sessizliğe bir son vermek istemiş olmalıydı ki sessizliğimizin öncesinde konuştuğumuz konuyla hiçbir alakası olmayan bir konuyu, "Ee, hangi filmi izliyoruz?" diye sorarak açmış oldu.

Daha sonrasında tam bir saat boyunca hangi filmi izleyeceğimizi kararlaştırmaya çalıştık. Hiçbir derdim yokmuş gibi, bir saat boyunca zihnimi hangi filmi izlemek istediğime yordum. Ne Ushan'ı ne Korhan'ı ne de Lodos'u düşündüm bu zaman zarfında ve sonra bir anda, boşluğa bakarken aklıma geliverdiler. Üçünün de bendeki yeri çok ayrıydı ve üçünün de bendeki yerlerine anlam veremiyordum bir türlü. Hayatımda karşı cinsten birine gerçek anlamda ihtiyaç duyuyor muydum, duymalı mıydım bilmiyordum ve aslında ben kim olduğumu dahi bilmiyordum.

Bir yanım vardı; bana umudu aşılayan, masmavi ve göz alıcı olan. Bir diğer yanım vardı; bana ölümü düşlettiren, simsiyah ve iç karartıcı olan. Bazen aldığım

kararların o kadar mantıklı olduğunu düşünüyordum ki ve bazen de yaptığım hareketlerin ne kadar aptalca olduğunun farkına varıyordum. Üç saniye önce gülüyorken, tam üç saniye sonra ağlamaya başladığım oluyordu. Bazen kontrolümü kaybediyordum ve bana oldukça yabancı olan bu diğer yanlarım gibi davranıyordum. Ya çok öfkeli oluyordum tüm herkese karşı ya da çok sakin. Ya çok ağlıyordum her olay karşısında ya da çok gülüyordum. Denge yoktu ikisi arasında. İki farklı ruhlardı ve sanki ben bu iki ruhun arasında sıkışıp kalmıştım. Birini seçmem gerekiyormuş gibi hissediyordum çoğu zaman ve aslında hangisini seçersem seçeyim iyi olmayacağımı da biliyordum. Biri çok iyiyken diğeri çok kötüydü ve hayır, bu söylemim herkesin bildiği iyilik ve kötülük kavramı için değildi. Biri her an gülümseyip, insanlarla iletişim halinde olmak isteyen ve yaşamayı sevecek kadar iyi durumdayken; diğeri her an ağlayıp, insanlarla iletişimi sonsuza dek koparmak isteyen ve bırakırsak tam şu anda kendini öldürecek kadar kötü durumdaydı. Bu durumu mantık çerçevesinde ele aldığımızda iyi olanı seçmem gerekiyordu ama tüm hislerim onda yoğunlaşmamış olduğundan olsa gerek bir seçim yapamıyordum. Gerçi, herhangi bir seçim yaptığımda onlardan kurtulup kurtulamayacağımı da bilmiyordum ya neyse...

Kurtulamayacaksın.

... ve aslında asla kurtulmayı gerçekten istemeyeceksin.

... çünkü bize ihtiyacın var.

Biraz daha nefes alabilmen için, biraz daha kendin olabilmen için...

... senin en çok bize ihtiyacın var.

...On birinci kesik...

KAKTÜS TEAM

Üzülmüştüm, üzmüştüm, biraz üşümüştüm de
Kendime bile uzaktaydım, düştüm epeyce
Belki öptüm, belki sevdim, belki senden bahsettim
Ne fark eder?

Yüz Yüzeyken Konuşuruz - Ne Fark Eder?

Aynadaki yansımamda, kendimin dışında iki farklı kız daha gördüm. Biri somurtuyor, diğeri kahkaha atıyordu. Biri dünyadaki tüm acıları omuzuna yüklemişçesine üzgünken, diğeri tüm acılara şifa oluyormuşçasına mutluydu. İkisi de farklı yöne bakıyordu ve baktıkları yönler de aynı kendileri gibi birbirlerinden oldukça farklıydı. Biri simsiyahken, diğeri masmaviydi. Biri ölümken, diğeri yaşamdı. Biri biçare haldeyken, diğeri umudun ta kendisiydi.

... ve aslında her şeyden öte, biri Siyahist'ken, diğeri Maviris'ti. Evet, onlara taktığım isimlerdi bunlar. Siyahist, siyah sever demek iken; Maviris, umudu ve inancı temsil eden mavi iris çiçeğin adının birleşimden geliyordu. Onlara bir isim bile takmış olan ben, aynadaki yansımamın yanında onları da gördüğümde bir anlığına bile olsun korkmamıştım.

Gözlerimi yavaşça kapatırken, onlardan birini gerçek anlamda hissedebilmeyi diliyordum. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini bilmeme rağmen bu dileği dilemekten asla vazgeçemiyordum. Gözlerimi dünyaya tekrar açtığımdan beri yanımdaydı Maviris ve en kötü ânımda benimleydi Siyahist, bu yüzden onlardan ayrılmak da istemiyordum. Belki ikisinden birinin benden habersiz bir şekilde girdikleri savaştan galip çıkmasını sağlamalıydım ama bunu da yapmak istemiyordum. Aslında bakılırsa, ben uzun zamandır ne yapmak istediğimi bile bilmiyordum.

"Ezgi!" diye bağıran Lara, aynadaki onların bir anda kaçıp gitmelerine yol açınca, içten içe Lara'ya kızmadan edemedim.

"Öldün mü kızım? Ses versene!"

Keşke ölseydim.

Gözde'nin bağırışından sonraki Siyahist'in tepkisine karşılık Maviris ile birlikte gözlerimizi devirdik. Ölüm düşüncesini her an bir şekilde aklıma sokmayı başarabiliyordu Siyahist ve neyse ki Maviris ondan çok daha güçlüydü de o düşünceyi uygulamaya geçirmeden önce zihnimden uzaklaştırabiliyordum.

"Çıkıyorum!" derken, yatağımın üzerindeki çantamı aldım elime ve birkaç adım attıktan sonra odamın kapısını açarak Gözde ile Lara'nın beni görmesine izin verdim.

"Islık öttürüp ne kadar güzel olduğunla ilgili bir şeyler söylemek isterdim fakat ne yazık ki..." diye söze başladı Gözde ve başını iki yana sallayarak, beni baştan aşağı süzmesi bittikten sonra, "Söyleyemiyorum çünkü

eğer söylersem yalan söylemiş olurum. Bu ne hâl kızım?" diye devam etti.

"Ne varmış halimde?" diye umursamaz bir edayla sordum.

"İşte sorun da bu." dedi Lara. "Bir şey yok. Bara gidiyoruz Ezgicim, herhangi bir kafeye değil..."

"Madem beğenmediniz, öyleyse siz giydirin beni?" diye sunduğum teklifimi, sanki bu teklifi sunmamı bekliyorlarmışçasına anında kabul ettiklerinde, birlikte tekrar benim odama girdik.

Onlar bana ve daha doğrusu bara gidecek olan bana uygun kıyafet bakınıyorlarken, ben yatağımda öylece oturmuş, son birkaç ayda olan biteni düşünmekteydim. Üniversite tercihi yapabilmeye hak kazanabilmemiz için girmemiz gereken ilk sınavdan başarılı bir sonuç elde edemediğimden, ikinci sınavına girmemiştim ve dolayısıyla da üniversite tercihi de yapamamıştım. Gözde ve Lara aylardır sıkı çalışmalarının nihayeti olarak tercih yapmışlar ve istedikleri olamasa da güzel üniversitelere yerleşebilmişlerdi. Bugün, hangi üniversiteye yerleştiklerinin açıklandığını gündü ve benim olmasa da onların üniversiteyi kazanmalarının sevinciyle bir kutlama yapmak istemiştik. Kutlamayı kendi aramızda yapabilecekken, Gözde'nin ısrarları sonucunda Bordo Caddesi'nin en ünlü barı olan Dolap Bar'da yapmaya karar vermiştik. Şimdiyse oraya gitmeden önceki son hazırlıklarımızı yapıyorduk.

"Budur!" diyerek bana doğru uzattığı kıyafeti elinden aldım Lara'nın ve kısa bir süreliğine kıyafeti inceledim.

Ne zaman aldığımdan bihaber olduğum siyah, oldukça dar ve kısa olan elbiseye alıcı gözüyle bakmayı denedim ama hiçbir şekilde bakamayınca devirdiğim gözlerimi Lara'ya diktim.

Güzel elbise işte... Giy.

Fazla iddialı.

Öyleydi. Gerçekten de fazla iddialı olan bir elbiseydi ve onu giyinmek istediğimden pek emin değildim. Tam Lara'ya karşı çıkacaktım ki Gözde'nin Lara'nın elinden elbiseyi alarak elime tutuşturması bir olunca, zaten bu geceyi hiç önemsemediğimden, giyeceğim kıyafeti de önemsememem gerektiğini düşünerek kabullendim.

Gözde ve Lara odamdan çıkınca, üzerimdeki tişörten ve pantolondan kurtularak, benim için seçtikleri elbiseyi üzerime geçirdim. Gözde ve Lara'yla bir kez daha göz göze gelmeden önce Maviris ve Siyahist'i görmek istediğimi fark ettim. Aynanın karşısına tekrar geçtiğimde orada olduklarını gördüm. Maviris bana burun kıvırarak, Siyahist ise hayran kalan bir bakışla bakıyordu. Biri şu anki halimden hiç mi hiç memnun değilken, diğeri epey memnundu. İkisini de memnun etmekle uğraşamazdım ve bu yüzden diğerini yok sayarak, yalnızca birinin desteğiyle yola çıkmaya karar vermiş halde tekrar odamdan ayrıldım.

Anneme, çıkmak üzere olduğumuzu söylediğimde, her annenin yaptığı gibi yığınla öğüt vererek yolcu etti bizi ve o bizi Laraların evine gidiyor sanıyorken, biz bara gitmek için evden ayrıldık. Yoldan çevirdiğimiz ilk taksiye atlayarak, bizi Bordo Caddesi'ne götürmesini istediğimizde, yolun uzun olduğunu bildiğimden ve yol

boyunca Gözde ile Lara'nın kendi sessizliklerini koruyacaklarından adım kadar emin olduğumdan, kafamı koltuğun başlığına yaslayarak uyuklamayı tercih ettim.

Taksi hareket etmeyi durdurduğunda, gözlerimi yavaşça açtım ve omuzlarımdaki bana acı veren, kendimin dışında kimsenin görmediği yüklerim ile birlikte doğruldum. Gözde, taksicinin ücretini ödediğinde, Lara ile birlikte taksinin arka iki kapısını açtık ve indik. Kısa bir sürede Gözde de taksiden indiğinde, taksici arabasını çalıştırdı ve Gözde kayboldu. Gözde saçlarını, Lara ise elbisesini düzeltirken, gözlerimi devirip kollarımı göğsümde kavuşturdum. İkisi de ilk kez bara gidecekmiş gibi davranıyordu ve bu benim biraz da olsa sinirlerimi bozuyordu.

"Sarhoş olana dek içeceğim!" diye bağırdı Gözde ve benimkilerden bile daha katı olan ailesine rağmen buna nasıl cesaret edebildiğini anlayamayan beni ardında bırakarak, zıplaya zıplaya ilerlemeye başladı.

"Belki sarhoş olana dek değil ama ben de içeceğim." diyen Lara da zıplaya zıplaya olmasa da Gözde'nin peşi sıra ilerleyince, başımı onaylamazcasına iki yana sallayarak adım atmaya başladım.

Daha önce hiç alkol almamış bu kızlar, liseden mezun olur olmaz nedense kırk yıllık içiciler gibi davranmaya başlamışlardı. Bu oldukça komikti ve eğer benim arkadaşım olmasaydılar, bu davranışları sebebiyle onlarla epey dalga geçebilirdim fakat yakın arkadaşlarımdandılar ve onları kırmak istemiyordum.

Suskunluğumu koruyarak, onların peşi sıra ilerlediğim dakikalarda, ilk kez bakan herkesin illaki bir kez

daha dönüp baktığı caddeden gözlerimi ayıramıyordum. Caddenin ışıltılı girişinden geçip gittiğimizin ve dar, izbe sokağına girdiğimizde tüylerimizin ürpermesine sebep olacak kadar korkutucu anlar yaşadığımızın ardından, nihayet hayalini kurduğumuz barın önündeydik. Bu bara son kez geldiğimde yaşadığım anılar gözlerimin önüne gelince, kısa bir anlığına kaçıp gitmek istedim fakat korkaklık yapmanın hiç sırası olmadığını bildiğimden, bu isteğimden vazgeçebilmek için bakışlarımı barın adının yazılı olduğu tabeladan alarak kızlara çevirdim.

"Hazır mısınız?" diye heyecanla sordu Gözde ve bana göre oldukça gereksiz olan bu tepkisine karşılık olarak Lara sırıtarak başını salladı.

Uyumlu biriymişim gibi davranmak için içten içe verdiğim savaşımdan galip çıkabildiğimde, ben de Lara gibi sırıtmasam da başımı salladım ve birlikte bardan içeriye girdik.

Tabii ki her şey bizim planladığımız ya da hayal ettiğimiz kadar kolay olmadı. Bara adımımızı attığımız ilk anda kimliklerimizi görmek isteyen iki tane iri yapılı adamla karşılaştık ve kimliğini evde unutmuş olan ben, ne yapacağımı bilemeyen bir halde etrafıma bakınmaya başladım. Gözde ve Lara gönül rahatlığıyla kimliklerini adamlara gösterirken, ben hiçbir şey olmamış gibi ıslık öttürüyor, barın kasvetli girişini inceliyordum.

"Kimlik?" diye sorarcasına konuştu adamlardan biri.

"Kimlik?" diyerek adamı taklit ettim. "Evet, kimlik... Kişinin kim olduğunu tanıtan belge ya da hüviyet, değil mi?"

"Kafası mı güzel?" diye sordu diğer adam, Gözde'ye bakarak.

"Kendinden bile." diyerek onayladı Gözde onu ve dirseğimi sertçe tutarak kulağıma doğru eğilirken, "Ne saçmalıyorsun kızım sen?" diye sordu.

"Kimliğimi unuttum." diye fısıldadığımda, Gözde'nin suratında oluşan o ifadeyi ömrüm boyunca bir daha asla unutmayacağımdan emindim.

"Kimlik yoksa giriş de yok." dedi ilk konuşan adam ve bu sözünden ötürü gözlerimi kısarak ona bakmaya başladım.

"Peki, biz girebilir miyiz?" diye sordu Gözde ve adamların onayıyla karşılaştığında bana dönerek, "Bekle burada, geleceğiz." dedikten sonra Lara'yı da aldı, beni adamların yanında öylece bırakıp gitti.

"Arkadaşların seni sattı galiba." dedi kafamın güzel olduğuna inanan adam ve sonrasında çok komik bir şey söylemiş gibi gülmeye başladı. Diğer adam da ona katıldığında, yüz ifademi daha ne kadar fazla somurtuk tutabilirim diye düşünmeye başladım.

Adamlarla bakıştığım ve onların alaycı bakışlarına maruz kaldığım uzun bir sürenin ardından, barın içinden tanıdık bir yüz çıktığında şaşkın şaşkın bakakaldım. Onunla olan ortak son anımız, sanki biraz öncesine aitmiş gibi hâlâ zihnimde net bir şekilde duruyordu. Bana geçmişimin en acı anlarını hatırlatan o, yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışıyla birlikte bana bakarken, adamlar da en az benim kadar şaşkın bir şekilde ona bakıyorlardı.

"Kız benimle." dedi ses tonundan bile iğrendiğim Asilkan ve onun bu sözünden sonra adamlar bara girebilmem için bana izin verdiler fakat ben yapamadım.

Kaç.

Ne oldu? Gelmek için can attığınız bu bardan, neden şimdi kaçarak gitmek istiyorsunuz?

Onunla savaşacak gücümüz yok.

Onunla savaşacak gücünüz zaten hiç olmadı.

Sen bu yüzden var değil misin? Güçsüz olduğum anlarda ortaya çıkarak kontrolü ele almak ve boşluğa düşmeme engel olmak için benimle değil misin?

Evet, bu yüzden; çekilin kenara.

"Onunlayım." dedim kendime bile yabancı olan sesimle ve Asilkan'ın suratındaki değişimden hemen önce adım atarak bara doğru birkaç adım attım.

Asilkan'ın suratında gözle görülür ve aslında komik olan bir ifade değişikliği oluşurken, kontrol bende değildi. Etrafımda gezdirdiğim cesur bakışların ve attığım her yeni kendinden emin adımların sahibi ben değildim. Kim olduğunu biliyordum ve buraya gelirken beni desteklemeyen o, tam olarak şimdi onun kontrolü almasından ötürü kendimi güvende hissediyordum.

Asilkan'la birlikte yürüdüğümüz barın girişi, bana asırlarca sürecekmiş gibi gelirken, "Nasılsın?" diye sorarak bu düşüncemin sadece bir düşünce olarak kalmayacağını kanıtlamış oldu Asilkan.

"İyiyim." diye kendimden emin bir şekilde ve gerçekten inandırıcı olan bir ses tonuyla konuştuğumda, onu

tebrik etmek istedim. Bu kadar güçlü olması benim için verilen en güzel hediyelerden biri olmalıydı.

"Ben de iyiyim." dedi Asilkan, onun hatırını sormadığım için bozulmuş olduğunu ses tonuna yansıtarak. Bakışlarımı adım attığım zeminden ayırıp yüzüne çevirdiğimde, yüzünde de bozulmuş olduğunu belli eden bir ifade olduğunu gördüm ve bu, zafer kazanmış bir edayla gülümsememe sebep oldu. Gülümseyişimi gördüğünde o da gülümsedi ve "Gül sen, gül." dedi başını hafifçe sallayarak. "Unutma, son gülen her zaman iyi güler."

"İyi gülmek istediğimi kim söyledi?" diye sordum sol kaşımı hafifçe kaldırarak.

"Seni bilemem ama benim iyi, hatta çok iyi gülmek istediğim kesin ve sakın merak etme, kesinlikle öyle olacak."

Söyledikleri ürpermeme ve yine kaçıp gitme hissiyle dolup taşmama sebep olurken, adımlarımı yavaşlattım. Sonunda ne ile karşılaşacağımı bile bilmediğim yolda adımlamaya devam ederken, Asilkan'ın suratına bakmaktan alıkoyamıyordum kendimi. Tuhaf biriydi Asilkan. İnsanları kendine çeker ve çok yakınına çektiklerini tek bir hatasında iter, öldürürdü. Ben de o insanların içindeydim fakat benim ona karşı yaptığım hata neydi? İşte bu sorunun cevabını bilmiyordum.

"Biliyorum bana çok âşıksın ve suratıma bakmak için pek çok şeyinden vazgeçersin ama düşebilirsin. Önüne bak."

Uyarısıyla birlikte önüme döndüm ve zihnimdeki Asilkan'la ilgili olan tüm düşüncelerden kurtularak

Korhan'ı düşünmeye başladım. Korhan'ı düşünmeye başlamamdan çok kısa bir sonra aklıma Lodos geldi ve ikisiyle de uzun zamandır konuşmadığımı fark edince, içimi tuhaf bir huzursuzluk kapladı. Gözde ve Lara'ya hissettiğimden daha yakın hissettiğim onlarla konuşmak, bana iyi geliyordu ve bu gece evime döner dönmez ilk işim onlardan biriyle konuşmak olacaktı, buna emindim.

Asilkan'la birlikte Gözdelerin bulunduğu masaya geçtiğimizde yaptığım ilk şey, "Asilkan ve Özgür'ü siz mi çağırdınız?" diye sormak oldu.

Gözde kolumdan tutarak beni kendisine doğru çekti, beni yanında oturmak mecburiyetinde bıraktıktan sonra ise "Sana söyleseydik asla gelmezdin, affet." dedi samimilikten oldukça öte olan ses tonuyla.

"Evet." diyerek onayladım onu. Söyleselerdi kesinlikle gelmezdim, bunu ben ve Asilkan'ı ortak tanıyan herkes tahmin edebilirdi. "Bu yüzden de şimdi gidiyorum." diye devam edip oturtulduğum yerden kalkmak üzere hamle yapmıştım ki sol bileğimden Gözde, sağ bileğimden Asilkan tutarak beni tekrar oturttular.

"Buraya eğlenmeye geldik, lütfen kal." dedi Lara, Gözde ve Asilkan'ın yerine konuşarak. Ona öfkeli, kısık gözlerimi çevirdim ve ne kadar kızgın olduğumu anlamasını diledim.

Gözde ve Asilkan'ın elleri hâlâ bileklerimdeyken, "Dans edelim mi?" diye sordu Özgür, Gözde'ye hitaben.

Gözde, Özgür'ün kendisine soru sorduğunu anlar anlamaz komik bir heyecana kapıldı, bileğimdeki elini bıraktı ve saçlarını düzeltmekle meşgul olmaya başladı.

Özgür'ün sözünden sonra Lara'dan Gözde'ye, Gözde'den ise Özgür'e kayan bakışlarımın anladığı bir şey vardı ki o da bu ikisinin birbirlerinden gerçekten de hoşlanıyor olduklarıydı.

"Bilmem ki." deyince Gözde, elimin tersiyle ağzının üstüne bir tane patlatmak istedim. Tamam, Gözde ve Özgür'ün sevgili olmasını isteyen son insan bile değildim ben ama yine de hiçbir kız bu kadar aptalca davranmamalıydı.

Baktım ki Gözde gereksiz nazlanmasına devam edecek ve Özgür de karın ağrısı çekmeye başlayacak, "Tamam, burada oturacağım. Git ve dans et onunla." diye fısıldadım Gözde'nin kulağına doğru.

... çünkü salaksın.

Gözde ile Özgür dans etmek için yanımızdan ayrılınca, Asilkan hemen yanıma oturdu ve ben de homurdanarak, "Yanımda oturmanı istemiyorum." diye konuşmaktan alıkoyamadım kendimi.

"Ben lavaboya gidiyorum." diyerek yerinden kalkan Lara, nefes alış verişlerimin bir anda sıklaşmasına sebep oldu.

Lara yanımızdan ayrılırken yavaşça kafamı çevirdim ve Asilkan'ın suratındaki o iğrenç gülümsemeyle karşılaştım. Titrek bir nefes aldım ve ne zaman ele aldığımı bilmediğim kontrolümün tekrar onun tarafından ele geçirilmesini diledim.

"Baş başa kaldık, ha?" diye sorarcasına konuştu yüzüme doğru ve ağzındaki o leş kokuyu aldım.

"Ağzın iğrenç kokuyor!" diyerek kendimi ondan olabildiğince uzağa itmek istedim fakat belimden tutarak bana engel oldu.

"Seninki de koksun ister misin?" diye sorduktan sonra masanın üzerindeki içki bardağını eline alarak dudaklarıma doğru uzattı. Başımı iki yana sallayarak ona karşı çıktığımda, "Neden, yoksa o narin bedenin şuncacık alkolü kaldıramaz mı?" diye sordu.

İç ve ona güçlü olduğumuzu göster.

Sakın içme.

Güçlüyüz biz.

Değilsiniz ve zaten alkol almakla güçlü olmanın hiçbir alakası yok. Bizi kandırmaya çalışıyor, aptal olmayın.

İç!

Gelen emirle birlikte irkilirken, Asilkan'ın elindeki bardağı kaptım ve içmek için dudaklarıma götürüp, içindeki yakıcı sıvıdan birkaç yudum aldım. Bardağı dudaklarımdan uzaklaştırırken yüzümdeki ifade kesinlikle yabancı olduğum bir ifade olmalıydı.

"Ne yaptın kızım sen?" diye hayret edercesine sordu Asilkan.

"İçtim." diye basit bir şekilde cevapladım sorusunu. "İçmeye de devam edeceğim."

"Sarhoş olursan seni evine ben bırakmam, şimdiden söyleyeyim." diye uyardığını duydum Asilkan'ın beni ama umursamadım. Başımı umarsızca salladım ve bardağın içindeki sıvıyı içmeye devam ettim. Bardaktaki bitince

masanın üzerinde duran bir başka içi dolu içki bardağına uzandım fakat Asilkan'ın elimi tutmasıyla duraksadım.

"Bazı kızlara içmek yakışır ve sen kesinlikle o kızlardan biri değilsin. Bu yüzden içmeyi kes."

"Yakışması için içmiyorum ki." dedikten sonra bardağı aldım elime ve Asilkan bana engel olmaya çalıştı. "Bırak!" diye bağırdım, bardağı kendime doğru çekmeye çalışırken. Bunu neden yaptığımı, daha doğrusu Siyahist'in bana bunu neden yaptırdığını bilmiyordum. Aptalcaydı ve neden kontrol şu anda ondaydı, buna anlam veremiyordum.

"İçmene izin vermeyeceğim!"

"Neden?" diye öfkeyle sordum.

Biraz önce içmemizi isteyen o değil miydi?

"Bir şeyleri isteyerek yapman bana zevk vermiyor da ondan." diye cevapladığında, sol kaşımı hafifçe kaldırdım. Tabii ya... Planlamasına göre teklifini reddedecektim ve o da bana zorla içki içirtmeye çalışacaktı. Reddetmeyip kendi isteğimle içtiğim için, öncelerine göre hiç mi hiç zevk alamamıştı ve bu yüzden de içmeyi kesmemi istiyordu.

Öyleyse içmeye devam edeceğiz.

Hafifçe gülümsedim ve başımı salladıktan sonra bardağı daha sıkı tutarak dudaklarıma yönelttim. Asilkan benden kat be kat daha fazla güçlü olduğundan, bardağı kendisine doğru çekti ve bardaktaki içki üzerine döküldü. Bir küfür savurarak birkaç adım gerilerken, açık kestane rengi saçlara sahip, o anda hızlı adımlar atmakta olan bir kıza çarptı. Asilkan ne kıza döndü ve

ondan özür diledi ne de herhangi birine çarptığını fark edebildi çünkü o anda gözlerini büyütmüş bir şekilde bir bana ve bir de ıslanmış olan pantolonuna bakmaktaydı.

"Hey!" diye öfkeyle bağıran kız, Asilkan'ın ilgisini biraz olsun bile çekemezken, surat ifadesinden ne kadar kızgın ve aslında acelesi olduğu belli olan kıza çevirdim bakışlarımı. Asilkan'ın kendisiyle ilgilenmediğini anladığında, daha da öfkelenerek onun omuzuna işaret parmağıyla üç kez dokununca, Asilkan bıkmış bir tavırla kıza doğru döndü.

"Ne va- Oha..."

Kız, Asilkan ona doğru dönünce hafifçe gülümsedi ve kollarını göğsünde kavuşturarak, sağ ayağını ritmik bir şekilde yere vururken beklemeye başladı. Asilkan daha önce hiç kimseye yollamadığını düşündüğüm bakışlarıyla kıza bakmaya devam ederken, dudakları hafiften aralıktı. Allah var, kız gerçekten de çok güzeldi. Saçlarının rengini ve parlaklığını geçtim, kızın gözleri şimdiye dek kimsede olmadığını düşündüğüm bir tonuydu mavinin. Asilkan'ın kıza bu denli dikkatli ve hayransı bakıyor olması hiç mi hiç tuhaf karşılanacak bir olay değildi.

"Özür dile."

Ben, kızın sözüne şiddetli bir şekilde karşı çıkmasını bekliyorken, "Özür dilerim." diye bir anda konuşuverdiğinde Asilkan, ağzım şaşkınlıkla açıldı.

"Aferin." dedi kız ve biraz önceki gibi hızlı adımlar atarak yanımızdan ayrılmak için önüne döndü fakat kimden özür dilettirdiğinin farkında değildi.

"Bekle." diyerek kızın kolunu tuttu Asilkan.

Kız, kaşlarını çatarak kolundaki Asilkan'ın eline bakarken, "Nasıl bir cesaret sendeki?" diye sordu.

"Adın ne?"

Sol dirseğimi masaya dayayarak, çenemi de sol avuç içime yasladım ve bir sinema filmi seyreder gibi seyretmeye başladım onları. Asilkan'ın eli sıkı sıkıya tutuyordu kızın kolunu ve kız bundan ciddi anlamda rahatsız olmuşa benziyordu.

"Kolumu bırak."

"Adın ne?"

"Damla. Adım, Damla... Şimdi kolumu bırak. Hemen."

Kızın gerçekten öfkeli bir şekilde söylediği son sözüne rağmen istediğini yapmadı Asilkan ve aptal bir âşık gibi, adının Damla olduğunu öğrendiğimiz kıza bakmaya devam etti. Kolunun kesinlikle bırakılmayacağından emin olan kız, yani Damla, çok kısa bir süre sonra hızla kaldırdığı sağ diziyle Asilkan'ın bacak arasına vurdu. Asilkan tam o anda iki büklüm olarak bacak arasını tutarken, "Pislik herif!" dedi Damla ve ardından Asilkan'ın kafasına doğru tükürdü.

Arkasını döndüğü gibi hızlı adımlarla yanımızdan ayrılan kızın ardından bakakalan Asilkan, acıyla inlemeyi kestiğinde, "Başka bir uzvuyla ve daha yumuşak dokunmasını dilerdim." dedi.

Kast ettiği şeyi anladığımda midemin bulandığını hissettim ve burada daha fazla durmamın bana yarardan çok zarar vereceğini düşünerek tekrar ayağa kalktım. Hipnotize olmuşçasına giden kızın ardından bakakalan Asilkan, ayağa kalktığımı fark edince bana doğru

döndü ve o kıza bakarkenki bakışlarındaki duyguyu aniden terk ederek, bana her zamanki gibi bakmaya başladı.

Bakışlarındaki kendimi değersiz hissettiren duyguyla birlikte, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu, oldukça sakin bir şekilde.

"Evime." diye kısa ve net bir şekilde cevapladıktan sonra gitmek için küçük bir adım attım fakat önüme geçerek, ellerini de belimin iki yanına koyarak bana engel olmaya çalıştı.

"Eğer o kız gibi olsaydın, bunların hiçbiri yaşanmamış olurdu."

Kaşlarımı hafifçe çatarak, ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Anlayamadığımda ise o kız ile kendimi karşılaştırmaya başladım. Kızla kendimi kıyaslayabileceğim birçok özellik bulmuşken ve o özelliklerin hepsinde kızın daha iyilerine sahip olduğunu anlamışken, "Ne demek bu şimdi?" diye sordum.

"Güzelsin." dedi bir anda ve ben küçük dilimi yutacağımı zannettim. "Düşündüğünden, herkesin gördüğünden çok daha fazla güzelsin."

Ortaokul yıllarımızdan bu yana dek defalarca kez ne kadar çirkin olduğumu söylemiş olan çocuk, tam olarak şimdi beni çok fazla güzel bulduğunu söylüyordu. Bu inanılır gibi değildi ve ben de öyle yaparak ona inanmamıştım.

"Benimle uğraşmayı kes artık." dedim, aksini yapacağını biliyor olmama rağmen.

"Ne kadar güzelsen, o kadar güçsüzsün." dedi, bu durumdan hoşnut olmadığını ses tonuna da yansıtarak.

"Bak o kıza. Ne kadar güçlü... Kolunu tuttum diye en değerli varlığıma geçirdi tekmeyi. Karşımda ağlayıp sızlamak yerine bana kafa tuttu, hem de öyle seninkiler gibi öylesine değil, gerçek bir kafa tutmaydı bu."

"Tek sorun bu muydu?" diye şaşkınca sordum. "Güçsüz oluşum mu?"

Başını hafifçe sallarken, "Bana gerçek anlamda kafa tuttuğunu gördüğüm ilk an seninle uğraşmaktan vazgeçecektim ama yapmadın. Her zaman ağladın, çırpındın, kaçmaya çalıştın ve bana güçlü olduğunu kanıtlaman için değil, güçlü olduğunu sanıp seninle uğraşmayı keseyim diye diklendin. Bunları yapmasaydın, eğer o kız gibi gerçekten güçlü olduğun için bana gücünü kanıtlasaydın, bunların hiçbirini yaşamamış olacaktık." diye konuştu.

"Sen-"

"... ve belki de sana âşık olacaktım."

"Aşk mı?" diye şaşkınca sordum.

"Ne sanıyordun? Klişe bir kitabın başkahramanları olduğumuzu falan mı? Kötü ve piç çocuk, iyi ve ezik kızla uğraşır çünkü ona âşıktır..." Duraksadı ve kahkaha atmaya başladı. Kahkaha atmayı bir anlığına kesti, "... ya da bu çocuk, kızla uğraşırken kızın masumluğuna hayran kalarak ona âşık olur..." dedikten sonra tekrar duraksadı ve kahkaha atmaya devam etti.

"Ben öyle bir şey düşünmedim." dedim. Gerçekten de öyle bir şeyi ne düşünmüş ne de düşlemiştim. Asilkan'ın bana âşık olması, şu fani dünyada isteyeceğim son şey bile olamazdı.

"Güzelliğin beni kendine çekiyor, bu doğru ama şu güçsüzlüğün var ya... İşte o, tüm hayran kalınası özelliklerini yakıp kavuruyor. Sana âşık değilim ve sen böylesine güçsüz, ezik, unutulmaya mahkûm bir şekilde yaşamaya devam ettiğin sürece olmayacağım da."

Sanki biz onun bize âşık olmasını istiyorduk... Aptal!

Her şeyin suçlusu ben miymişim yani?

Duraksadım. Öyle olabilir miydi? Asilkan'ın dediği gibi, benimle uğraşıyor olmasının tek sebebi gerçekten de güçsüzlüğüm olduğundan, tüm bunların suçlusu o olabilir miydi?

Sırtımı dayadığım duvarın soğukluğu ürpermeme sebep olurken, kollarımı bacaklarımın etrafında daha sıkı doladım ve beklemeye devam ettim. Neyi beklediğimi bile bilmeyerek, savunmasız olduğumu gözler önüne sererek öylece durdum.

"Neden böylesin Ezgi?" diye sordu Asilkan.

"Na- Nasılım?"

"Neden seninle uğraşmak bana bu kadar keyif veriyor?" diye benden daha çok kendisine soruyormuş gibi konuştu.

Sağ elinin parmaklarını saçlarına götürdü ve saçlarını karıştırırken, biraz önce aldığı derin nefesi verdi. Derin düşüncelere daldığında bu hareketi yapardı. Biliyordum çünkü beklerken hep onu seyrederdim. Daha ne kadar kötü olabileceğine dair tahminler yürütürdüm ve her defasında tahminimden çok daha fazla kötü olurdu.

"Bugün ne yapmak istersin?" diye sordu ve bana doğru adım atmaya başladı.

Bacaklarımı kendime doğru çekerek, duvarın öteki tarafında olabilmeyi ne denli çok istediğimi düşündüm. Birinin çıkıp gelmesini ve beni kurtarmasını ne kadar çok düşlediğimi fark ettim. Kendimi kurtaracak gücüm yoktu ve bunu bilmek beni olduğumdan çok daha fazla değersiz hissettiriyordu.

Lise yıllarıma ait olduğunu düşündüğüm bir anım, zihnimde beliriverdiğinde, kaşlarım daha da çatıldı ve belimdeki ellerin sahibine bakmayı sürdürdüm. Zihnimde beliriveren tek şey lise yıllarıma ait olduğunu düşündüğüm bir anım değildi. O da vardı. Ağlıyordu, çıplaktı ve kimsesizdi. Vücudundaki morlukların acısı henüz geçmemişti ve o, bundan daha çok kendi öz saygısını yitiriyor olmanın acısını hissediyordu.

Sonra bir şey oldu. Mekândaki onca karışmış kokunun arasından bir koku çekti dikkatimi. Bakışlarımı kokunun geldiği yöne doğru yavaşça çevirdim ve onu gördüm.

Ushan'ı. Ushan Yazgı'yı...

Hayal olduğunu düşündüğüm o kısacık anda göz göze geldik. Asilkan'ın elleri belimdeyken, Ushan'ın gözleri bizim üzerimizdeydi. Bu, birbirimizi yıllar sonra ilk kez "tesadüfen" görüşümüzdü ve bu görüşümüzün bu şekilde olması hiç hoş olmamıştı. Tamam, benden sonra önce Hazel, ardından da Nehir denen iki kıza karşı bir şeyler hissetmişti ve evet, belki de artık kalbinde bana hiç yer yoktu ama yine de böyle olmamalıydı.

Bakışlarımı Ushan'dan alarak Asilkan'a çevirdim ve ellerimi Asilkan'ın göğsüne koyarak onu sertçe iterek kendimden uzaklaştırdım. Asilkan, bu yaptığımı büyük bir şaşkınlıkla karşılarken, bakışlarımı ondan alarak tekrar

Ushan'a çevirdim ama onu göremedim. Biraz önce onu gördüğüm yerde artık yoktu ve yokluğu, biraz önceki o kısacık ânın hayalden ibaret olduğunu düşünmeme sebep oldu.

"Ben gidiyorum." dedim, aynı yere bakmayı sürdürürken.

Asilkan'ın hiçbir şey söylemediğini fark edince ise artık bana engel olmayacağını anlayarak birkaç adım attım fakat yine Asilkan, Asilkanlığını belli ederek kolumu tuttu ve "Ezgi!" diye seslendi.

"Ne var lan, ne var, ne?" diye bağırarak ona döndüm. Güç mü istiyordu? Öyleyse kontrolü güçlü olanımıza verme vakti gelmişti.

"Sana bir hediye vermek istiyordum."

"İstemiyorum."

"Satın almadım veya kendi ellerimle yapmadım. Çaldım, senden."

Kaşlarım çatılırken, öfke tüm vücudumu sarıp sarmalamıştı. "Benden mi çaldın?"

Sırıttı; gülüşü yüzünde yayılmaya devam ederken, biraz önce oturduğum koltukta duran sırt çantasını eline aldı. Çantanın fermuarını yavaşça açtı, içindeki defteri çıkardıktan sonra aynı yavaşlıkla bana uzattı.

"Ne bu?" diye sordum.

"Gerçekten çok fazla gülerek ve dolayısıyla da eğlenerek okuduğum günlüğün."

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarıya kalktı ve o sırada defteri vermesi için elimi uzattım. Bana oldukça yabancı

gelen günlük defterini elinden alırken, yüzündeki gülümseme daha ne kadar varlığını sürdürecekti merak ediyordum. Defteri elime aldığımda, ona inanmadığımı belli ederek ilk sayfayı açtım ve yazının bana ait olup olmadığını kontrol ettim.

Asilkan'ın gülüşüyle eş zamanlı olarak kendini gösteren gerçek, beni bir yıkıma sürüklerken, başımın döndüğünü hissettim. İlk cümledeki acının, tüm sayfalarda olduğunu düşünüyordum ve benim belki de hıçkırarak ağlarken yazdığım cümleleri, Asilkan'ın gülerek okuduğunu bilmek, zaman kavramını bir anlığına yitirmeme sebep olmuştu.

"Oku ve neler yaşadığımızı artık öğren." dedikten sonra elindeki çantayı yerine koydu ve yanımdan yavaş adımlar atarak ayrıldı.

Ben ise muhtemelen yazdığım sırada akan gözyaşlarımın dağıttığı mürekkebin tam şu anda bana bıraktığı acı ile baş başa kaldım.

...On ikinci kesik...

KAKTÜS TEAM

Geri dönme istemem ki
Ben eski ben değilim ki
Hayat öyle bir oyun ki
Ne rolü var ne sahnesi

Yıldız Tilbe - Sen de Sev Ama Sevilme

Kapıyı ardımdan sertçe kapattım ve sırtımı kapıya yaslayarak olduğum yere oturdum yavaş bir şekilde. Elimdeki bana ait olan günlük defterimi sıkı sıkıya tutarken, düşündüğüm tek şey, acılarımın bir başkasının alayı olabildiğiydi. Bu çok adiceydi. Asilkan, bu dünyada tanıdığım en kötü insan olabilirdi ama bu kadarını yapmış olmamalıydı. Yapmıştı, biliyordum ama inkâr etmek istiyordum.

Ağlamayı kes ve okumaya başla.

Okuma.

Yeni bir şeyler hatırlamak istiyorsan eğer o günlüğü er ya da geç okumak zorundasın.

Daha fazla acı çekmek istemiyoruz. Önümüz, sağımız, solumuz acıyla sobelenmişken daha fazlasını istemiyoruz.

Haklıydı. İstemiyordum. Daha fazla acı, keder, gözyaşı istemiyordum.

Öyleyse ağlama.

Dediğini yaptım. Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim ve oturduğum kapı ağzından yavaşça kalktım. Elimdeki günlük defterini hemen kapının yanında bulunan masama bıraktıktan sonra yatağıma doğru ilerledim. O sırada cebimdeki telefonumdan bir bildirim sesinin geldiğini duydum. Yatağıma oturup derin bir nefes aldıktan sonra cebimdeki telefonumu çıkardım ve gelen bildirime baktım. Korhan'dan yeni bir mesajın geldiğini görünce, yatağımda cenin pozisyonu alarak yattım ve mesajı açtım.

trueking: Telefon numaranı ver.

Kirpiklerimi birkaç kez kırpıştırdım ve mesajı da iki kez daha okudum. Sadece fotoğrafımı görmek için bile günlerce sabretmiş bir çocuğun bir anda böyle bir mesaj atmış olması beni şaşırtmıştı.

siyahist: Nereden çıktı bu şimdi?

Tam uygulamadan çıkmak üzereydim ki yazıyor olduğunu görünce duraksadım.

trueking: Canım sesini duymak istedi.

Henüz adını dahi bilmediğim kızla tuhaf bir ilişkisi olduğu halde benim sesimi duymak istemiş olması beni daha da şaşırtırken, alt dudağımı ısırarak ne yapacağımı düşünmeye başladım.

siyahist: Sonra duyarsın.

trueking: Sen şuna, telefon numaramı vermek istemiyorum, desene.

Söylediğini inkâr ederek kaçmayı düşündüm fakat vazgeçtim. Sinirlerim zaten bozuktu, biraz daha bozmaya hiç mi hiç gerek yoktu.

siyahist: Evet. Telefon numaramı sana vermek istemiyorum.

trueking: Neden?

siyahist: Sen olsan kendine verir miydin?

trueking: Hem de en az beş posta...

trueking: asdfghjfdhgfd

trueking: İnceyi çaktın mı?

trueking: Çakmadıysan bundan sonra konuşmaya hiç gerek yok...

Mesajlarına karşılık olarak yalnızca gözlerimi devirdim. Bu kadar terbiye yoksunu olmasının sebebini merak ediyordum. Son birkaç haftadır konuşmalarımızın çoğunu cinselliğe yöneltiyordu ve bu artık gerçekten de rahatsız edici olmaya başlamıştı. Sırf bu huyu yüzünden bana iyi gelmesini es geçerek onu hayatımdan çıkarmak istiyordum bazen ama sonra geçirdiğimiz sayılı eğlenceli anlar aklıma gelince duraksıyordum.

siyahist: Komik olduğunu düşünmeyi kesmelisin.

trueking: Sen de bana açılen telefon numaranı vermelisin.

Tam bir şey yazmak üzereydim ki 11 haneli, kendi telefon numarası olduğunu düşündüğüm sayıları içeren bir yeni mesaj attığında bekledim.

trueking: Benim numaram. Tek aşkım, biricik aşkım vs. diye kaydedebilirsin, izin veriyorum.

siyahist: Numaranı kaydetmeyeceğim ya da sana kendi numaramı vermeyeceğim.

trueking: Neden?

siyahist: İstemiyorum.

trueking: Son kez soruyorum. Neden?

Ona gerçek sebebini söyleyip söylememek konusunda kararsızdım. Söylediğimde bana inanmayıp benimle dalga geçebilirdi ve söylemediğimde de benimle konuşmayı kesebilirdi. İkisinin sonucunda da beni kötü şeyler bekliyordu ve ben en kötüsündense daha az kötüsüne razı olmalıydım.

siyahist: Çünkü sandığın kişi değilim ve kim olduğumu bilmemen gerekiyor.

Bir insan ne kadar aptal olabilir?

Bir insan kendi kendinin işlerini nasıl çomağa sokabilir?

Susun!

trueking: Ne saçmalıyorsun?

siyahist: Bu benim gerçek hesabım değil. İkinci hesabım ve telefon numaramı ikinci hesabımdan tanıştığım biriyle paylaşmak istemiyorum.

trueking: Birinci hesabından mesaj at bana. Hemen.

Aslında yapmayı düşünmüyordum fakat bir anlığına kontrolümü kaybettim ve hiç yapmayacağımı düşündüğüm şeyi yaptım. İkinci hesabımdan çıkarak gerçek, birinci hesabıma girdim ve Korhan'ın profilindeki mesaj at kısmına tıkladım.

EzgiCora: Teşekkür ederim ^^

Tamam. En azından aptal ama çok aptal değil.

trueking: Wtf!?

İkinci hesabıma tekrar giriş yaptığımda, tekrar sohbet kutusunu açtım ve yüzümdeki tedirginliğimi mesajıma yansıtmamayı dilerek parmaklarımı hareket ettirdim.

siyahist: Attım mesajı. Oldu mu?

trueking: Tişikkir idiriim ^^ yazan mal sen miydin?

siyahist: Evet.

trueking: Bekle.

Aradan on dakika geçti ve Korhan'dan yeni bir mesaj gelmedi. Ya bir daha asla benimle konuşmayacaktı ya da bu süre zarfında gerçek profilimi inceliyordu. Tedirginliğim sadece yüzümde değil, vücudumda da kendini belli ederken, Lodos'tan gelen mesaj ile yutkundum.

lodosayginer: N'apıyorsun?

Korhan'a gerçekleri anlattıktan sonra Lodos'tan saklamanın bir anlamı olmadığını düşünerek ona da gerçeklerden bahsetmeye karar verdim. Daha doğrusu ben değil, o karar verdi.

siyahist: Sana bir şey anlatmam lazım.

lodosayginer: Anlat yavrum.

Bana çoğu zaman yavrum derdi ve Siyahist bundan hiç hoşlanmasa da Maviris çok hoşlanırdı.

siyahist: Bu benim gerçek hesabım değil. Evet, adım Ezgi ama sandığın kişi değilim. Sıradan bir hayatım yok. Ben, son üç yılını hatırlamayan ünlü bir yazarım.

lodosayginer: Yani?

Kaşlarımı çattım. Pekâlâ, böyle bir tepkiyi kesinlikle beklemiyordum. Umursamayacağını zaten düşünmüştüm ama bu kadar umursamayacağını kesinlikle düşünmemiştim.

siyahist: Bilmeni istedim.

... çünkü salaksın.

Bizi terk edecek.

lodosayginer: Neden şimdi?

siyahist: İtiraf etme günümdeyim, diyelim.

lodosayginer: Anladım.

siyahist: Kızdın mı bana?

Cevabının olumsuz olacağını bilmeme rağmen sormuştum bu soruyu. Maviris ve Siyahist aksini düşünse de ben Lodos'un bana kızacağını sanmıyordum.

lodosayginer: Ben zaten biliyordum :D Ne zaman bana söyleyeceğini merak ediyordum sadece.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Zaten biliyor muydu? Ne zamandan beri ve nasıl biliyor olabilirdi? Zaten biliyor olması şu an için lehime görünse de ilerisi için aleyhime olabilir miydi?

siyahist: Ne demek, ben zaten biliyordum?

lodosayginer: Seni tanımayan mı var kızım?

siyahist: Ama beni hiç kimse görmedi, hiçbir yerde fotoğrafım yok.

lodosayginer: Birini tanıman için onu görmen mi gerekiyor?

lodosayginer: Neyse, onu bunu bırak da benim merak ettiğim bir şey var.

lodosayginer: Çok para var mı bu kitap işinde?

Son mesajını da okuduktan sonra, önce gülümsedim, sonra sırıttım ve daha sonra kahkaha atmaya başladım. Hayır, paragöz biri değildi Lodos. Sadece çoğu şeyi –ve aslında bakacak olursak her şeyi– alaya alarak umursamayan biriydi, o kadar.

siyahist: Ne kadar çok satarsa kitapların, o kadar çok kazanırsın.

lodosayginer: Kimsenin düşündüğü zaman anlayamayacağı bir bilgiyi benimle paylaştığın için teşekkür ederim...

Kısa bir anlığına duraksadım ve mesajındaki alaycılığı yakaladığımda gülerek yeni bir mesaj yazmaya koyuldum.

siyahist: Kazadan sonra elime hiç para geçmedi – belki de geçti ama benden habersiz babam aldı ve harcadı, bilmiyorum. Bu yüzden sana bu konuda net bir şey söylemem zor.

lodosayginer: Senin şu kaza mevzusu da harbi ilginç ya.

siyahist: Nesi ilginç?

Mesajını beklerken, bildirim panosunda gözüken Korhan'dan yeni bir mesajın geldiğini gösteren bildirimi fark ettiğimde, hemen uygulamadan çıkarak Korhan'la konuştuğum uygulamaya girdim.

trueking: Neden daha önce söylemedin bunu?

Lodos gibi o da itiraf etme zamanımı kafaya takmış olmalıydı. Mantıklı bir açıklama yapmalıydım onu kaybetmemek için ama aklımda kesinlikle mantıklı bir açıklama yoktu. Mantıklı açıklamayı boş verelim, aklımda en ufak bir açıklama dahi yoktu.

siyahist: Çünkü seni tanımıyordum ve tanımadığım insanlara da güvenmem.

trueking: Beni şu anda tanıdığını mı düşünüyorsun?

trueking: Ve bana güvendiğini de?

Ne demekti bu şimdi?

Beni tanımıyorsun, bana güvenme, diyor.

Bizi tuzağa düşürdü.

Aynı senin gibi, o da sandığımız kişi değil.

... ve belki de o aslında yok.

Sadece bir hayal ürünü mü?

Belki?

"Çüş." diye sesli bir şekilde konuşarak tepki verdim.

Tamam, iyi olmayabilirdim. Belki içimde benim dışımda konuşan iki kişi daha olabilirdi. Belki bazen bedenimin kontrolünü kaybediyor olabilirdim ama hayal değildi hiçbir şey. Acı vardı. Zehrin bıraktığı etki nasıl gerçekse, panzehirin etkisi de gerçekti ve o, benim panzehrimdi.

Korhan mı?

Evet, Korhan. Ağlaya ağlaya yazdığım cümlelerimle tıpkı Asilkan gibi dalga geçmek yerine onları benimkiler kadar acı veren duygularla karşılayan Korhan. Asilkan

zehir ise, Korhan panzehirdi. Ushan umutsuzluk ise, Korhan umuttu. Lodos arkadaşlık ise, Korhan aşktı. Bambaşkaydı o benim için ve ben onu kaybetmek istemiyordum.

siyahist: Evet. Sandığından çok daha fazla tanıyorum seni ve artık güveniyorum da sana.

trueking: Her iddiasına girerim ki beni zerre kadar tanımıyorsun. Belki güveniyorsun artık bana ama hayır, beni tanımıyorsun.

siyahist: Neden böyle konuşuyorsun?

Böyle konuşuyor olması hem Siyahist'i hem de beni üzüyordu.

trueking: Yalancı bir kızsın sen Ezgi! Hatırla. Ben seni kendini kötülediğin o yazınla tanıdım. Yalan söyleyen insanlara tahammül edemediğim halde seninle tanışmak istedim çünkü ilgimi çekmiştin. Aylardır bana yalanlarınla geldiğini biliyorum.

trueking: Ve aslında tanıdığını zannettiğin kişi değilim ben çünkü sen hiçbir zaman gerçek seni tanımama müsaade etmedin. Ben sana hiç güvenmedim, bu yüzden de sana hiç gerçek kendimi açmadım.

trueking: Bunları söylüyorum sana çünkü artık sona geldik. Bundan sonra seninle tek kelime dahi konuşmayacağım.

Bir sona mı gelmiştik? Ne demekti bu?

Bizimle artık konuşmayacağını söylüyor.

Hayır! Hayır! Hayır!

Siyahist'in gözleri yaşlarla dolmaya başlamışken, parmaklarım tekrar klavyeyle buluştu.

siyahist: Neden? Ne yaptım da artık benimle konuşmayacaksın? Kimliğimi sakladım ve şimdi açıkladım diye mi?

trueking: Hayır.

trueking: Ben senin sözlerinin %70'ine zaten hiç inanmamıştım. En başından beri sana karşı korudum kendimi. Yok kaza geçirmiş, yok komaya girmiş, yok arkadaşı tarafından taciz edilmiş de falan da filan... Salak mı sanıyorsun kızım sen beni veya bu yalanlarınla kendini acındırdığın onca erkeği, insanı? İnandırıcı değil. Komik oluyorsun, yapma.

Gözlerim şaşkınla büyüdü. Bunu nasıl söylerdi? Hayatım boyunca insanların, özellikle de anne ve babamın sözlerime inanmıyor oluşundan dolayı zorluk çektiğimi bile bile nasıl böyle konuşurdu?

siyahist: Anlattıklarımın yalan olduğunu mu sanıyorsun?

trueking: Sanmıyorum. Öyleler. Sen değil miydin, yalancı bir kızım ben, diyen?

siyahist: Evet ama ben sana hiç yalan söylemedim.

trueking: asdfghjkjhgfdsas

trueking: Bak işte en komiği buydu.

trueking: Neyse, bundan sonra sen bana yazma ben de sana yazmayayım, olsun bitsin.

siyahist: Neden bu kadar abarttığını anlayamıyorum. Söylediğine göre sana söylediğim sözlerin %70'i yalandı ve sen bunu düşünüyor olmana rağmen benimle aylardır konuşuyorsun fakat ilk itirafımda

benimle konuşmayı keşmek istiyorsun. Sence de çok saçma değil mi?

trueking: Değil. Biraz önceki hislerime dayanarak söylüyorum ki sözlerinin yalan olduğunu düşünmek, sözlerinin yalan olduğunu bilmekten çok daha farklıymış.

siyahist: Ya o kadar abarttın ki biraz daha abartırsan aramızda bir şeylerin olduğunu sanacağım.

Yok mu?

trueking: Yok mu?

Var mı?

siyahist: Var mı?

trueking: Tabii ki var geri zekâlı. Ben senden hoşlanıyorum, hem de ilk günden beri.

Gözlerim her an yuvalarından çıkabilirdi. Beni şaşırtmak için özel bir çaba mı sarf ediyordu?

siyahist: Ciddi misin sen?

trueking: Evet.

Kaşlarımı çattım.

siyahist: Ve buna rağmen ilk hatamda benden gidiyorsun, öyle mi?

trueking: Sana henüz farkına varamadığın bir gerçeği söyleyeyim.

trueking: Benden hoşlanıyorsun, hem de benim bile tahmin edemeyeceğim kadar çok fazla ve ben şimdi gideceğim. İlk başta umursamayacaksın gidişimi,

yokluğumu ama sonra defalarca kez geri dönmem için kendini bana yalvarıyorken bulacaksın.

trueking: Asla geri dönmeyeceğim. Bu bir son çünkü ben bir yalan için oluşmuş hislerimin artmasını hiç mi hiç istemiyorum. Sen bir yalandın, artık yakalandın.

Hiçbir şey yapamadığım, tepki dahi veremediğim uzun bir sürenin sonunda, mesaj yazmak için kutucuğa dokundum fakat ekranın tam ortasında beliriveren "Artık bu kullanıcıya mesaj gönderemezsiniz!" uyarısı buna engel oldu. Beni engellemişti.

Gitti.

Beni kendine bağladı ve öylece gitti.

Kalbimin odacıklarının içini gözyaşları doldurdu. Ağladı, ağladı, ağladı. Ben durdum, Maviris öylece durdu ve Siyahist saatlerce hıçkırarak ağladı. Gidişine, yokluğuna ve bir daha asla gelmeyecek oluşuna ağladı. Ushan'ın ardından nasıl ağladıysa, Asilkan'ın yaptıklarından sonra nasıl ağladıysa, yine öyle ağladı. Vücudundaki yaralar açıldı, kanadı. Her hıçkırığında bir damla gözyaşı düştü güzel gözlerinden çenesine doğru. Oturduğu acı kokan zeminle buluşan her gözyaşında bir yarası daha açıldı, daha da acıtırken canını. Onun yerini bir başkasıyla doldurmaya çalıştı ama kimin yerini kiminle dolduracağını bilemedi. Tanımamıştık ki biz hiç Korhan'ı. Öyle söylemişti ve gitmişti. Hiç tanımadığımız birine bağlanmıştı Siyahist ve kopması çok zormuş gibi görünüyordu. Benim en savunmasız ve yardıma muhtaç anlarımda yanımda olmuştu Korhan ve o anlarımın sebebi hep Siyahist'ti. Benden veya Maviris'ten daha çok Siyahist'in ona bağlanmış olması da hiç de tuhaf görülecek bir şey değildi.

Saatlerce ağladı. Yetmedi, günlerce ağladı. Sonra bir gün bir başka acıyı tadıverdi. Maviris'in kalbini inciten olay, onun kalbini paramparça etti.

siyahist: Anlat kanka, dinliyorum.

Kanka mı? Hislerimin olduğunu düşündüğüm çocuğa kanka mı dedin sen?

lodosayginer: Ya bak şimdi, bir kız var. Yıllardır aynı mahallede oturuyoruz, aynı arkadaş ortamında takılıyoruz ama ben kızı sevmiyorum hiç.

Lodosayginer: Neyse. Aradı bu beni. Dedi ki; Lodos açilen buluşmamız lazım, sana çok önemli bir şey söyleyeceğim.

lodosayginer: Kızla çok muhabbet kurmuşluğumuz yok, e zaten ben kızı insan olarak da çok sevmiyorum. Kendi kendime dedim, ulan n'oluyor ama kıza demedim tabii. Olur, bir saate buluşalım, dedim. Bir saat sonra falan sözleştiğimiz yerde buluştuk biz bununla. Geç gittim ben biraz. Gittiğimde baktım ağlıyor bu. N'oldu falan diye soruyorum, anlatmıyor. Üsteledim falan, anlatmaya başladı.

lodosayginer: Yok işte bunun yıllardır sevdiği biri varmış ama o bunun hiç farkında değilmiş. Açılmak istiyormuş ama ya kötü bir tepkiyle karşılaşırsa imiş falan filan. Dedim, n'oluyoruz lan, ne zamandan beri ilişki tavsiyesi veren adam oldum ben?

siyahist: Ahahahahaha

lodosayginer: Neyse. Ben de internetten gördüğüm o çok meşhur sözü söyledim kıza. Seviyorsan git konuş

bence, dedim. Öyle mi diyorsun, diye sordu. Evet, dememle kızın, Seni seviyorum Lodos, demesi bir oldu.

siyahist: Bunca konuşmanın üzerine o çocuğun kendinin olduğunu anlamadın mı?

lodosayginer: Anlamadım valla. Kaldım böyle mal gibi. Ben tepki vermeyince, bu daha fazla ağlamaya başladı. Susturdum bir şekilde, sonra da eve geldim, direkt sana yazdım. N'apıcam lan ben şimdi?

siyahist: Güzel mi kız?

lodosayginer: Güzel. Çok güzel kız ama küçük. Kız daha 17 yaşında. Böyle hayatın ben ta...

Maviris'in zihnimin en kuytu köşesine doğru çekildiğini hissettim çünkü üzülmüştü. Lodos bana beni güzel bulduğuna dair hiçbir şey söylememişti şimdiye dek ve bu kız için böyle konuşması Maviris'i gerçekten de üzmüştü.

siyahist: Fotoğrafı var mı?

lodosayginer: Bekle atayım.

Birkaç dakika sonra kızın fotoğrafını attığında, büyük bir kıskançlıkla fotoğrafı incelemeye başladım. Kız harbiden çok güzeldi. Dudakları, burnu, gözleri, kaşları...

siyahist: Güzel kızmış harbiden.

lodosayginer: Öyle ama güzellikle olacak iş değil ki bu.

siyahist: Tek sorun yaş mı yani?

Düşününce ben de henüz on yedi yaşımdaydım ve şimdi eğer ona karşı bir şeyler hissettiğimi kabul edip, ayrıca ona bunu söyleseydim, beni reddederdi. Bu gerçeği

fark eden Maviris'in kalbi incinirken, Korhan'dan dolayı günlerdir aramıza katılmayan Siyahist'in kalbi paramparça oldu.

lodosayginer: Ya bu kız bir de arkadaşımın kuzeni. Yakışmaz bana ama kızı üzmeden nasıl reddedeceğimi de bilmiyorum.

siyahist: Reddedeceğin ilk kız mı bu?

lodosayginer: Evet. Genelde reddedilen ben olurum :D

siyahist: Mesela?

lodosayginer: Önüme gelenden hoşlanmam ya da sırf sevgili olmak için bir kızla sevgili olmam ben. Birinden hoşlandığımda sevgili olmak isterim ve zaten nadir olan bu girişimim başarısızlıkla sonuçlanır. Yalnızca bir kişi beni ilk seferinde reddetmedi o da zaten şu an yok.

siyahist: Neden yok?

lodosayginer: Terk etti beni. Zaten hep ben terk ediliyorum. Bi' ben terk edemiyorum anasını satayım.

lodosayginer: Ezgi ya

lodosayginer: Beş dakikalığına benimle sevgili olsan, beş dakika sonra seni terk etsem, olur mu?

siyahist: Ahahahahaha saçmalama.

lodosayginer: Al, yine reddedildim.

lodosayginer: Hepsi tipsizliğimin suçu. Yakışıklı olsaydım eğer hiçbir kız bana hayır diyemezdi.

Büyük ihtimalle bu mesajına, "hayır, tipsiz değilsin" tarzı bir cevap vermemi istiyordu ama isteği gerçekleşmeyecekti.

siyahist: Şu seni terk edeni anlatsana. Özel değilse tabii.

lodosayginer: Özel ama geçmişte kaldı. Anlatabilirim. Neyi merak ediyorsun mesela?

siyahist: Nasıl tanıştınız? Ne kadar süre birlikte kaldınız? Nasıl ayrıldınız? Ne kadar çok sevdin?

lodosayginer: Aynı sınıftaydık, oradan tanışıyorduk. Dört yıl sevgili kaldık. Artık sevmediğini söyleyerek terk etti beni. Onunla yaşadığımız anılardan oluşan bir kitap yazacak kadar çok sevdim onu.

siyahist: Kitap mı? Basılı kitaptan mı bahsediyorsun?

lodosayginer: Evet ama çok param olmadığı için sadece yirmi beş tane bastırdım.

siyahist: Benim o kitaba sahip olma şansım yüzde kaçtır?

lodosayginer: Yüz. İstersen sana yollayabilirim. Tüm arkadaşlarıma zorla verdim, şerefsizler okumadı. Belki sen okursun.

siyahist: Okurum. Çok merak ettim.

lodosayginer: Adresini yaz, yarın kargolarım.

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken, söylediğini yaparak adresimi yazdım. Vay be, diye geçirdim içimden.

Biz başkalarını yazarız, başkaları da bambaşkalarını yazar. Kimse bizi yazmaz.

Öyleyse biz yazarız.

Nasıl?

Yayınevi acilen bir kitap yazmanı istemiyor mu senden? Komadan uyandıktan sonra yaşadıklarını anlatan bir kitap yaz, olsun bitsin.

Akıllıca.

... ve acı verici.

Doğruydu. Acı verecekti. O anlarımı tekrar hatırlamak, hissederek yazmak bana acı verecekti ama yapacaktım. Birinin beni yazmasına hiç gerek yoktu çünkü ben kendimi yazacaktım.

Anlık verdiğim karar sebebiyle uygulamadan çıkıp rehberime girerek Ecem Hanım'ı aradım. Dördüncü çalışta, aramamı, "Ezgicim, nasılsın?" diyerek cevapladığında, ilk cümlesinin kitap olmayışı beni şaşırtmadı desem yalan söylemiş olurum.

"İyiyim Ecem Hanım, siz nasılsınız?"

"İyiyim canım benim. Hayrola, bir sorun mu var?"

"Hayır, Ecem Hanım, aksine size harika bir haberim var."

"Yoksa aklına yazacak bir kurgu mu geldi?"

"Evet!" diye neşeyle konuştuğumda, bu neşemi gereksiz bularak biraz önceki halime döndüm ve "Teslim tarihi hakkında bana kesin bir şey söylerseniz, o tarihe kadar kitabın yazımını yetiştirmeye çalışacağım." diye devam ettim.

"En geç kasım ayında basılmasını istediğimizi düşünecek olursak, kitabı ekim ayında teslim etmen çok iyi olur."

"Yani iki ayım var."

"Evet. Yetiştirebilir misin sence?"

Kısa bir anlığına duraksayarak düşündüm. Daha önce hiç yazmayı denemediğim için, yazımımın nasıl olduğunu bile bilmediğim için bu soruya cevap vermek benim için oldukça güçtü. Hayal kırıklığına uğramalarını istemediğim için, "Sanmıyorum ama deneyeceğim." dedim.

"Sana güveniyoruz." dedi, bana güvence veren bir ses tonuyla ve ben de gülümsedim.

"Teşekkür ederim."

"Görüşmek üzere Ezgicim!"

"Görüşmek üzere Ecem Hanım!"

Telefonumu hemen yanıma bıraktıktan sonra, oturduğum yatağımdan kalktım ve odamın içinde volta atmaya başladım. Kitabın ilk cümlesi nasıl olmalıydı, kitabın içinde kaç karakterin olması daha iyi olurdu, kitabın adı ne olmalıydı ve dahası kitap nasıl yazılırdı? Bu ve bu tarz soruların hiçbirinin yanıtını bilmediğimden, masamın üzerindeki bilgisayarımı açarak internete girdim ve araştırmaya koyuldum. Saatlerce süren araştırmamın sonunda, kitabımı yazacağım Word sayfasını açtım ve yazmaya koyuldum.

Ölüyorum.

Gerek ruhen gerekse bedenen, acı çekerek, yavaş yavaş ölüyorum.

Canım çok acıyor. Aldığım her yeni nefesin beni kaçınılmaz sonuma götürdüğünü bilmek, canımı çok acıtıyor.

Ruhumu kaybettim ben, kayboldum; başka biriyim artık.

Bu yüzdendir ki tanıştığım her yeni insana başka biri olarak merhaba diyorum çünkü yalancı bir kızım ben. Yalan söylemek hoşuma gidiyor. Ruhlarını, acımasızlığın ele geçirdiği insanlara yalan söylemeyi, onları hayal kırıklığına uğratmayı ve üzmeyi seviyorum. Yalancı, kibirli, egoist, bencil ve aynı zamanda da babasından göremediği sevgiyi veya ilgiyi başka erkeklerde arayacak kadar aciz biriyim. Babalar kızlarının ilk aşkıdır, diye bir söz vardır ya hani... Bu her ne kadar birçok kız için geçerli olmuşsa da benim için hiçbir zaman geçerli olamadı. Babam benim ilk aşkım ya da kahramanım olmadı hiçbir zaman ve sanıyorum sırf bu yüzden, bambaşka kimliklerle bambaşka kişiliklere bürünerek, hiç tanımadığım erkeklerden ilgi dileniyorum. Onlarca erkekle tanışıyorum, onlardan azıcık da olsa ilgi görebilmek için türlü türlü şeyler yapıyorum.

Bazen boğuluyor gibi oluyorum; nefes alamıyorum. Tamam, diyorum. Bu sefer öleceğim. Olmuyor, ölmüyorum, ölemiyorum. Acı çekmeye devam ediyorum. Ruhumun çektiği acıları biraz olsun dindirsin diye vücuduma zarar veriyorum. Ailem vücudumdaki yara izlerini görüyor, ne olduğunu soruyor. Önemli bir

şey olmadığını, geçeceğini söylüyorum. Üstelemiyorlar, susuyorlar, görmüyorlar. Biricik kızlarının, gözlerinin önünde yavaş yavaş öldüğünü göremiyorlar.

Kurtarılmak için çırpınıyorum. Düştüğüm bu bataklıktan kurtulabilmek için, kendi benliğimi bulabilmek için, çırpınıyorum fakat kimse bana yardım eli uzatmıyor. Gözlerinin önünde yok olan ve yardım eli için çırpınan beni umursamadan hayatlarına öylece devam ediyorlar çünkü insanlar kör; insanlar sağır; insanlar bencil ve insanlar acımasız. İnsanlar gerçekten de çok acımasız.

Ölmek istemiyorum.

Binlerce kişi tarafından tanınan, sevilen biriyim. Yazmam gereken onlarca kitap, yaşamam gereken yüzlerce olay, tanımam gereken binlerce insan ve kurmam gereken on binlerce hayal varken olmaz. En azından şimdi, hayır, ölmek istemiyorum. Kaybolmuş ruhumu bulmak, eski ben olmak istiyorum. Taşıdığım bu iki kişilikten yalnızca birine bürünmek, tamamen sadece biri olmak istiyorum. Biri ölsün, diğeri olarak yaşayayım istiyorum.

Sosyal paylaşım sitelerinde Siyahist olarak anılan Rüya mı, yoksa Türkiye'nin en genç ve ünlü yazarı olarak anılan Ezgi Çora mı olmalıyım, bilmiyorum.

Gel.

Gel ve kurtar beni.

Sesini, yüzünü, kokunu hatırlamasam da gel artık. Seni istemediğimi haykırsam da sen gel ve kurtar

beni; çünkü biliyorsun, sen dışında kimse kurtaramaz artık beni.

Kurtarılmak için çırpındığımın, kaybolmuş ruhumu bulabilmek için türlü türlü oyunlar oynadığımın, tanıştığım her yeni insanın beni daha da dibe doğru çekişinin ve ölüme her an biraz daha yaklaşmamın hikâyesi bu.

Benim hikâyem.

KAKTÜS TEAM

...On üçüncü kesik...

KAKTÜS TEAM

Haberin yok ben ölüyorum
Sen gelirken ben gidiyorum
Dermanım yok ben ölüyorum
Ayrılırken ben içiyorum

Duman - Haberin Yok Ölüyorum

"Ezgi! Sana kargo geldi kızım!" diye bağıran annemin sesi irkilmeme sebep olurken, yavaşça oturduğum yerden kalktım.

Korhan'ın gidişinin ardından bana bıraktığı acının üzerinden tam üç gün geçmişti. Gelen kargo ise Lodos'un o çok sevdiği eski sevgilisi ile kendisini anlatan kitabı olmalıydı. Bana söylediğinin ertesi gününde kitabı kargoya vermişti ve kitabını okuduktan sonra düşüncelerimi dürüst bir şekilde aktaracağım hakkında da bana söz verdirtmişti.

Mutfaktaki annemin yanına gittiğimde, bana gelmiş olan paketi açmak üzere olduğunu görünce bir anda öfkelendim ve ona doğru atmam gereken dört adımı ayaklarım arasındaki mesafeyi arttırarak iki adım yaptım, kargo paketini elinden alıverdim.

"Bana geldiğini söylemiştin, değil mi?" diye sordum öfkeli bir tavırla.

"Evet ama merak ettim ne gönderildiğini. Aç da birlikte bakalım."

Kaşlarımı çatarak, "Tek başıma bakmayı tercih ediyorum." dedikten sonra ona arkamı döndüm.

Mutfaktan ayrılmak üzereyken, "Lodos kim?" diye sorduğunu duydum.

Derin bir nefes aldım, gözlerim bir kez tavanı ziyaret etmişken, "Arkadaşım." dedim sıkılgan bir tavırla ve daha fazla soru sormasına ya da benden yapmayacağım herhangi bir şey istemesine fırsat vermeden odama yöneldim.

Odamdan içeriye girer girmez, ardımdan odamın kapısını kapattım ve sırtımı kapıma dayayarak yere oturdum. Büyük bir heyecanla elimdeki paketi açmakla uğraşırken, bir yandan da Lodos'a mesaj atıp atmamak konusunda tereddütlerim vardı. Kitabı kargoya verdiğini söyledikten sonra bana hiç yazmamıştı ve ben de onun bana yazmamış, yazmıyor oluşunu gereksiz yere kafaya takmış, gurur yaparak ben de ona hiç yazmamıştım.

147 sayfalık olan kitabın tamamını okuduktan sonra ona kitabı hakkındaki görüşlerimi içeren bir mesaj ile üç günün sonunda mesaj atmış olmaya karar verirken, ön kapağındaki, baş harfleri bile küçük harflerle yazılmış olan adını, "Âşık olmak piç olmaktır." diye sesli bir şekilde okudum.

Kötü sonla biten bir aşk hikâyesi.

Aşk hikâyeleri zaten hep kötü sonla bitmez mi?

İyi ve mutlu sonla bitmiş olanlar da var.

İyi ve mutlu sonla bittiği söylenilen aşk hikâyeleri henüz bitmemiş, yeni başlamış olanlardır.

Peki ya masallar?

Söylediğin gibi, onlar yalnızca masallar...

Bütün aşkların sonu kötü müdür?

Dünya üzerindeki bütün aşkların sonu kötüdür.

Neden?

... çünkü dünya sonsuz değil. Eğer bir yerde ölüm varsa, o yerde mutlu sonla biten bir aşk diye bir şey yoktur.

Kaşlarım çatılırken, zihnimdeki konuşmayı sonlandırdım. Henüz adını okumuş olduğum elimdeki kitap sayesinde, Lodos'un aşk hikâyesini daha çok merak etmiştim. Sırtımın ağrımaya başladığını hissetmiş olmama rağmen oturduğum yerden kalkmadım ve kapağını çevirdikten sonra ilk sayfadan başlayarak yazdıklarını okumaya başladım.

Saatin kaç olduğunu hiç bilmediğim ve tahmin dahi edemediğim bir süre zarfından sonra kitabın kapağını kapatarak başımı kapıya yasladım ve gözlerim tavandayken öylece düşündüm. Üzerinden yıllar geçmiş olsa da sanki daha dün yaşanmış gibi detaylıca anlatabildiği o mutlu anlarını düşündüm. Kız için yaptığı onca fedakârlığı, kendisini hiç düşünmeden attığı onca tehlikeli durumu ve girdiği aptalca kılıkları düşündüm. Çoğunu düşünürken kocaman gülümsedim ama sonra hikâyelerinin sonları geldi aklıma. Yukarı doğru kıvrılan dudaklarım aniden aşağı düştü. Yüz ifademde gözle görülür bir değişim yaşandı. Kızın nasıl bir anda gönlünü

başkasına kaptırıverdiğini ve hastalığı boyunca yanında olan Lodos'a, "Ben artık seni sevmiyorum. Ayrılalım." dediğini düşündüm. Aklım almıyordu. Böylesine acımasızlığı, Lodos gibi birine nasıl yaptığını aklım bir türlü almıyordu. Tamam, Lodos çok yakışıklı bir çocuk değildi. Tamam, zengin de değildi. Çalışkan veya zeki hiç değildi ama onun kalbi büyüktü. Kocaman, gerçekten sevebilen bir kalbi vardı.

Yaşanan onca şeyi bir anda silip atabilen kızı düşünmeyi keserek, oturduğum yerden zor da olsa kalktım ve elimdeki kitabı masamın üzerine bıraktıktan sonra yatağımın üzerinde duran telefonuma yöneldim. Telefonumu elime alırken, Lodos'la konuştuğum uygulamanın üzerine bastım ve uygulama açılırken yatağıma sırt üstü uzandım.

Sırtımın ağrısı kendini henüz belli etmeye başlamışken uygulama açıldı ve ben de vakit kaybetmeden Lodos'la olan sohbet kutuma girerek ona mesaj yazmaya başladım.

siyahist: Lodoooos!

Çoğu zaman ona attığım günün ilk mesajı böyle olurdu ve onun da bu mesaja verdiği stabil bir karşılık vardı. Yine aynı şekilde karşılık verecek miydi mesajıma, doğrusu bunu çok merak ediyordum.

Yaklaşık on dakika boyunca ondan herhangi bir mesaj alamadığımda uygulamayı kapattım ve Ezgi Çora olarak kullandığım hesaplarımdan birine girmek istedim. Yakında kendi hayatımı anlattığım bir kitap daha yazacaktım ve yaklaşık bir yıldır uzak kaldığım, hiç hatırlamadığım bu ortamda daha sık bulunmalıydım. Ben onları

kaza sebebiyle unutmuştum, onların da yokluğum sebebiyle unutmasını engellemem gerekiyordu. Bu neden gerekliydi, dahası neden onlara karşı bu kadar sıcak hissediyordum kendimi bilmiyordum ama bana gerçekmiş gibi geliyorlardı. Arkadaşlarımdan ve belki de ailemden daha gerçekmiş gibi hissettiriyorlardı bana kendimi. Bu yüzden yalnızca fotoğraf paylaşabildiğimiz uygulamaya girdikten sonra paylaşım yapabildiğimiz yere girdim. Fotoğraf galerimdeki benimle hiç alakası olmayan bir manzara fotoğrafını seçtikten sonra açıklama kısmını doldurmaya başladım.

@EzgiCora: Sizlerle kendi fotoğrafımı paylaşmamı ister misiniz; fakat ondan önce size bir sorum var: Sizce fiziksel özelliklerim nasıldır? (Saç, kaş, göz rengi vs.) Tamamen doğru tahminde bulunan ilk kişiye kocaman bir sürpriz var!

Kendi fotoğrafımı sosyal medya üzerinde paylaşmak için hazır mıydım? Bilmiyordum. Daha öncesinde neden hiç paylaşmamıştım? İşte bunu hiç mi hiç bilmiyordum! Bu sorunun cevabını ne anneme ne de babama sormuş, hatırlayamamıştım da. Merak ediyor muydum? Evet ama cevabını duymak istemiyordum. Öz güvensizliğimden mi yoksa yalnızca stratejik bir plan doğrultusundan mıydı, bilmiyordum. Belki ikisi de değildi, belki ikisi birdendi. Emin değildim.

Başımı iki yana salladım ve paylaştığım görselin altına gelen yorumları okumaya başladım.

@nefarkeder: Bence aşırı çirkin bir şeysin :D

Kaşlarım çatılırken her düşünceye saygı duymam gerektiğini düşünerek bir altındaki yorumu okudum.

@siyahkankusantekboynuzluat: Dış görünüşünün bir önemi yok. Kalbinin güzelliği bizim için yetiyor da artıyor bile.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken, çatık kaşlarım çoktan normale dönmüştü bile.

@bisikletsulugu: Yüzünde bir yara olduğu kesin ahahahaha

Tamam, pekâlâ... Sakin olmalıydım. Tabii ki de beni sevenler olduğu gibi sevmeyenler de var olacaktı.

@siziizliyorum: Siyah saçların, kahve gözlerin ve siyaha yakın kaşların var.

Okuduğum son yorumdan sonra gözlerim şaşkınlıkla büyürken, yorum sahibinin üç tahmininin de doğru olması küçük dilimi yutmama sebebiyet verebilirdi. Kazanan kişi olarak bu yorumun sahibini seçebilirdim ama belki de daha detaylı, diğer özelliklerimden de bahsederek doğru tahminde bulunanlar olabilirdi.

@aglamakzayiflikdegildir: Bence hiç boşuna görüntü kirliliği yaratma.

Gözlerimi devirmekle yetindim.

@oramakomaburamako: Kendini ifşalamaya göğüslerinden başlamaya ne dersin?

Yüzümü buruştururken yorumu yazanın profiline girdim ve onu engelledim. Böylesine kirli düşünceleri olan insanlarla aynı havayı solumak beni üzüyordu.

@oludeliler: Güzel olduğuna eminim ve bence sarı saçların, yeşil gözlerin var.

@thetiş: Bize kitapların lazım, senin o çirkin suratın değil.

Fotoğrafımı hiç paylaşmamış olmam, onların beni çirkin sanmasına sebep olmuştu. Haksız değillerdi ama aslına bakarsak haklı da değillerdi.

@buzdolapliev: Kötü yorum yapan herkesin bir an önce ölmesi dileğiyle...

Bu yorumu yapan kişi, bana kötü sözler söyleyenlerin ölümü hak ettiğini düşünecek kadar fazla seviyordu belki beni ama ölüm bu kadar basite indirgenmemeliydi. Ölüm, sondu ve yalnızca bana kötü söz söyledikleri için hiçbiri bir sonu hak etmiyordu.

@nabercanimcokheyecanliyim: Evet! Ne zaman paylaşırsın?

Ne zaman paylaşırdım? Korhan ve Asilkan'ın söyleminden sonra kendimi güzel bulmaya başlamıştım ve bu yüzden de öz güvenimin yerine gelmesini bekleyecek bir halim de yoktu. İlkler her zaman önemli olduğundan, büyük ihtimalle herkesin beğenebileceği tarzda gerçekten kaliteli olan bir fotoğraf çektirdikten sonra paylaşabilirdim. Hem belki o fotoğrafımı yeni çıkacak olan kitabımın yazar tanıtım yerine de koydurtabilirdim. Şimdiye dek basılan hiçbir kitabımda kendi fotoğrafım yoktu ve bundan sonra eğer sosyal medyada kendi fotoğraflarımı paylaşacaksam, kitaplarımın yazar tanıtımlarında da yer aldırtabilirdim.

@gtyapin: Profilimi fulleyenin profilini fullerim

@gtyoksaunf: Program var görüyorum!

Gözüme çarpan bu ve bunun gibi yorumlar kahkaha atmama sebep olurken, Lodos'tan bir yeni mesajın geldiğini gösteren bildirim ile uygulamayı kapattım ve bildirim panosundaki bildirime tıklayarak Lodos'tan gelen mesajın açılmasını sağladım.

lodosayginer: Hooop!

Pekâlâ. Her zaman verdiği karşılığı vermişti yine ve bu da demek oluyordu ki üç gün boyunca hiç konuşmamış olmamız onun için sorun olmamıştı.

siyahist: Kitabını okudum. Anlatımın güzel ve eğlenceli ama söylemeden edemeyeceğim, sevdiğin kıza acayip kıl oldum.

lodosayginer: Eskiden sevdiğin kıza, diyecektin galiba?

siyahist: Yo, hayır...

lodosayginer: Ona karşı bir şeyler hissetmeyi bırakalı yıllar oluyor.

siyahist: Neden üç gün boyunca bana hiç yazmadın?

lodosayginer: İşlerim vardı.

Kaşlarımı kaldırıp tekrar indirdim. Belli ki tam üç gündür konuşmuyor oluşumuzu hiç umursamamıştı bile. Tamam, umursama bir çocuktu ve hayatta her zaman ilk önce kendi dalgasına bakıyordu ama yine de devamlı olarak konuştuğu birinin üç günlük yokluğunu nasıl olur da fark edememiş olabilirdi?

siyahist: Hiç umursamıyorsun beni, değil mi?

Bizi umursaması için bir sebep verdin mi ki ona?

Korhan'a kendini acındırdın. Peki ya Lodos'a?

Kendimi açtım ona. Ne isem, onu gösterdim.

Nesin?

Nesin sen?

Düşündüm. Neydim ben gerçekten de? Korhan'a gösterdiğim kişi olmadığımı biliyordum ama Lodos'a da nasıl birini gösterdiğimi bilmiyordum ki.

lodosayginer: Ne açıdan?

Sol kaşımı hafifçe kaldırdım.

siyahist: Ne olarak görüyorsun beni?

Yuh.

lodosayginer: İnsan.

siyahist: Ama kadın olarak değil, değil mi?

Gerçekten, yuh...

lodosayginer: Evet.

siyahist: Neden?

Çocuğun seni kesinlikle ama kesinlikle arkadaşı olarak görüyor olmasından dolayı olabilir mi acaba?

lodosayginer: Görmeye başladığım sırada kanka dediğini unuttun galiba?

Dudaklarım hafifçe aralandı. Beni yanlış, daha doğrusu doğru anlamamasını istediğimden ona kanka demiştim ve son mesajını dikkate alacak olursak, ben ona böyle söylemeden önce o benimle ilgilenmeye başlamıştı, söyledikten sonra ilgilenmeyi kesmişti.

lodosayginer: Her neyse. Ben çıkıyorum.

Bundan sonra ona yazmak için harcayabileceğim bir gururum kalmamıştı ve ben ona yazmadığım sürece onun da bana yazmayacağını biliyordum. Bu yüzden sanıyorum ki bir hikâyenin daha sonuna gelmiştik.

Hafifçe omuz silktim. Maviris'in tam şu anda üzgün olduğunu biliyor olmama rağmen, Siyahist'in ondan kat be kat daha üzgün olduğunun farkındaydım. Ushan'ın gidişini, Asilkan'ın yaptıklarını ve Korhan'ın gidişini atlatabilmiştik bizler, Lodos'un gidişini mi atlatamayacaktık?

Zor olacak.

... ama olacak.

Uygulamayı telefonumdan tamamen sildikten sonra telefonumu yatağımın üstüne bıraktım ve çalışma masama yöneldim. Sandalyeme kurulduktan sonra üç gün önce yazmış olduğum yazıyı tekrar okudum. Devamını yazabilmem için gerekli olan her şeyi bildiğim gibi hiçbirinin var olmadığını da biliyordum. Her şeyden önemlisi son üç yılımda neler olduğunu bilmiyordum ve o kısımları da yazmak isteyen ben, tam üç gündür günlük defterini okuyup okumamak arasında kalıyordum. Okuduğumda çok fazla üzülebilirdim ama üzülmeyebilirdim de.

Daha ne kadar üzülebiliriz ki?

Daha fazla ne yaşamış olabiliriz ki?

Başımı salladım hafifçe. Beni çok daha fazla üzecek ne yaşamış olabilirdim? Şimdiye kadar olanlardan çok daha kötü olan ne olabilirdi ki? Asilkan'ın gülerek okuduğunu söylediği günlük defterime kısa bir anlığına baktım ve

tekrar salladım başımı. Okuyacaktım. Ne olursa olsun okuyacak ve bu kitabı hakkıyla yazacaktım.

Oturduğum sandalyemden kalktım hızlıca ve dolabıma yöneldim. Üzerimdeki siyah tişörtümden kurtulduktan sonra dolabımdan çıkardığım siyah, askılı tişörtümü giyindim. Altımdaki siyah eşofmanı da aynı çabuklukla çıkardıktan sonra siyah, kot pantolonumu giydim ve ayağımdaki siyah çorapları çıkarmaya gerek duymadan masamın üzerindeki günlük defterim ile yatağımın üzerindeki telefonumu aldıktan sonra odamdan ayrıldım. Mutfaktaki anneme görünmeden evden ayrılmayı umuyordum ki annemi salonun kapısını silerken görünce duraksadım.

Sertçe yutkundum ve daha sonra birkaç büyük adımda yanına varıp, "Ben Lara'yla buluşacağım." dedikten sonra bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıya yöneldim.

Tabii ki de beni hiç ama hiç şaşırtmayarak yanıma geldi ve "Lara'yla mı? Nerede?" diye sordu. Çok fazla soru soruyordu. Çok fazla konuşuyordu ve bunları yapıyor olması beni gerçek anlamda bunaltıyordu.

"Girdap Kafe'de işte." diye yalan söyledim. Lara'yı arayarak sözlerimin doğru olup olmadığını ona sormasını istemiyordum. Birkaç defa bunu yapmış olduğu gerçeğini hatırladığımda ondan önce Lara'yı arayıp tembihlemem gerektiğini gösteriyordu bana.

"Geç kalma. Babanı biliyorsun." dediğinde, başımı salladım ve günlük defterim ile telefonumu kapının eşiğine koyduktan sonra eğildim, siyah ayakkabılarımı giymeye çalıştım.

Defteri sormaması için içimden dua etmeye başlamamın yalnızca beşinci saniyesinde, "O defter ne?" diye sordu annem.

"Aklıma yeni bir kurgu geldi. Onun hakkında notlar alıyorum." diye konuştuğumda, bu sefer tam anlamıyla yalan söylemiş sayılmazdım. Defterde anılarım yazılıydı ve ben kitabımda da anılarımı yazacaktım.

"Aklına yeni bir kurgu mu geldi? Neden daha önce söylemedin? Anlatsana."

Defterimi ve telefonumu elime alarak yavaşça kalktım, ona doğru döndükten sonra, "Kendine iyi bak anneciğim." diye fısıldadım.

"Kendine iyi bak mı?" diye şaşkınca sordu. Evden ayrılmadan önce ona genellikle veda sözcükleri söylemezdim ve söylediğimde de görüşürüz ya da güle güle dediğimi hatırlıyordum. Kendine iyi bak, demiş olmam onu şu an şaşırttığı gibi beni de şaşırtmıştı çünkü isteyerek, bilerek söylediğimi düşünmüyordum. Maviris'in mi yoksa Siyahist'in mi işiydi bu, işte bunu hem merak ediyor hem de suskunluğunu koruyan onlar için endişeleniyordum.

Annemin sorusuna cevap vermeyerek arkamı döndüm ve koşmaya başladım. Otobüse ya da taksiye binebilecek kadar param varken koşmaya devam etmeyi tercih ettim çünkü koşmak beni rahatlatıyordu. Koşarken her insan gibi sık nefes alıp veriyordum ve göğsüm ortadan ikiye ayrılacakmışçasına ağrımaya başlıyordu. O an yalnızca ruhen değil, aslında bedenen de acı çekebildiğimin farkına varıyor ve tuhaf bir şekilde mutlu oluyordum. Koşmak, iyi olduğumun farkına vardırtıyordu.

Her şeyin benim için geç olmadığını, yapabileceğim bir şeyler olduğunu kanıtlıyordu bana ve evimden Bordo Caddesi'ne kadar hiç duraksamadan koşmamın sebebi de buydu.

Bordo Caddesi'nin girişinde koşmayı bıraktığımda, boğazımın yırtılırcasına ağrıdığını hissetmek beni gülümsetmişti. Günlük defterimi bu caddenin izbe bir sokağında okuduktan sonra evime yine koşarak gitmeyi düşünürken, yavaş adımlarla girişten geçebilmek için yürümeye başladım. Hâlâ sık nefes alıp verirken caddenin girişinden geçmiştim ve aklımda günlüğümde yazan satırları okumanın dışında Ushan da vardı. Onun tam şu anda bu caddede olduğunu düşünüyordum ve açıkçası günlük defterimi okuyabileceğim onca yer varken burayı seçmemin sebebi de buydu. Defterde yazılanlara göre Ushan'ı arayacak ya da aramayacaktım. Bir gün ona ihtiyaç duyacağımı düşünerek numarasını Rüya'nın rehberinden gizlice almıştım. Ne Rüya'nın ne de bir başkasının Ushan'ın numarasının rehberimde olduğundan haberi vardı. Şimdiye dek olmamıştı ve bundan sonra da olacağını pek düşünmüyordum. Tabii Ushan'ı aramazsam...

"Önüne bak."

Yanımdan geçen, sarhoş olduğunu tahmin ettiğim bir çocuğun uyarısıyla birlikte başımı salladım ve sağıma soluma bakmak yerine önüme bakarak yürümeye devam ettim. Dolap Bar'ın olduğunu düşündüğüm sokağın girişindeki çöp konteynırlarının tam karşısında bulunan kırık aynayı görünce, adımlarımı o yöne çevirdim.

Aynanın karşısına geldiğimde, yavaşça eğildim ve defterim ile telefonumu bıraktıktan sonra aynadaki

yansımama baktım. Ne Maviris'i ne de Siyahist'i göremediğimde öfkelendim ve aynayı aynı yerine bırakırken, kırık cam parçalarına takıldı gözlerim. Aynayı kimin, neden kırdığını deli gibi merak ediyor olmama rağmen gözlerimi cam parçalarından aldım ve sırtımı duvara yasladıktan sonra iki bacağımı da karnıma doğru çekip, günlük defterimin ilk sayfasını açtım.

KAKTÜS TEAM

...On dördüncü kesik...

KAKTÜS TEAM

Şarkılar sessiz kaldı
Bir masal yine yarım
Gözlerim sımsıkı kapalı
Önüm arkam yalnızlık

Cem Adrian - Kurtar Beni

12 Eylül 2011

Bugün lisemin ilk günü olacaktı fakat bayram tatili sebebiyle okulların açılması bir hafta ertelendi. Üzgün müyüm? Evet çünkü iğrenç ötesi geçen ortaokul yıllarımı ardımda bırakarak harika geçeceğini umduğum lise yıllarımı bir an önce yaşamak istiyordum!

13 Eylül 2011

Günler geçmek bilmiyor...

15 Eylül 2011

Sen de benim kadar heyecanlı mısın? İçimden bir ses, lise yıllarımın, geçirdiğim en güzel yıllar olacağını söylüyor!

18 Eylül 2011

Yarın okulun ilk günü ve ben heyecandan uyuyamıyorum!

19 Eylül 2011

İlk sayfalarına baktım da ne kadar umutlu, heyecanlı ve mutluymuşum...

Tüm umutlarımı arkama alarak başladığım lise yılımın ilk günüydü bugün ve sanıyorum ki yaşadığım, belki de yaşayıp yaşayabileceğim en kötü günümdü bugün.

Ne mi oldu?

Bu satırları, titreyen parmaklarımın kalemi tutamıyor olmasının zorluğuyla yazdığımı düşün. Gözyaşlarımın öylece aktığını ve siyah mürekkebimi dağıttığını düşün. Kalbimin şimdiye dek sana hiç anlatmadığım kadar çok acıdığını düşün.

Nefes alamıyorum.

Hayır, bekle.

Nefes alıyorum ve bu çok kötü.

Yaşıyorum ve bundan hiç memnun değilim.

Büyük bir heyecanla hazırlandığım lisenin ilk günü için, kahvaltı masasında birlikte kahvaltı yaptığımız babam, "Günün güzel geçsin." dedi bana.

Bana ilk defa böyle bir şey söylediğinden olsa gerek, karşılık veremedim ve yüzümdeki sırıtışın her geçen saniye daha da genişlemesine mani olamadım. Annem, yüzümdeki gülümsemeyi gördüğünde, en az benimki kadar samimi bir gülümsemeyle karşılık verdi bana ve sonra kahvaltımızı etmeye devam ettik.

Ne kadar güzel bir anı, değil mi?

Öyle. Gerçekten de şimdiye dek belki de hiç tadamadığım duyguları tatmama sebep olan güzel bir anı.

Kahvaltıdan sonra henüz okulun yerini bilmeyen beni okula bırakmayı teklif etti babam ve bıraktı da. Diğer kız çocuklarına babalarının yaptıkları gibi, benim babam da beni arabadan inmeden önce öpsün isterdim ama öpmedi. Olsun, dedim. Bu kadarı bile kâfi. Sonra hızlı adımlarla okul kapısından içeriye girdim. Babam motoru çalıştırdı, gazı kökleyerek gözden kayboldu ve ben onu gördüm.

O an anladım.

Lise yıllarımın benim için çok daha iğrenç olacağından o an emin oldum.

Yüzündeki iğrenç sırıtışı ile yanıma geldikten sonra, "Günaydın." dedi samimilikten kesinlikle yoksun bir şekilde.

"Hani Fen ve Sanat'ta okuyacaktın?" diye sordum şaşkınlıkla çünkü bana öyle söylemişti. Ortaokul yıllarımızın sona ermesine birkaç gün kalmışken, benim hangi liseyi tercih edeceğimi sormuş, Özel Soykan Anadolu Lisesi cevabını alınca, kendisinin de Özel Soykan Fen ve Sanat Lisesi'ne gitmek istediğini söylemişti. Ona bir aptal gibi inanmıştım ve tercihimi gerçekten de Anadolu'dan yana yaparak, onun Fen ve Sanat'ta okuyacağını düşünmüş ve lise yıllarım için umut etmiştim.

"Seni burada öylece, yapayalnız bırakamazdım." deyince, tüm umutlarım teker teker beni terk etti. Konuşurken büktüğü dudaklarını normale çevirdiğinde, kısa bir anlığına etrafına baktı ve sonra sol kolumun dirseğinden sertçe tutup, "Seninle bir yere gitmemiz gerekiyor. Senin için neyden vazgeçtiğimi görmelisin." dedi.

"İstemiyorum!" dedim öfkeyle.

Konuşurken hafiften bağırdığımdan olsa gerek, insanların dikkatini çekmiştik ve bu, utanmama sebep olmuştu. Dirseğimi

onun elinden kurtarmaya çalıştığım o kısacık anda kulağıma doğru eğildi ve "Daha lisenin ilk gününde senin ne kadar ezik ve çirkin olduğunu anlamalarını istemezsin, değil mi?" diye sordu.

Etraftaki insanlar dikkatle bize bakmayı sürdürünce, başımı salladım ve dirseğimi bırakmasını, itiraz etmeden istediği yere geleceğimi söyledim çünkü annem bana erkek çocuklarının üç aylık yaz tatili döneminde olgunlaşabildiğini söylemişti. Özellikle ortaokul yıllarının bitmesinden hemen sonra araya giren o üç aylık tatilden sonra lise yıllarına merhaba diyen erkek çocukları, geçmiş yıllarından çok daha farklı ve olgun olurlarmış. Buna dayanarak, anneme inanarak kabul etmiştim ve o da itiraz etmeyeceğimden emin olduğunda yürümeye başlamıştı.

Birlikte Resim Atölyesi'ne girdiğimizde neyden vazgeçtiğini anlamış oldum. Asilkan, çizmeyi, karalamayı ve boyamayı çok severdi. Bir kâğıda, duvara ve masaya bir şeyler çizebilir, karalayabilir ve boyamalar yapabilirdi ama bence en iyi yaptığı şey, eline kalem almadan yalnızca sözleriyle bir insanın hayatını çiziyor, mahvediyor, olabilmesiydi. Somut şeylere çizebildiği gibi soyut olarak görülen şeyleri de çizebiliyordu. Benim çocukluğumu cehenneme nasıl çevirdi sanıyorsun? Önce çizdi, yetmedi karaladı, yetmedi boyadı. O kadar ustaca yaptı ki bunu kimse onun ve benim için olan gerçek anlamı göremedi. Yaptığı resimlerindeki gerçek anlamı nasıl kimse anlayamıyorduysa, bana yaptıklarının altındaki gerçek anlamı da kimse anlayamamıştı.

"Neden?" diye sordum. Bana sataşmak adına gerçekten yeteneği olan ve sevdiği bu uğraştan vazgeçmiş olması mantıklı gelmiyordu.

"Resim sadece ruhsal zevk veriyordu, sen ise hem ruhsal hem de cinsel zevk veriyorsun."

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarıya kalktı.

Bekle. Devamını yazabileceğimden emin değilim.

... ama dur. Yazacağım. Yalnızca ağlayışımın biraz olsun dinmesini beklemeliyim.

Hayır. Dinmiyor ve belli ki dinmeyecek. Bu şekilde yazmak ne kadar zor olsa da devam edeceğim.

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Ağladığını gördüğünde uyanıyor benimki."

"İğrençsin."

"... ve sen de en az benim iğrençliğim kadar acizsin."

"Gördüm. Artık gitmek istiyorum."

"... ama daha hediyeni vermedim." dedi sahte bir hüzünle.

"Ne hediyesi?"

"Her yıl okulun ilk günü güzel bir hediye verir babam bana. Senin babanın, değil okulun ilk günü, normal zamanlarda bile sana hediye vermediğini biliyorum. Evet, baban olmayabilirim ama sana hediye vermemde de bir sakınca görmüyorum."

"Ben görüyorum."

"Hediyeni merak ediyor musun Ezgi?" diye hafifçe gülümseyerek sorduğunda, başımı iki yana sallarken sertçe yutkundum. "Sana dokunacağım." dedi ve o an hiçbir şey anlamadım. Duygusuz bakışlarıyla bana bakmayı sürdürdüğünde, bana vuracağını sanarak ondan korktum. Ortaokul yıllarımızda birkaç defa vurmuştu bana ve bir nesneyle değil, eliyle vurduğundan teknik olarak bana dokunmuş sayılıyordu. Bana yine

o şekilde dokunacağını sanarak bir adım geriledim. "Kaçmaya çalışmaların, çırpınışların ve korku dolu bakışların bunu yapmama asla engel olmayacak, biliyorsun değil mi?" diye sormasıyla kendimi yerde buldum.

Arkamdaki tuvale çarpmıştı sırtım ve dengemi kaybederek düşmüştüm ve düşüşüm Asilkan'ı güldürmüştü. Tuval ile birlikte düşen boyaların üzerindeki sağ elim boyaların rengine boyanmışken, bakışlarım onun acımasız suratında takılıp kalmıştı.

Anneme inanmıştım. Asilkan'ın değiştiğini sanmıştım ama öyle olmamıştı. Asilkan hâlâ aynı insandı ve belki de eskisinden çok daha kötü şeyler yapacaktı.

"Lütfen." diye fısıldadım. "Liseye geçtik. Büyüdük Asilkan, büyüdük. Anlıyor musun beni? Artık yeter."

Kahkahası kulaklarımı doldururken, "İşte bu yüzden sana öncekilerden çok daha farklı bir şey yapacağım!" diye bağırdı sevinçle.

"Ne yapacaksın?"

Biraz önce cebine soktuğu elini, oradan çıkardığı ip ile birlikte çıkardığında, kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Sırıtırken üzerime doğru eğildiğinde, elimin altındaki kayganlığı önemsemeden gerilemeye çalıştım.

"Yapma." dedim yalvarırcasına. Güçsüz bileklerimin etrafına doladığı kalın ip, canımı acıtmaya başlamışken, bir an olsun debelenmekten vazgeçmedim.

Ah.

Zor, değil mi? Bunları duymak sana bile acı veriyor, değil mi? Beni düşünsene. Ben bu yazdıklarımı yaşadım. Ben, bu yazdıklarımdan daha fazlasını yaşadım. Ben, daha fazlasını yazamayacak kadar çok utandım.

Kocaman umutlarla başladığım lisemin ilk günü, Asilkan'ın hediye olarak gördüğü dokunuşlarından sonra hayatımın en kötü günü oluverdi.

Ben bugün birçok yeni karar aldım.

Bir daha asla bu kadar umutlu bir insan olmayacağım.

Bir daha asla annem dâhil kimseye güvenmeyeceğim.

Bir daha asla eski ben olmayacağım.

29 Aralık 2011

Yeni yılın bana güzel şeyler getirmeyeceğini biliyorum. Yeni yıla girmek istemiyorum. 2011'de kalmak gibi bir isteğim de yok. Ben aslında artık hiçbir şey istemiyorum.

3 Ocak 2012

Bugün en az 19 Eylül günü kadar kötü bir gün.

Bugün benim umutlarımın değil, bir başkasının umutlarının paramparça olduğu gün.

Bugün, Ushan'ı hayatımdan tamamen çıkardığımın ilk günü.

Ona bundan tam bir yıl önce dört yıl sonra gel, birlikte oluruz sözü vermiştim. Aklıma gelen güzel sözleri not aldığım defterimin en arka sayfasına yazdığım Ushan'ın soyadını görünce düşündüm.

Babam verdiği sözü tutmamıştı. Bana Ushan'ı bıraktığım takdirde beni daha çok seveceğini söylemişti ama öyle yapmamıştı. Bu yüzden artık Ushan'a geri dönmek için hiçbir engelim yok sanıyordum fakat var.

Gözlerimin dolduğunu hissediyorum. O günü hatırladım yine ve ağlamak istiyorum.

Pekâlâ ağlamayacağım.

Asilkan'ın yaptıkları tamamen bir engel. Ben artık birine güvenemeyeceğimi biliyorum. Bu kişi Ushan olsa da ben artık kimseye güvenemeyeceğimden eminim. Utanıyorum ve herkese karşı güven eksikliği hissediyorum.

Of. Hayır. Ağlıyorum.

Olsun.

Yine de yazmaya devam edeceğim.

Ushan'ın beni hâlâ bekleyip beklemediğini bilmiyordum ama hâlâ tanıdığım çocuk ise kesinlikle bekliyor olmalıydı. Cevabı öğrenmek için onu buldum. Seyhan'ın belki de en tehlikeli caddesine davet ettim onu ve utanç tüm vücudumu sarmalamış iken onunla buluştum.

Buluşma yerine gittiğimde bana sarıldı. Sarılışına karşılık vermedim ve o da bunu fark edince geri çekildi. Ona öylece baktım. Hüzne bulanmış okyanus mavisi gözlere bakmaya devam ederken sertçe yutkundum.

Hafifçe gülümsediğimde, bu gülümsemenin sıcak bir gülümsemeden ibaret olmadığını biliyordum fakat o bilmiyordu. Gülümsediğimde, güzel gözleri dudaklarıma kaydı ve o anda o da gülümsedi. Belki de bana dair en sevdiği şeylerden biri de gülümsememdi.

"Henüz dört yıl olmadı." dedi. O anda gözlerimin yanmakta olduğunun farkına vardım. "Dört yıl olmasını bekleyemedin, değil mi?" derken hafifçe gülümsedi. "Ben de çok özledim seni."

"Ushan." diye fısıldadım. "Benim sana bir şey söylemem gerekiyor."

Ona Asilkan'ın bana yaptıklarından bahsetmek istedim. Ağlamak istedim. Beni kollarına almasını ve benim onun kollarında hıçkıra hıçkıra ağlamamı istedim. Bana hep, ağlarsan geçer, derdi. Ağlarsam geçerdi belki? Onun kollarında, başım göğsündeyken ağlarsam belki gerçekten de geçerdi?

Yapamadım. Ne Asilkan'dan ne de onun bana yaptıklarından bahsedebildim.

Sözümden hemen sonra gözlerine şefkat duygusu eklendi ve bir adım atarak bana yaklaştı. Sağ elini hafifçe kaldırarak başıma koydu ve saçlarımı okşarken, "Söylemene gerek yok." dedi. Bana çok güveniyordu. Bunu biliyordum. Bunu hep bilmiştim ve o an bana olan güveni, tenimi yakmıştı.

"Bekledin mi?" diye sorduğumda, cevabının olumsuz olmayacağından da artık emindim.

"Aksi düşünülebilir mi?" diye sorarken, gözlerimin önüne düşen saçlarımı, kulağımın arkasına atmıştı.

"Bana sormayacak mısın?" diye sordum, elleri bir anlığına hareket etmeyi bıraktı. Gözleri bir anlığına aynı yerde oyalandı ve ardından başını iki yana sallamakla yetindi. Konuşmadı ve başını iki yana sallamak dışında hiçbir şey yapmadı. "Beklemedim." diye devam ettiğimde hâlâ saçlarıma dokunmakta olan elleri hareket etmeyi tamamen kesti ve sonra yavaşça benden uzaklaştı.

Yalan söylemiştim. Beklemiştim. Gerçekten de beklemiştim ama artık olmazdı. Asilkan'ın bana yaptıklarından sonra, değil onunla, hiç kimseyle olamazdım ben.

Hareket eden âdemelmasından sonra dudakları hafifçe aralandı, "Nasıl?" diye sordu. Ses tonu sanki o anki hayal kırıklığının esiri gibiydi.

Omuzlarımı umursamaz bir şekilde silkerken, "Beklemedim işte." dedim. Onu kırmak zorundaydım. Sevgisi çok fazlaydı ve onu bitirmeden benden vazgeçmesi mümkün değildi. "Çocuktuk. Ne bekliyordun? Gerçekten de seni dört yıl boyunca bekleyeceğimi falan mı?"

Biraz önce bana yaklaşmak için attığı adımı, bu sefer benden uzaklaşmak için atarken gözlerini kaçırdı. Yüzü hangi duygunun hâkimiyeti altındaydı bilmiyordum fakat acı çektiği aşikârdı. Gözleri tekrar benimkilerini bulurken, "Yalan mıydı?" diye sordu.

Başımı salladım. Keşke o an kopsaydı da başım, sallayamasaydım.

"Senden kurtulmak için öyle söylemek zorunda kaldım."

Alaycı bir gülüş belirdi suratında, "Senden kurtulmak için mi?" diye sordu sırıtışıyla birlikte.

Söylediğim kelimenin biraz sonra söyleyeceklerimden daha hafif olduğuna inanırken, "Çocuktuk." diye tekrarladım. "Senden sonra sanıyorum dört ciddi ilişkim oldu."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken, aynı zamanda gözleri de şaşkınlıkla büyümüştü. "Dört." diye doğrulamak amacıyla tekrarladı. Başımı salladım. "Dört." diye tekrarladı.

"Dört yılın bitmesini bekliyor muydun gerçekten?" diye sorduğumda, ses tonumda alaycılık yoktu fakat öyle olmasını dilemiştim.

"Bir aptal gibi." diye cevap verdi. "Dört yılın sonunda sana ben bakarım sanmıştım." dedikten sonra kendinden iğrenirmişçesine, "Para biriktirmiştim." diye devam etti.

Ağlamak istedim. Bu kadar masum olma, diye bağırarak ağlamak istedim. Yerin yarılmasını ve benim o yerin içine

girmemi istedim. Olmadı. Öylece durdum. Hüznü beni boğdu, yalanlarım onu yaktı.

"Üzgün değilim." diye yalan söyledim

"Gerçek bir Şeytan'sın, değil mi?" diye sordu. Bir anda ses tonuna hayal kırıklığı dışında nefret de eklenmişti ve bu, amacıma ulaşmakta olduğumun kanıtıydı.

"En acımasızından." diyerek kabul ettim.

"Gerçekten de Siyahist'sin, değil mi?"

"En acısından."

Dişlerini göstererek güldü fakat bunun da alay dolu ve belki de daha çok acı dolu bir gülümseme olduğunun bilincindeydim. "En acısından siyahsın, öyle mi?" diye sordu. Bakışlarını gökyüzüne çevirdi ve derin bir nefes aldıktan sonra tekrar gözlerime baktı, belki de şu ana kadar bakmadığı kadar dikkatli bir şekilde ve ardından, "Ben de siyah olacağım." dedi. Hafifçe kaşlarımı çattığımda, "Öyle bir siyah olacağım ki benden nefret edeceksin." diye devam etti. "Öyle bir siyah olacağım ki bana yalvaracaksın."

"Ushan..."

"Bir şey söyleme çünkü vazgeçerim." dedikten sonra yüzümün her noktasını inceledi. Sanki son kez bakıyormuş gibiydi. "Senin aksine." dedi ve sustu. Gözleri tekrar gözlerimle buluştuğunda, "Seni gerçekten çok sevdim." diye devam etti.

"Ben..."

Başını şiddetle iki yana sallarken, "Sen artık hiçbir şey söyleme Ezgi!" dedi.

Arkasını döndü. Beni orada öylece bıraktı ve dengesiz adımlar atarak gitti.

İstediğim zaten bu değil miydi?

Benden vazgeçmesi ve beni unutmasını istemiyor muydum?

Utancım, her şeyin önüne geçmemiş miydi?

Şimdi neden pişmanım? Neden çok özlüyorum ve eskisinden çok daha üzgün hissediyorum?

3 Mart 2012

Kötü.

Kötü.

Kötü.

Günlerim, haftalarım ve aylarım yalnızca kötü geçiyor.

16 Temmuz 2012

Son birkaç günüm, daha iyi geçiyor. Okul bitti ve Asilkan'ı görmemek için son bir aydır bir kez olsun dışarı çıkmadım. Böyle iyi.

2 Kasım 2012

İki arkadaşım var. Gözde ve Lara. İkisi de çok iyi ve benimle vakit geçirmekten hoşlanıyorlar. Eskisinden daha iyiyim. Yakında tamamladığım kitabım için yayınevleriyle görüşmeye gideceğim.

14 Aralık 2012

Yakında kitabım çıkacak. Ushan'la yarım kalmış hikâyemizi yazdığım kitabım... Sonumuzu, kendimce olmasını istediğim şekilde yazdım ve bence mükemmel bir aşk hikâyesi oldu. Yayınevim kurguya, yazımıma bayıldı ve daha öncesinde internet üzerinde yayınlarken kazandığım okurlarımın heyecanı, değerli hissetmeme sebep oluyor.

2 Şubat 2013

Kitabım çıktı!

İmza günleri vs. şeylere katılım göstermeyeceğim ve boş vaktim de bol olduğu için hemen ikinci kitabımı yazmaya başladım. Konusu bu sefer Ushan ve ben değiliz ve sana bir sır vereyim mi? Bu sefer daha heyecanlıyım!

5 Haziran 2013

Basılı iki kitabım var artık!

Oh, hayat sana güzel, dediğini duyar gibiyim ama değil. Evet, kitaplarım çok satıyor ve çok fazla sevenim var ama hiçbir şey göründüğü gibi değil. Ushan'ı özlüyorum. Babam verdiği sözü tutmamakta ısrarcı ve Asilkan da hâlâ kötü.

2 Kasım 2013

Üçüncü kitabımın da basılmış olmasının üzerinden üç gün geçti. Bu kadar hızlı yazıp, yayımlamam ve bastırıyor olmam insanların gözüne batıyor ama ne yapmalıyım? Ne bir uğraşım ne de yazmamam için bir engelim var. Yazmak beni daha iyi hissettiriyor ve yalnızca yazdığım anlarda tüm sorunlarımı unutabiliyorum. İnsanlar benim için, "Yemiyor, içmiyor, kitap yazıyor!" diyorlar.

Yazıyorum çünkü yazmasam ölecektim.

3 Şubat 2014

Son yazdığım tarihte bile yazımı yarım bırakmışken, neden bu "günlük" işine devam ediyorum ki?

4 Nisan 2014

Çok üzgünüm. Çok çok fazla üzgünüm.

20 Mayıs 2014

Bugün 19 Eylül'de yaşadıklarımın aynısını yaşayacağım sandım. Okulun müzik odasında, yerde, oturmuş ve yeni kitabımın kurgusunu defterime not alıyordum. Bir anda müzik odasının kapısı açılınca bakışlarımı defterimden alarak kapıya çevirdim.

Asilkan ve yandaşçısı Özgür.

Gelenler bu ikisiydi.

Özgür liseye başladığımızdan beri benimle çok uğraşmıyor ama Asilkan beni yalnız gördüğü her yerde uğraşıyor.

"Ne istiyorsunuz?" diye öfkeyle sordum.

"Ağlamanı görmek istiyorum." dedi Asilkan.

"Uğraşmasak mı?" diye sordu Özgür. O gerçekten değişmişti. Annemin o üç aylık zaman zarfında değiştiğini söylediği çocuklardan biriydi Özgür fakat tüm bu değişimine rağmen Asilkan'la arkadaşlık yapmayı da kesmiyordu.

Asilkan, elimdeki defteri alıp bizden çok fazla uzağa fırlattığında, oturduğum yerden kalkmaya çalıştım fakat Asilkan'ın göğüs kafesime tekme atmasıyla, kalkmaya çalışmamla düşmem bir oldu.

"Lütfen!" diye yalvardım. Müzik odasında kimse yoktu ve tekmesi çok acıtmıştı.

"Ah." dedi zevk alırcasına. "Biraz daha yalvar."

"Asilkan!" dedi Özgür, bana acıyarak bakan bakışlarını üzerimden çektikten hemen sonra. "Artık yeter, yapma."

Asilkan öfkeli bakışlarını Özgür'e çevirirken, "Nedenmiş?" diye sordu.

"Titriyor." dedi Özgür, beni işaret ederek. "Nasıl korktuğunu ve titrediğini görmüyor musun?"

Asilkan'ın suratında alaycı bir gülümseme oluşurken, bakışları doğrudan gözlerimle buluştu ve "Görüyorum." dedi. "... ve bu benim gerçekten de çok hoşuma gidiyor."

"Ben artık eğlenmiyorum." dedi Özgür.

"Öyleyse siktir git." dedi Asilkan, Özgür'e bakmadan.

"Gitme." dedim çünkü eğer gitseydi, Asilkan hiç olmadığı kadar kötüleşebilirdi.

Asilkan tek kaşını kaldırarak, "Gitme, mi?" diye sordu. "Gitmesini istemiyorsun, öyle mi?"

Bir aptal gibi başımı salladım.

"Öyleyse kesinlikle gidecek." dedi Asilkan, sırıtarak. "Özgür!" diye seslendi hemen ardından. "Bizi yalnız bırak."

Özgür bir bana bir de Asilkan'a baktıktan sonra arkasını dönmeye yeltenecekken, "Lütfen." dedim. "Gitme!"

... fakat gitti. Yıllardır tek bir yalvarışıma dahi kulak asmayan o, yine aynısı yaparak gitti. Yüzündeki iğrenç gülümsemesiyle bana bakmayı sürdürdü ve Özgür'ün çıktığı kapının kilidini çevirdikten sonra bana doğru ilerlemeye başladı.

"Yaklaşma!" diye bağırdım.

"Ezgi, Ezgi, Ezgi..." diye adımı sonsuz kere tekrarlarken, bana doğru ilerlemeye devam etti.

"Yapma." dedim, aksini yapacağından emin olduğum halde.

"Ne var biliyor musun?" diye sordu. "Bu sefer aynılarını yapmayacağım. Bu sefer sana kötü sözler söylemeyeceğim."

"Dokunacak mısın?" diye sordum. Ona doğrudan beni dövüp dövmeyeceğini sormak istememiştim. Bu, daha da aşağılık hissettiriyordu.

"Evet." dedi dürüstçe. Bir adım gerileyecekken, aniden sağ kolumdan tuttu. "... ama öncekiler gibi değil."

"Nasıl?" diye sordum.

"Daha önce hiç dokunmadığım yerlerine dokunacağım bu kez." dedi ve yüzünde yine o iğrenç gülümsemesi var oldu.

Bana o günü hatırlatmak istemişti.

Gözleri önce göğüslerimde, daha sonra tüm vücudumda oyalanmaya başladığında, "Hayır." dedim.

"Evet." dedi ve kolumu daha da sertçe tutarken zevk alırcasına inledi. Kolumu ondan kurtarmaya ve ona vurmaya çalıştığımda ise iki güçlü eli de beni tuttu. Birlikte hiçbir şey yapmıyor olmamıza rağmen zevkle inlemeye devam ederken, aniden kafasını boyun girintime soktu.

"Bırak beni!" diye bağırdım. Bacak arasına, kafasına, göğsüne ve vurabileceğim neresi varsa orasına vurmaya çalıştım. Zayıftım, güçsüzdüm ve o, benim aksime üç insan yemişçesine çok güçlüydü.

Kokumu içine çekerken tekrar inledi. Tuhaftı ve normal değildi. Öznesi veya başrolü Asilkan olan hiçbir cümle veya olay zaten normal olamazdı fakat içinde bulunduğumuz bu an diğer öncekilerinden çok daha fazla anormaldi. Bırakmasını söyledim, çığlık atmaya ve çırpınmaya devam ettim. Bunları yapmaktan bir an olsun vazgeçmedim fakat durmadı. Durmayı ne, duraksamadı bile.

Dili, boynum ile çenem arasındaki o yerle buluştuğunda, sağ gözümden bir damla yaşın aktığını hissettim. "Ağla. Bağır. Yalvar. Çırpın ve bana karşı koy."

O gün yaşanılanları hatırladığımda, hıçkırarak ağlamaya başladığımda, bir anda beni bıraktı ve gülmeye başladı. Ona şoke olmuş bir ifade ile bakarken, "İşte sen bu kadar güçsüzsün!" dedi ve kahkaha atmaya devam ederken arkasını döndü, kapının kilidini açtıktan sonra odadan ayrıldı.

Ben ise saatlerce orada öylece durdum.

Aşağılık hissediyorum. İğrenç, söylediği kadar çirkin ve güçsüz hissediyorum. Yaşamaya hakkım yokmuş gibi geliyor ve beni sevenleri hatırladığımda kendimi çok daha fazla kötü hissediyorum.

Lütfen biri artık bana yardım etsin.

Lütfen...

1 Haziran 2014

Ölmek istiyorum.

Gözyaşları içinde okumayı bıraktığım günlük defterimi, hemen sağıma, yere bıraktıktan sonra titreyen ellerimle tutmaya çalıştığım telefonumun rehberine girdim.

Kimseyi arama.

Birini ara. Yardım iste.

Hayır.

Yalnız kalmamalıyız.

Maviris haklıydı. İçimde büyük bir güç vardı ve o güç bana hiç iyi şeyler yaptırmayacakmış gibiydi. Biraz

daha yalnız kalırsam, düşüncelerimle ve acılarımla baş başa kalırsam sanki çok kötü bir şey olacakmış gibi hissediyordum. Bu yüzden rehberimdeki bana yakın olduğunu düşündüğüm isimleri okumaya başladım.

Annem?

Hayır. Ne zaman bize iyi geldiğini gördük ki?

Babam?

Hayır. İyi günümüzde yanımızda olmadı. Kötü günümüz de yanımızda olacağını mı sanıyorsun?

Lara?

Hayır.

Gözde?

Hayır.

Rüya?

Bizi suçlamaktan başka bir şey yaptığı yok.

Kimi arayacağını biliyorsun.

Evet, biliyordum. Onu aramak isteyebileceğim ihtimalini göz önüne alarak gelmiştim buraya fakat tam şu anda onu aramamın sağlıklı olacağını düşünmüyordum. Komadan uyandıktan sonra onu birkaç defa görmüştüm fakat yalnızca iki kez konuşma fırsatımız olmuştu ve o bunlardan birinin rüya olduğunu sanıyordu. Şimdi ne diye onu arayacaktım?

Son dört yıldır ondan neden kaçtığımı artık biliyordum. Babamın istemeyişinden değildi, Asilkan'ın yaptıklarındandı. Utanmıştım ve eğer öğrenirse, Ushan'ın beni eskisi gibi görmeyeceğini sanmıştım. Küçüktüm ve

dolayısıyla düşüncelerim de pek mantıklı değildi. Şimdi biliyordum. Şimdi o zamandan çok daha büyük değildim fakat daha olgundum ve daha mantıklı düşünebiliyordum. Benim hiçbir suçum yoktu. Asilkan'ın bana yaptıklarının suçlusu ben değil, oydu. Utanması gereken ben değil, onu yetiştirirken hata yapmış olan ailesiydi. Kötü hissetmesi gereken, kişiliğinde bölünmeler yaşayan ben değil, kişiliği oturamamış ve bozuk olan oydu. Bu yüzden artık utanmama da gerek yoktu.

... fakat yine de... Ne diyerek arayacaktım Ushan'ı?

Kurtar beni, de.

Kurtar bizi, de.

Kaşlarımı çattım. Başımı iki yana sallayarak rehberden çıktım ve Korhan'la konuştuğum o sitenin uygulamasını açtım. Korhan'ın beni engellemesinden hemen sonra başka bir hesap açmıştım. Eğer çok ihtiyacım olursa ona bu hesaptan yazabileceğimi düşünmüştüm ve işte şimdi ihtiyacım vardı. Aramam gereken kişinin Ushan olduğunu biliyordum ama şansımı denemekten geri durmamalıydım. Ushan'dan önce çalabileceğim son bir kapım vardı ve Ushan'ın beni geri çevirmesinin hissettirdiği değersizlik duygusundan önce o kapıyı çalmak istiyordum.

Korhan için açtığım yeni hesabıma girdikten sonra Korhan'ın profiline girip, mesaj yazma yerine tıkladım. Sohbet kutusu açıldığında ise titreyen parmaklarımı klavyede gezdirdim.

siyahistim: Kurtar beni.

Ona değil, aptal! Ona değil!

Bekledim. Cevap yazacağını umarak dakikalarca bekledim ve her geçen saniye zaten yitirmek üzere olduğum umudumu biraz daha yitirdim. Çevrim içi olduğunu görebiliyordum ve mesajımı okuduğundan da emindim. Bekledim. Derin nefesler alıp vererek öylece bekledim ve cevap vermeyince parmaklarımı tekrar klavyeyle buluşturdum.

siyahistim: Ölüyorum.

siyahistim: Bir şey söyle. Yaşamam için herhangi bir şey.

Hayır, hayır, hayır!

Bu mesajları yazan ben değildim. İsteyerek, gerçekten bilerek yazmamıştım. Maviris'in isyanına bakacak olursak o da değildi.

Ushan'ı ara!

Uygulamadan çıkmak üzereyken, gördüğüm yazı, istemediğim halde biraz önceki gibi gözyaşlarına boğulmama sebep oldu.

Bu kullanıcıya artık mesaj gönderemezsiniz.

Beni engellemişti. Bir daha asla ona mesaj atmamam için ve yazdığım o mesajlara rağmen beni tekrar engellemişti! Bu durum, benim veya Maviris için çok sorun olmasa da Siyahist için büyük bir sorundu ve dolayısıyla da ağlamayı bir türlü kesmiyordu.

Gözyaşlarımdan telefonumun ekranını bulanık görüyorken rehbere girdim ve Ushan'ın adının üzerine dokundum. Titreyen sağ elimle tutmuş olduğum telefonumu, sağ kulağıma yaklaştırdıktan sonra ağlamaya devam ederken aramayı açması için içimden dua ediyordum.

"Evet?" diyerek aramamı cevaplayınca, yumruk yaptığım sol elimi ısırarak ağlamayı sürdürdüm. Bu şekilde hıçkırıklarımın sesini engellemiş oluyordum ve yalnızca dört saniye önce ondan yardım istemek için onu aramış olan ben, tam şu anda konuşmamayı tercih ediyordum.

Ağlamaya ve konuşmamaya devam ettiğim kısa bir sürenin sonunda, "Konuşmayacaksan kapatacağım." dedi Ushan.

Konuş!

Maviris her zaman mantıklı olandı. Onu dinlememem gerektiğini biliyordum ama her zaman güçlü olan Maviris'ten tam şu anda daha güçlü olan Siyahist bana engel oluyordu. Maviris'in dediğini yapmak istediğim halde yapamıyordum.

Dudaklarımın arasından koca bir hıçkırık koptuğunda, "Ezgi?" diye endişelenerek konuştu Ushan.

Beni hıçkırığımın sesiyle tanıyan bu çocuğu öylece terk edebilmiştim. Bu gerçek, elimi ısırmayı keserek daha şiddetli ağlatırken beni, ağlayışım, "Ne oldu? Neden ağlıyorsun? Ağlama, n'olur ağlama! Neredesin?" diye art arda sorular ve yalvarışlarla konuşmasına sebep oldu Ushan'ın.

"Dolap Bar'ın olduğu sokak." diyebildim, hıçkırıklarımın arasından ve aramayı sonlandırdı.

Ağlamaya devam ettim ve telefonumu günlük defterimin hemen yanına koydum. Karnıma doğru çektiğim bacaklarımın etrafına doladım kollarımı ve başımı da diz kapaklarımın üzerine koydum. Ağlamaya devam ettim

ve kısa bir süre sonra, "Ezgi!" diye bağırarak beni bulmaya çalışan Ushan'ın sesiyle başımı tekrar kaldırdım.

Sokağın başında onu gördüğümde, ağlayışım biraz olsun dinmişti. En başından beri ihtiyacım olan kişinin o olduğunu tam şu anda anlamış ve hissetmiş olmam, aptallığımın bana bıraktığı bir hediyeydi.

"Ezgi!" derken, koşmayı bırakarak hemen ayaklarımın önünde diz çöktü, beni kollarının arasına aldı. "Neden ağlıyorsun?" diye sordu beni kendine daha çok bastırırken. "N'olursun ağlama." diye yalvardı saçlarımı okşamaya başladığında.

Bir süre öyle durduk. Ben ağladım; o bana sorular sordu, ağlamamam için yalvardı ve saçlarımı okşadı. Gözyaşlarımın artık akamayacak kadar bitkin düştüğünü hissettiğimde ise ağlamayı keserek sarılışına karşılık verdim.

Bir daha asla ona sarılamayacakmış gibi hissettiğim uzun bir sürenin sonunda beni kendinden yavaşça uzaklaştırdı ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Üzgünüm." diye fısıldadım. Söyleyebileceğim onca şey varken ilkinin bu olması ne kadar mantıklıydı, bilmiyordum.

"Neden?"

"... çünkü insanlar acımasız..."

... çünkü insanlar, yalnızca insanlar...

Dehşet içinde parıldayan gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmıyorken, "Sana ne yaptılar?" diye sordu.

... ve dahası, sana bunu nasıl yaptılar?

"Bana kendim olmaktan çıkmamı sağlayacak ne varsa, onu yaptılar. Beni öldürdüler, yaşattılar; beni parçaladılar, birleştirdiler..."

Seni biz yaptılar.

Bizi ise sen...

"Kim?"

Siyahist ve Maviris'in zihnimdeki konuşmalarından arındırdım düşüncelerimi.

Ushan'a bir isim verseydim eğer, o ismin sahibini doğduğuna pişman edebilirdi. Bunu biliyordum. Bunu bilmeme sebep olacak kadar kötü şeyler yapmıştı. Onu terk etmemden sonra delirmişti. İnsanların dillerini onlara hiç acımadan kesecek kadar kafayı yemişti. Asilkan'ın ismini verdiğim an, Asilkan'ın diline veda etmesi gerektiğini biliyordum.

Ona Asilkan'ın ismini verebileceğim halde vermeyerek, yanımda bulunan günlük defterimi ona uzattım. Okumasını söylediğimde, ilk başta öylece baktı bana ve daha sonra hemen yanıma geçerek sırtını duvara verdi, okumaya başladı.

Artık utanmıyordum ve Ushan'ın yazdıklarımı okuduktan sonra beni eskisinden daha farklı bir gözle görmeyeceğini de biliyordum. Bu yüzden utanç içinde değil de hayranlıkla seyrettim onu. O, benim acılarımı, yüzündeki hüzünle ve öfkeyle okurken, ben hayranlıkla onun güzel yüzünü inceledim. Koyu sarı saçlarını, okyanus mavisi gözlerini, biçimli kaşlarını ve hafifçe büyük olan burnu ve ağzını inceledim.

Bir daha asla ona bakamayacakmışçasına baktım ve sağ gözünden akan yaşı gördüğümde, kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı, gözlerim büyürken, sağ elimle çenesini tutarak yüzünü kendime çevirdim.

"Sana bunu nasıl yapabilir?" diye sorduğunda, sesi titremiş ve sol gözünden de bir damla yaş akmıştı. "Bunca acıya nasıl katlanabildin?"

Ben katlanabildim.

Hafifçe gülümsedim ve bana göre kusursuz olan yüzünü izlemeye devam ederken, Maviris'in sözüne rağmen, "Sen vardın." diye itiraf ettim.

"Ne?"

"Seni seviyordum ve seni sevmek dünyanın en güzel şeyiydi. Ne yapsaydım? Ölseydim ve seni sevmekten mahrum mu kalsaydım?"

Keşke ölseydin.

"Sen hâlâ-"

Başımı sallarken gülümsüyor olmama rağmen gözlerimden birer damla yaş aktı. Dudaklarını tekrar bir soru sormak için araladığında, ondan önce davranarak, "Neden sanıyordun?" diye sordum. "Annem veyahut babam izin vermiyor diye gerçekten de senden vazgeçeceğimi mi?"

"Sen... Bu yüzden mi?" diye sorarken, elindeki günlük defterimi gösterdi. Başımı salladım hafifçe. Çenesi seğirirken, "Onu öldüreceğim." dedi.

Evet.

Evet!

İkisi de kontrolümü elleri arasına almak istediklerinde, başımı iki yana sallarken, "Hayır!" dedim.

O da aynı benim gibi başını iki yana salladı ve "Evet. Önce sana tüm o çirkin sözleri söyleyen dilini keseceğim, sonra sana dokunan o pis ellerini keseceğim ve sonra kararmış kalbini çıkaracağım yerinden." dedi.

Ushan'ın bu hali beni korkuturken, aniden bir şey oldu ve ben, "Peki ya Korhan ve Lodos'a ne yapacaksın?" diye soruverdim.

Kontrolümü ele almak isteyen Maviris ile Siyahist, âdeta bir savaş veriyordu zihnimin içinde. Verdikleri savaş, hem birbirleriyle hem de benimleydi.

"Korhan ve Lodos kim?"

"Biri Siyahist'in ve diğeri Maviris'in kalbini paramparça eden erkekler..."

Bana olan dokunuşu bir anda son bulurken, bakışlarındaki soğukluk ile karşılaştım. Ona, onu ne kadar çok sevdiğimi tekrar söylemek istediğim anda, Siyahist bir anda kontrolü ele aldı ve "Korhan beni engelledi!" dedim.

"Ne?"

"Benden hoşlandığını söyledi ve sonra benimle konuşmayı kesti. Biraz önce de ona mesaj atmış olmama rağmen beni engelledi!"

"Benden önce onunla mı konuştun?" diye sordu Ushan, hayal kırıklığı ile.

İstemiyordum! Kontrolü ele almak ve ona hissettiklerimi söylemek istiyordum ama Siyahist izin vermiyordu!

"Onu senden daha çok seviyorum." dediğimde, Ushan'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Başımı iki yana salladım ve "Hayır, hayır. Lodos'u daha çok seviyorum!" dedim.

Maviris, hem bana hem de Siyahist'e galip gelerek kontrolü eline almıştı fakat yine de benim lehime konuşmuyordu. Bana Ushan'ı çağırmamı söyleyen oydu fakat şimdi Lodos'tan bahsediyordu. Anlamıyordum. Nedenini bir türlü anlayamıyordum. Kontrolümü neden ele aldıklarını bilmiyordum ve Ushan'ı tam şu anda gerçek anlamda kaybedebileceğimi hissediyordum.

"Ezgi!.."

"Lodos'un sevdiği bir kız varmış." dedim dudaklarımı bükerek ve hemen ardından kaşlarımı çatarak, "Korhan da bir sürü kızla flört ediyor!" diye devam ettim.

"Benden sonra kaç farklı ruh ile seviştin?"

Ellerimi kaldırdım ve kıkırdarken, parmaklarımla sıralayarak, "Bir, iki, üç..." deyip saymaya başladım.

Bunu neden yapıyordum? Bunu bana neden yaptırıyorlardı?

Ushan gelmişti. Her şeyin bir son bulması gerekmiyor muydu?

"Beni neden çağırdın?"

"Bize iyi geleceğini sanmıştık. Yanılmışız. Bizim Lodos'a ihtiyacımız var." dememe sebep oldu Maviris. Sözümü bitirir bitirmez başımı iki yana salladım ve "Hayır, bizim Korhan'a ihtiyacımız var çünkü onun ruhu çok güzel..." diye devam ettim, Siyahist'in yüzünden.

"Gidiyorum." diyerek oturduğu yerden kalktı Ushan.

"Gitme." diye fısıldadım. Gözlerim dolmaya başladığında, Maviris ve Siyahist'in yine beni terk etmiş olmasını fırsat bilerek, "İyi değilim ben." diye itiraf ettim. "Yardım et. Lütfen..."

"Sana güvenmiyorum. O defterde yazılanların da gerçek olduğuna artık inanmıyorum."

Gözlerindeki öfkeye, hüzne ve her geçen saniye büyüyen hayal kırıklığına baktım. Bana artık inanmıyor, güvenmiyordu. Her şey mahvolmuştu. Tek kurtuluşum Ushan iken artık o da yoktu. Korhan ve Lodos'tan bahsederek Ushan'ın kalbini ve gururunu incitmişlerdi. Bunu hak etmemişti. Benim Asilkan'ın yaptıklarını hak etmediğim gibi o da Siyahist ve Maviris'in yaptıklarını hiç ama hiç hak etmemişti.

Bana arkasını döndüğünde, benim için her şeyin artık çok geç olduğunun bilincindeydim. Yavaş ve dengesiz adımlarla benden uzaklaşırken, bakışlarım önce günlük defterime, sonra telefonuma ve daha sonra da ellerime kaydı. Görüş hizama doğru kaldırdığım, titremeye devam eden ellerime kısa bir süreliğine baktım. Çıplak kollarıma kayınca bakışlarım, kaşlarımı şaşkınlıkla havaya kaldırdım ve daha sonrasında oturmadan hemen önce incelediğim aynaya baktım.

Hayır, dur!

Hayır!

Evet.

Kırık cam parçalarından birini alırken elime, hiç istemeden ve düşünmeden sol kolumun bileğine yatay bir kesik attım.

Birinci kesik.

Maviris, yavaşça araladı göz kapaklarını. Işığa alıştırmaya çalıştı gözlerini ve aslında alışması gereken tek şey yakıcı günışığı da değildi.

İkinci kesik.

Ortaokul yıllarımın kötü geçmesine sebep olan Asilkan'ı gördüm. Asilkan'a yaptığı her kötülükte destek çıkan Özgür'ü, Özgür'e âşık Gözde'yi ve hiçbir şeyden haberi olmayan Lara'yı...

Üçüncü kesik.

Rüya'nın herhangi bir yerden çıkıp gelerek bana yardım edebileceğini umdum.

Dördüncü kesik.

Hatırladım. Kırdığım ilk kalbin sahibini, Ushan'ı, nasılda hiç acımadan yok sayabildiğimi hatırladım.

Beşinci kesik.

Canımı en çok neyin yaktığını anladım.

Altıncı kesik.

Siyahist, yavaşça yaklaştı bize doğru. Hapsolduğu karanlığından kurtulmaya çalışır gibi bir hali vardı.

Yedinci kesik.

Biri geldi. Rüya'dan sonra ilk kez birinin bana yardım edebileceğini düşündüm.

Sekizinci kesik.

Benim ben olmama neden olan, bende bir travma etkisi yaratan o olayı öğrendim. Ağladım. Çok ağladım fakat geçmedi.

Dokuzuncu kesik.

Babamın bana verdiği sözü asla tutmayacağını bir kez daha anlamış oldum.

Onuncu kesik.

Sıradan biri olmaya çalıştım. Denedim, gerçekten denedim ama olmadı.

On birinci kesik.

Benden çalınan acılarımı geri aldım.

On ikinci kesik.

Siyahist'in kalbi kırıldı.

On üçüncü kesik.

Maviris'in kalbi kırıldı.

On dördüncü kesik.

Okyanus mavisi gözlerin, büyük bir endişeyle bana doğru koşmakta olduğunu gördüm. Sol kolumun ve ona yakın yerlerin kanımla boyandığını fark ettim. Kanın renginin her şeyden daha güzel olduğuna karar verdim. Okyanus mavisi gözlerin sahibi, elimdeki cam parçasını aldı ve benden çok daha uzak bir yere attı. Elleriyle yüzümü avuçladı ve güzel dudaklarını aralayarak bana adımla seslendi. Son kez onun sesiyle adımı duymuş olmak beni inanılmaz derecede mutlu ederken ve gözlerim kararırken, hafifçe tebessüm ettim.

Hayır, bu tebessüm benim Ushan'a bahşedebildiğim son tebessümüm değildi.

Mavinin küçük vedasınaydı, siyahın buruk tebessümü.

Devam edecek...

KAKTÜS TEAM

TEŞEKKÜRLER

Bana, bir insanın birden fazla kişiliğe bürünerek de güzel olabileceğini kanıtlayan Ezgi'ye; aşkın sonsuzluğunun gerçek olduğunu hissettiren Ushan'a; ruhun bambaşka olduğunu gösteren Korhan'a; düşünce farklılığının önemi olmadığını anlatan Lodos'a; tuhaflığın en özel şeylerden biri olduğunu öğreten Rüya'ya; mantığın her an yanımda olması gerektiğini söyleyen Gözde'ye; hayallerimin peşini asla bırakmamam gerektiğini haykıran Lara'ya; acımasızlığın hayatın her anında var olabileceğini bir an olsun unutturmayan Asilkan ve Özgür'e ve en önemlisi, acısıyla Siyahist'e tatlısıyla Maviris'e çok teşekkür ederim.

Bu kitabı yazabilmemde katkısı olan ve olmadığını sanan herkese çok teşekkür ederim.

Dilerim ki hapsolduğunuzu sandığınız siyahlığınızdan bir an önce kurtulabilirsiniz...

MAVİNİN KÜÇÜK VEDASI

Yeniden doğuyorum...

Gerek ruhen gerekse bedenen, kanayan yaralarıma atılan her yeni dikiş ile daha da acı çekerek, yavaş yavaş yeniden doğuyorum. Canım çok acıyor. Ölürken nasıl acıyorsa insanın canı, yeniden doğarken de o kadar çok acıyormuş; bunu anlıyorum.

Küllerimden değil; maviliğimden yeniden doğuyorum.

Sonunu çoktan görüp bildiğim yaşamımı sorguladığım onca ayın sonunda yanımda hiç kimse kalmadığında vazgeçmiştim. Ailemin bana verdiği değeri, sevgiyi ölçmeye çalıştığım onca zamanın sonunda acı gerçekle karşılaşmıştım. Gözlerinin önünde ölen benim, biricik kızlarının, ölürken ne kadar acı çektiğini asla hissedememiş, asla tahmin edememişlerdi.

Yaşamak için yeniden doğuyorum...

Düştüğüm o boşluktan kendi başıma kurtulabilmek için yeniden doğuyorum. İnsanlar hâlâ kör; insanlar hâlâ sağır; insanlar hâlâ bencil ve insanlar hâlâ acımasız. İnsanlar gerçekten de çok acımasız ama benim artık onlara ihtiyacım yok.

Biliyorum, ruhumu kaybetmiştim ben, kaybolmuştum; başka birileri olmuştum artık ve olduğum o

başka birilerinden en karanlık olanı beni ölüme sürüklemişken, en aydınlık olanı tam şu anda yaşama döndürmeye çalışıyor.

Ne baba ne anne ne sevgili ne de arkadaş... Kanım vücudumdan oluk oluk akarken ve gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken anlamıştım ben gerçeği. Acımasız insanlarla dolu bu dünyada, önemli olan tek şey kendimizdik. Bizi bizden başkası kurtaramaz, öldüremez ve yeniden doğmamıza sebep olamazdı.

Babamın sevgisinin acısı hâlâ yüreğimde var olsa da eskisi kadar sızlatmıyordu, kalbimin en hassas noktalarını. Annemin korkaklığının öfkesi hâlâ beynimin içinde varlığını sürdürüyor olsa da umursamıyordum, eskisi kadar. Asilkan'ın acımasızlığına, Özgür'ün silikliğine, Ushan'ın siyahlığına, Korhan'ın bencilliğine ve Lodos'un umursamazlığına üzülecek kadar önemli görmüyorum artık onları.

Ölmek istemiyorum. Bu sefer başkaları için değil; kendim için ölmek istemiyorum. Henüz on sekiz yaşımda iken ve belki de daha önce hiç gerçek anlamda bir kahkaha atmamışken ölmek istemiyorum.

İçimdeki acıyla kıvranarak ölmemi isteyen Siyahist ile umut dolu yarınlar için yaşamamı isteyen Maviris'in o çetrefilli savaşının galibi kim olacak bilmiyorum.

Bu yüzden burada; bu yüzden buradayım.

Kimsenin gelmesine ve elimden tutup beni kurtarmasına ihtiyaç duymuyorum çünkü biliyorum; ben kendi başıma bir bireyim, gücünü henüz yeni fark edebilmiş bir kadınım ve yok saymaya çalışanlara inat varım.

Kurtulmak için kendi yaralarımı sarmaya çalıştığımın, kaybolmuş ruhumu bulabilmek için kendi iç savaşımı verdiğimin, attığım her yeni adımın beni daha da güçlü kıldığını bildiğimin ve umudun var olduğunu her geçen gün çok daha iyi anladığımın hikâyesi bu.

Benim hikâyem.

KAKTÜS TEAM

Hayatınızın en güzel hatasını yapmanız için elinizde beş maddelik bir listeniz ve bir sorunuz olsaydı, ne yapardınız? Bulunduğunuz parktan derhal uzaklaşır mıydınız, yoksa hata olacağını bile bile o banka oturur muydunuz? Kimilerine göre hayatın güzel olmasını sağlayan şey aile, arkadaş, sevgili, eş gibi özel insanların varlığıdır. En azından biri olmalıdır ki hayatında, yalnızlaşmasın, yabancılaşmasın insan.

Ve işte bu noktada hikâye başlar...

Aynı evde yaşamaya devam etmelerine rağmen gün geçtikçe birbirlerine yabancılaşan bir aile ve kendi içinde yalnızlaşan bir kız...

Babasının ve üvey annesinin nefretiyle büyüyen ve hasta kardeşinin küçücük bir gülümsemesinden dahi güç bulabilen bir erkek...

Ve onları bir araya getirecek beş maddelik bir listeden sonra sorulan o soru;

"Sana âşık olmama izin verir misin?"

Farklı yaşamlar sürerken neredeyse aynı acılardan beslenen iki yaralı ruhun iyileşmesini sağlayacak şeyin, Nehir'in hiç düşünmeden o banka oturması olacağını kim bilebilirdi ki?

•

"Bu dünyada adil olan yalnızca iki şey vardı. Birincisi herkesin bir gün ölecek olmasıyken, ikincisi herkesin bir acıya sahip olmasıydı."

Hiçbir şey gökyüzü kadar kusursuz değildir. İnsanlar çoğu zaman onları özel kılan şeylerin kusurları olduğunu bilmeden sürerler yaşamlarını.

Nehir, aradığı aşkı Kıvanç'ın kalbinde bulmuşken, kusurlarla dolu bir hayata açılacak kapının önünde durduğunun bilincinde değildir. Onun varlığı, en az yokluğu kadar acıdır. Nehir bu gerçeği yaşayarak öğrenecek, yaralı bir kalbe merhem olurken, kaçmak, kovalamak ve hatta kaçırılmak eylemlerini deneyimleyecektir.

Hayatının en kötü dönemini yaşadığını düşündüğü bir zamanda ise, kendisinin bile farkında olmadığı kadar çok sevdiği birinin kaybıyla ilk domino taşı devrilir.

Ve bu kayıp, Nehir'in adına hayat denilen oyunun sonraki hamlesinde ne yapacağına dair karar vermesini sağlar.

KORTÜS TEAM

İnsan mükemmeli ararken hayatındaki dengelerin tamamen altüst olacağını tahmin edemez. Bu süreçte tanıştığı yeni olgular, şimdiye kadar hiç fark etmediği yönlerini gösterse de hayatın, zamanla sonu monotonluğa giden yollara sokar insanı. Çektiği onca acıya rağmen dimdik durmayı başarabilen Nehir'in, aile ve arkadaşlarından yana bir sorunu kalmamıştır. Kıvanç'ın aniden yurt dışına gidişiyle, kendisini meşgul edecek bir şeyler bulmaya çalışan Nehir, bir süre arkadaşlarının sorunlu aşk hayatları ile oyalanır. Ancak Kıvanç hakkında öğrendiği bir gerçek, onu ve onun dürüstlüğünü sorgulamasına sebep olacaktır.

Ani bir veda... Ani bir gidiş,
Kıvanç'ın zaten darmadağın olan hayatını paramparça eden...
Çok insan gider, birçoğu hoşça kal bile demez...

•

"Çünkü bazen gitmek gerekir, tekrar dönmek
ve yepyeni bir başlangıca adım atabilmek için."

Hayatımızın sonraki noktalarına ulaşabilmek için büyürken inşa ettiğimiz merdivenler, yaşanılanlar yüzünden defalarca sarsılabilir. Her artçının ardından büyük bir deprem beklenir. Ve eğer inşa ettiğimiz merdivenin temelleri yeterince sağlam değilse, her şeye yeniden başlamamız gerekir. Nehir yeniden dünyaya gözlerini açtığında, hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını fark eder. Yaşadıkları her şeye ve çevrelerindeki insanlara rağmen karmaşık ilişkilerini sürdürmeye devam eden ikilinin hatırlayamadığı acı gerçek gün yüzüne çıktığında, nedenlerin artık hiçbir önemi kalmayacaktır.

•

"Nehir, her zaman en güzel meyveleri veren, yemyeşil yaprakları olan bir ağaç olmuşken; Kıvanç, ne bir meyvesi ne de bir yaprağı olan, yalnızca kuru dallardan oluşan bir ağaç olmuştu. Birbirlerinden tamamen farklıymış gibi gözüken bu iki ağacın kökleri, aralarındaki mesafeye rağmen buluşarak birbirlerine düğümlenmişlerdi. Onlar birbirlerini tanıdıktan ve sevdikten sonra, bu düğümü çözmeye ne başkalarının ne de onların güçleri yetecekti. Çünkü bir kez atıldı mı aşkın düğümü, tamamen çözülmez, çözülmeye çalışıldığındaysa bıraktığı iz sebebiyle kendini unutturmazdı."

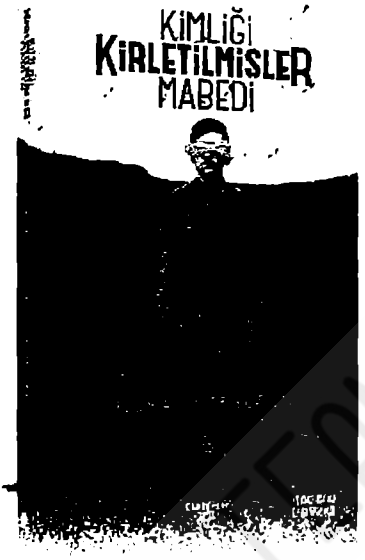
N.G. KABAL

BUGÜN ADIMI SEN KOY

EPHESUS

"Söylesene kimsin sen?"
"Bugün de adımı sen koy."
"Rüzgar olsun."
"Neden Rüzgar? Bütün sıkıntılarımı üzüntülerimle birlikte alıp götürsün diye mi? Öyleyse senin de adın Deniz olsun bugün, yüksek sesle söyleyemediğin her şey bir dalganın içine karışıp kıyıya vursun artık diye."
Zamanın hançeri boğazlarına dayanmış haldeydi.
Köstekli saat onlar için geri sayıma çoktan başlamıştı.
Kız hayat doluydu sayılı günlerine rağmen.
Adam ise yaşama dair umudunu kaybetmişti uzun zaman önce.
Zamanın içine sığamadılar.
Adamın hatırlayamadığı geçmişi, kızın hayalini dahi kuramayacağı geleceği ile bir köprüde buluştu.
Karşı karşıya geldiler.
Kendi zincirlerini keşfederlerken, bir kurtuluş anahtarı arayışı içinde birbirlerinde kayboldular.
Ölüme çeyrek kala, her gün yeni bir isim alarak azrail'e kafa tutan pembe balyozlu bir kızın, sonsuzluğu romantik, buruk, eğlenceli keşfine tanık olmaya var mısınız?
"Size ikimizin de asla gidemeyeceği o yerden yazıyorum bayım.
Sizi sevmek beni iyileştirdi."

Tek yoldaşı seslerdi. Onlar da bazen çığlık çığlığaydı...

Karanlık vardı. Gidişlerin, terk edilişlerin, umutsuz anların ve çaresizliğin karanlığı değil... Saf karanlık!

Bir çocuk vardı karanlıkta. Işık ararđı. Umut dolu hayallerini resmederdi karanlığa. Görmediği aynaların üzerinde beliren silik siluetlerden korkuyordu geceleri. Kimliği Kirletilmişler Mabedi'nin cam kenarı mumları erimeden, her gün göremediklerini kurban ediyordu ateşe. Her bir hayalde, yalnızlık ateşinde yanan yüreği, donuk karanlığa resmediliyordu sakince.

Yalnızlığı, yağmurlu bir gecede zihnine ölüm düşmüş genç bir kıza yoldaş oldu. Rastgele çevrilen bir telefon numarası, iki ruhu bir araya getirmişti. Adı Kader olan yazarın yazdığı hikâyenin yalnızca bir sahnesini oynamak üzere konuştular. Geçmişin düğümleri onlar daha anlamadan bağlanmış, ipin ucu bir yere atılmıştı.

Ve geçmiş, bazen geçmez, saklanırdı.

Çocuk yağmurda ıslanmayı severdi, kız ise yağmuru izlemeyi...

Yağmur güzeldi. Ama yağmurdan bir adam, rüzgâr eserse fırtına çıkmasına sebep olabilirdi.